

บทที่ 4

ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองบุคคลภายนอกจากการบังคับใช้กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของต่างประเทศ

4.1 ปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาการคุ้มครองบุคคลภายนอกจากการบังคับใช้ Money Laundering Control Act 1986

4.1.1 พัฒนาการของกฎหมายริบทรัพย์ในสหรัฐอเมริกา

ก จุดเริ่มต้น

แนวคิดของกฎหมายริบทรัพย์มาจากการมอบความเป็นเจ้าของแก่สิ่งไม่มีชีวิตหรือสัตว์และแหล่งน้ำมาตั้งแต่สมัยโบราณ กฎหมายโรมันได้ตั้งเงื่อนไขแก่เจ้าของสัตว์ผู้ปล่อยให้สัตว์นั้นไปทำอันตรายแก่บุคคลอื่นโดยส่งมอบสัตว์นั้นให้แก่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ

กฎหมาย Common Law ของอังกฤษได้เรียกวัตถุที่ทำให้เกิดความเสียหายขึ้นในคดีอาชญากรรมว่า "deodand" Blackstone ได้ให้นิยามของคำดังกล่าวไว้ว่า "ทรัพย์สินส่วนบุคคลที่ทำให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย" ได้ให้คำอธิบายว่าเป็นการยึดทรัพย์ซึ่ง "เกิดขึ้นโดยอุบัติเหตุซึ่งอยู่เหนือการควบคุมของเจ้าของ" deodand จะถูกยึดเป็นของหลวงเพื่อนำไปแจกจ่ายแก่คนยากจน นอกเหนือไปจากที่มาทางศาสนา ศาลในยุคของ Blackstone ได้ยึดหลักการยึดทรัพย์จากมุมมองของผู้เสียหายโดยตัดสินจากความไม่ระมัดระวังของเจ้าของโดยการยึดทรัพย์สินของเจ้าของเพื่อเป็นการลงโทษ ในกรณีอาชญากรรมกฎหมาย common law ของอังกฤษให้ยึดทรัพย์ของผู้กระทำความผิดทั้งหมดเข้าเป็นของหลวง ในคดีที่ค่อนข้างรุนแรงทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดอาจถูกยึดเข้าเป็นของหลวงชั่วคราว (จนกว่าจะตาย)

ข. กฎหมายอเมริกันช่วงแรก

ชาวอเมริกาไม่เคยยอมรับหลัก deodand ขอบข่ายของ รัฐธรรมนูญได้อธิบายลักษณะของทรัพย์ที่จะต้องถูกยึดตามที่ร่างไว้ในมาตรา 3 ตอน 3 อย่างไรก็ตามในช่วงแรกๆนั้นศาลจะมีคำสั่งให้ริบทรัพย์ตามกฎหมายทะเลค่อนข้างมากเนื่องจากตัวเจ้าของเรือมักอยู่ไม่เป็นที่

ในช่วงแรกๆนั้นศาลอเมริกันได้มองกระบวนการยึดทรัพย์ทางแพ่งว่าเป็นการดำเนินการกับตัวทรัพย์สินโดยตรงแต่เมื่อหลายสิบปีที่ผ่านมาได้มีผู้เรียกร้องให้ศาลเลิกใช้หลักการดังกล่าวที่มาจากความเชื่อทางไสยศาสตร์ว่าตัวทรัพย์สินนั้นสามารถทำความผิดได้เอง อย่างไรก็ตามกฎหมายยึดทรัพย์ได้มีการถูกใช้ในประเทศนี้ค่อนข้างบ่อยเนื่องจากมีมาตรการที่ค่อนข้างรุนแรงและเห็นผลได้จริง

การแบ่งประเภทที่ยอมรับกันว่าเจ้าของมีความคุ้มครองน้อยกว่าที่ควรจะเป็นเช่นในกรณี The Palmyra ศาลฎีกาได้สั่งริบเรือของชาวสเปนแม้ว่าจะไม่มีความผิดจริงตามข้อหาเป็นโจรสลัดดังที่ได้อ้างเพื่อเข้าทำการจับกุม ศาลได้พิจารณาถึงผลคำพิพากษาที่ไม่ค่อยเป็นธรรมโดยการทำความเข้าใจว่าการริบทรัพย์ทางแพ่งนั้นเป็นการดำเนินการกับตัวทรัพย์สินโดยตรง และไม่เกี่ยวข้องกับความผิดของเจ้าของหรือจำเลยร่วม

รัฐสภาได้ขยายขอบเขตกฎหมายริบทรัพย์ให้กว้างกว่าการจะใช้เพียงแค่งกับกฎหมายทะเล ในคดี Dobbins Distillery v United States ศาลฎีกาสั่งริบทรัพย์สินของเจ้าของที่ดินที่ผู้เช่าได้มีการติดตั้งอุปกรณ์กลั่นเหล้าอย่างผิดกฎหมาย ผู้พิพากษาบางท่านทำความเข้าใจว่ากระบวนการตามอย่างรัฐสภาที่เห็นว่า ความผิดนั้นติดอยู่กับทรัพย์ไม่ได้อยู่กับว่าเจ้าของทรัพย์นั้นสุจริตหรือไม่ ดังนั้นบทบัญญัติการริบทรัพย์ในสมัยแรกๆไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ว่าเจ้าของทรัพย์เป็นผู้สุจริต¹

ค. พัฒนาการของบทบัญญัติในปัจจุบัน

บทบาทของกฎหมายริบทรัพย์ในคดีอาญาซึ่งแทบจะไม่มีให้เห็นเลยในช่วงทศวรรษที่ผ่านมามีการปรับใช้หลักดังกล่าวโดยการประกาศใช้ กฎหมายป้องกันและควบคุมความผิดอันเกิดจากยาเสพติด ปี 1970 ซึ่งได้มอบอำนาจให้กระทรวงยุติธรรมที่สามารถริบทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดกฎหมายยาเสพติด รัฐสภาได้เห็นว่าผลของกฎหมายดังกล่าวนั้นค่อนข้างมีจำกัดแต่หลังจากนั้นในปี 1978 ก็ได้ขยายขอบเขตออกไปอีกโดยการให้กับวง

¹ Stefan D. Cassella, Special Feature developments in asset forfeiture law [Online]. Available from : [http://www.lexis.com/research/retrieve\(2003, October 1\)](http://www.lexis.com/research/retrieve(2003, October 1))

การยาเสพติดโดยประกาศใช้มาตรา 881(a)(6) ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ สหรัฐอเมริกาได้อนุญาตให้ กฎหมายริบทรัพย์ควบคุมผลประโยชน์ของคดีอาชญากรรม

คำว่า "กระบวนการ" ที่อ้างถึงในมาตรา 881(a)(6) ได้รวม "ทรัพย์สินที่ได้มาจากการ ประกอบธุรกิจยาเสพติด" ในที่สุดรัฐสภาได้แก้ไขบทบัญญัติริบทรัพย์ทางแพ่งอีกครั้งโดยการ ประกาศใช้กฎหมายควบคุมอาชญากรรมปี 1984 ซึ่งได้เพิ่มลักษณะสำคัญของประการแก่มาตรา 881การปรับปรุงครั้งแรกมาตรา 881(a)(7) ได้อนุญาตให้มีการริบสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการยาเสพติด การแก้ไขครั้งที่สองได้เพิ่มหลักกฎหมายย้อนหลังเข้าไปด้วย ภายใต้หลัก การนี้ถือว่าทรัพย์สินที่จะต้องถูกริบนั้นเป็นของรัฐในทันทีที่มีการประกอบอาชญากรรมนั้นเกิดขึ้น หลักการย้อนหลังได้ทำให้เกิดความสับสนเมื่อมีการปรับใช้กับการโอนสังหาริมทรัพย์แก่บุคคลที่ สามผู้สุจริต เมื่อใช้กับการนำไปซื้อสังหาริมทรัพย์ตามที่ในคดี Buena Vista ได้กล่าวไว้ ทำให้เกิด ความสับสนที่จะทำให้นักคนที่สามที่ไม่รู้เห็นได้รับผลร้ายไปด้วย

ง.กระบวนการริบทรัพย์ทางแพ่งสำหรับสังหาริมทรัพย์

นอกเหนือจากคดีที่บทบัญญัติตั้งเงื่อนไขว่าจะต้องมีผู้กระทำความผิด ขั้นตอนการริบ ทรัพย์จะถือว่าเป็นเรื่องในทางแพ่ง ทางรัฐได้เรียกร้องให้มีการทบทวนเรื่องการริบทรัพย์ต่อศาล แขนงตามแนวคิดโบราณว่าตัวทรัพย์เป็นมูลเหตุของการละเมิดกฎหมาย ผลที่ได้มาทำให้ทรัพย์สิน ของจำเลยและของเจ้าของทรัพย์ถูกอ้างรวมกันไปด้วย รัฐมีวิธีส่งหมายแจ้งสองทาง

1. กระทรวงยุติธรรมจะแจ้งไปยังผู้มีสิทธิอันจะอ้างได้ทางจดหมาย "ภายหลัง" ที่ได้มีการยึดแล้ว
2. รัฐจะมีการตีพิมพ์รายการของทรัพย์สินที่จะต้องถูกยึดในวันพุธของหนังสือพิมพ์ USA Today เมื่อรัฐได้ตีพิมพ์ประกาศนั้นแล้วผู้ที่อ้างสิทธิในรัฐนั้นจะต้องยื่นคำร้องภายใน 10 วัน

การกระทำเหล่านั้นทำให้กระบวนการของรัฐเป็นไปอย่างไม่โปร่งใส ตามความเป็นจริงแล้วรัฐจะต้องแจ้งแก่เจ้าของทรัพย์ให้เป็นที่พอใจว่าเหตุใดทรัพย์นั้นจำเป็นต้องถูกริบเช่น ว่าริบตามกระบวนการซื้อขายยาเสพติด หรือ กระบวนการใดที่เกี่ยวกับยาเสพติดทางอื่น ที่ทำ ให้ทรัพย์นั้นสมควรจะถูกริบ สาเหตุที่เป็นไปได้เหล่านั้นจะต้องใช้มาตรฐานเดียวกันในการจับกุม ค้นและยึด เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐแจ้งว่ามีเหตุผลอันน่าเชื่อถือว่ามีความเกี่ยวโยงกันระหว่างทรัพย์ และการละเมิดกฎหมายยาเสพติดภาระการพิสูจน์นั้นจะตกเป็นของเจ้าของทรัพย์ที่จะต้องแสดง ว่าเหตุใดทรัพย์นั้นจึงไม่ควรถูกริบ ซึ่งกระบวนการนี้มีความเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์

ที่สุจริต ผู้ซึ่งจะต้องพิสูจน์ว่าตนไม่รู้เห็นหรือไม่ยินยอมในการที่ทรัพย์สินนั้นถูกใช้ในการกระทำความผิดแต่หากเจ้าของนั้นพิสูจน์ไม่ได้ก็ไม่สามารถยกเลิกคำสั่งริบทรัพย์สินได้ นอกจากนี้จะอุทธรณ์เท่านั้น²

เมื่อคดียึดทรัพย์สินถึงที่สุดแล้วทางการก็จะจัดการกับทรัพย์สิน โดยทั่วไปจะเป็นการประกาศขายและตามมาตรา 881(e) ได้ทำให้รัฐและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นผู้เป็นผู้นำกำลังเข้ายึดทรัพย์สินมีสิทธิได้รับส่วนแบ่งจากมูลค่าของทรัพย์สินที่ได้ยึดนั้น

4.1.2 การคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจากกฎหมายริบทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา

กฎหมายริบทรัพย์สินได้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่รัฐที่จะสามารถยึด ทรัพย์สิน ที่ได้มาจากการกระทำความผิด หรือใช้ในการทำความผิดในคดีอาญา สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เนื่องมาจากการที่การฟ้องคดีอาญานั้นฟ้อง ประเด็นหลักของกรณีทรัพย์สินที่จะพิสูจน์กันนั้นอยู่ที่ว่ามีความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวทรัพย์สินกับผู้กระทำความผิดมากถึงระดับที่ควรจะริบทรัพย์สินนั้นหรือไม่ โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงว่าเจ้าของทรัพย์สินพิพาทจะมีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดนั้นๆหรือไม่

เจ้าของทรัพย์สินที่ถูกยึดเหล่านั้นต่างวิพากษ์วิจารณ์กฎหมายริบทรัพย์สินว่าไม่มีความเป็นธรรมเพียงพอในแง่ของการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต อย่างไรก็ตาม ในคดี Bennis vs Michigan ศาลฎีกาเห็นว่าหลัก Due Process Clause ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 14 ไม่มีการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินของผู้ถูกริบทรัพย์สิน เมื่อทรัพย์สินถูกนำไปใช้ในการก่ออาชญากรรมแม้ว่าเจ้าของทรัพย์สินจะไม่มีส่วนรู้เห็นและไม่ยินยอมด้วยก็ตาม

คำตัดสินในคดี Bennis นั้น แสดงให้เห็นว่ารัฐสภาและสภานิติบัญญัติท้องถิ่นของรัฐมีอิสระที่จะร่างกฎหมายริบทรัพย์สิน ในแง่ของการยึดทรัพย์สินโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเมื่อปรับใช้กับคดีทั่วไปในทางอาญา ตั้งแต่การค้าโสเภณีและการใช้ยาเสพติดขณะขับยานพาหนะไปจนถึงการฟอกเงินเพื่อใช้ในการก่อการร้าย โดยไม่จำเป็นต้องเรียกเจ้าของทรัพย์สินเข้ามาในคดีเลยกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีที่อ้างในคดี Bennis ซึ่งให้อำนาจในการยึดทรัพย์สินโดยไม่คำนึงถึงสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต แต่เมื่อมองทางฝ่ายบทบัญญัติของรัฐเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน

² Innocent Owner Defense[Online] .Available from : <http://www.lexis.com/research/retrieve>
(2003, January 8)

หรือแนวทางที่ใช้กันมาตั้งแต่ตอนปลายยุค '70 โดยทั่วไปแล้วจะเห็นว่ามี การให้ความคุ้มครองสิทธิแก่เจ้าของทรัพย์สินเหล่านั้นแม้จะไม่ได้มีการร่างไว้ อย่างชัดเจนก็ตาม

ด้วยเหตุผลดังกล่าว คำตัดสินในคดี Bennis ก็ได้มีผลกระทบแต่อย่างใดต่อกฎหมายของรัฐบาลกลาง แต่ทว่าผลที่ออกมาอย่างน้อยก็ก่อให้เกิดข้อถกเถียงกันในเรื่องดังกล่าวว่ามีมาตรการคุ้มครองไว้เพียงพอหรือไม่อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นก็ทำให้มีผู้สนใจการใช้กฎหมายทรัพย์สินกันอย่างจริงจังในประเด็นที่ว่าตัวกฎหมายกลางมีถ้อยคำและขอบเขตที่ค่อนข้างจะกำกวมในการปรับใช้ต่อคดีอาญาต่างๆ ตัวอย่างเช่น การคุ้มครองต่อเจ้าของทรัพย์สินในคดียาเสพติดต่างกับคดีฟอกเงินหรือการลักลอบนำเข้าสินค้าหรือคดีสิ่งพิมพ์ลามกอนาจารของเด็ก ยิ่งไปกว่านั้น ภาษาที่ใช้ในการบัญญัติกฎหมายก็ตีความได้หลายอย่างมากขึ้นที่ว่าในหลายๆศาลซึ่งใช้กฎหมายเดียวกันมีคำสั่งคุ้มครองทรัพย์สินแตกต่างกันในแต่ละคดีแม้ว่ารูปคดีจะเหมือนกัน นอกจากนี้ Bennis ยังเป็นจุดที่ให้ข้อสังเกตว่ากฎหมายทรัพย์สินกลางบางส่วนไม่ได้มีการให้ความคุ้มครองใดแก่เจ้าของทรัพย์สินเลย

ก. การคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต³

การคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตนั้นเป็นส่วนที่มีการอ้างถึงบ่อยที่สุดในชั้นศาล ในบทบัญญัติทรัพย์สิน 21 U.S.C. 881 และ 18 U.S.C. 981 รวมไปถึง Tariff Act 1930 ที่มีบทบัญญัติคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตไว้ อย่างชัดเจน เงื่อนไขสำหรับการใช้หลักคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตมีการแตกต่างกันจากหลายๆ แห่ง ตัวอย่างเช่น ภายใต้ 18 U.S.C. 981(a)(2) ผู้อ้างสิทธิสามารถหลีกเลี่ยงการถูกยึดทรัพย์สินด้วยการพิสูจน์ว่าหลักฐานที่อ้างนั้นน่าเชื่อถือเพียงใด ว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำอันผิดกฎหมายนั้น ภายใต้ 21 U.S.C. 881 ผู้อ้างสิทธิจะต้องพิสูจน์ความไม่รู้เห็นของตน เพื่อที่ว่าจะได้ไม่ถูกยึดทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อันมีมูลค่าเป็นเงินด้วยหลักฐานที่บ่งชี้ว่าตน "ไม่รู้เห็น ไม่ยินยอม หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง"

อย่างไรก็ตามเงื่อนไขพื้นฐานที่บทบัญญัติคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตในทุกแห่งต้องมีนั่นก็คือ ผู้อ้างสิทธิจะต้องพิสูจน์ความเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น ศาลให้นิยามคำว่าเจ้าของทรัพย์สิน

³ Sharon Fila, *Innocent Owner Defense*[Online]. Available from : <http://www.fear.org/fila.html/> (2003, October 8)

ค่อนข้างกว้าง ซึ่งรวมผู้มีสิทธิครอบครอง ผู้ให้เช่า ผู้ซื้อผู้สุจริต และผู้ให้เช่า อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ผู้มีสิทธิยึดทรัพย์ไม่ถือว่าเป็นเจ้าของที่จะสามารถได้รับการคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์ที่สุจริต

เมื่อไม่นานมานี้ศาลฎีกาได้มีการรวมหลักการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์ที่สุจริตกับหลักกฎหมายย้อนหลัง (Relation Back Doctrine) หรือหลักว่าด้วยการมีผลย้อนหลังของกฎหมาย (Retroactivity) ซึ่งในครั้งหนึ่งเคยมีปัญหาให้ต้องพิจารณาว่าหลังจากกฎหมายฟอกเงินของสหรัฐอเมริกาที่มีผลใช้บังคับ ความผิดมูลฐานตามกฎหมายดังกล่าวซึ่งได้กระทำขึ้นก่อนกฎหมายดังกล่าวมีผลใช้บังคับเป็นเหตุให้อาชญากรได้มาซึ่งทรัพย์สิน กรณีเช่นนี้จะให้มาตรการริบทรัพย์ทางแพ่งตามกฎหมายฟอกเงินย้อนหลังไปเพื่อดำเนินการริบทรัพย์สินดังกล่าวได้หรือไม่ ปัญหาดังกล่าวในปัจจุบันนักกฎหมายส่วนใหญ่เห็นว่าสามารถย้อนหลังได้ เพราะบทบัญญัติในส่วนนี้ไม่ใช่โทษทางอาญาจึงไม่ต้องห้ามตามหลักที่ว่ากฎหมายอาญาไม่มีผลย้อนหลัง ในคดี *United States v. James Daniel Good Real Property* มาตรการริบทรัพย์ทางแพ่งย้อนหลังไปบังคับใช้กับการกระทำความผิดมูลฐานซึ่งได้กระทำขึ้นก่อนกฎหมายฟอกเงินมีผลใช้บังคับแต่ในคดีนี้ เจ้าของทรัพย์สินได้รับอนุญาตให้ร้องขอต่อศาลในทันทีภายหลังมีการร้องขอให้ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์เพื่อให้มีการพิจารณาดัง “เหตุที่เหมาะสม” ในการดำเนินการยึดทรัพย์ว่าควรจะให้ทรัพย์สินตกอยู่ภายใต้คำสั่งยึดทรัพย์หรือไม่ แต่ปรากฏว่าไม่มีการร้องขอจากเจ้าของทรัพย์สินแต่อย่างใด ต่อมาในคดี *Buena Vista* ศาลได้รับรองหลักการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์ที่สุจริตด้วยการกล่าวว่าหลักกฎหมายย้อนหลังจะไม่ใช้กับรัฐจนกว่าศาลจะสั่งริบทรัพย์นั้น ดังนั้นหลักกฎหมายย้อนหลังจะไม่ล้มหลักการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์ผู้สุจริต

ข. ความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ⁴

ผู้อ้างสิทธิต่อคำสั่งริบทรัพย์สามารถใช้ความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญได้ด้วย เมื่อไม่นานมานี้ศาลฎีกาได้รับรองความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ 3 ประการ ประการที่หนึ่ง ผู้อ้างสิทธิจะต้องอ้างหลัก Due Process Clause ตามที่รับรองไว้ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 5 ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับการพิจารณาคดีแบบรวดเร็ว (Speedy Trial) ศาลฎีกาได้กล่าวว่าเงื่อนไขการใช้ Due Process Clause จะต้องมีการติดตามทรัพย์สินนั้นในเวลาที่เหมาะสม

ประการที่สอง ผู้อ้างสิทธิจะต้องอ้างความคุ้มครองเรื่องค่าปรับที่เกินสมควรตามการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 8 ในคดี *Austin V United States* รัฐได้มีคำสั่งให้ริบทรัพย์ในทางแพ่งต่อ

⁴ Ibid

บ้านเคลื่อนที่ (Mobile Home) และร้านค้าแผงลอย (Body Shop) ที่อำนวยความสะดวกในการขายโคเคน 2 ออนซ์ รัฐได้จับยาเสพติดชนิดอื่น เงินสด 4,700 ดอลลาร์ ปืน .22 คาร์เบอร์ รีโวลเวอร์ และทรัพย์สินอย่างอื่นอีก ผู้อ้างสิทธิให้การว่าการริบทรัพย์สินนั้นขัดต่อหลักค่าปรับเกินสมควร ตามการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 8 ทางฝ่ายรัฐอ้างว่าหลักค่าปรับเกินสมควรนั้นไม่ใช้กับการริบทรัพย์สินซึ่งเป็นการดำเนินการกับตัวทรัพย์สินโดยตรง ศาลฎีกาได้สรุปว่า "โดยทั่วไปแล้วบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องการริบทรัพย์สินซึ่งเป็นการดำเนินการกับตัวทรัพย์สินโดยตรง ตามที่เข้าใจกันมาตลอดคือถือว่าเป็นบทลงโทษ" และเป็นครั้งแรกที่ศาลกล่าวว่าหลักค่าปรับเกินส่วนนั้นสามารถปรับใช้กับการริบทรัพย์สินได้ อย่างไรก็ตามศาลได้ทำการทดสอบโดยมีหลักการย่อยประกอบเพื่อลงความเห็นว่าการยึดทรัพย์สินนั้นเกินเลยไปจากสิทธิตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ โดยสุดท้ายแล้วได้กล่าวว่า "เป็นการชอบแล้วที่เราได้มอบหมายให้ศาลล่างพิจารณาประเด็นนี้เป็นอันดับแรก"

ประการสุดท้าย ผู้อ้างสิทธิจะต้องอ้างหลักการฟ้องซ้ำ (Double Jeopardy) ตามการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 5 ซึ่งหลักดังกล่าวได้คุ้มครองการฟ้องครั้งที่ 2 ในข้อหาเดียวกันหลังจากยกฟ้องหรือมีการตัดสินว่ามีความผิดจริง และ ความคุ้มครองอย่างอื่นที่มีบทลงโทษหลายบทจากข้อหาเดียวกัน ในคดี United States V. Halper ศาลฎีกากล่าวว่า "ภายใต้หลักการฟ้องซ้ำ จำเลยผู้เคยถูกลงโทษในคดีอาชญากรรมแล้วไม่สามารถถูกฟ้องในคดีแพ่งต่อเนื่องคดีอาญานั้น เนื่องจากเห็นว่าบทลงโทษในครั้งที่ 2 ไม่น่าจะถือว่าเป็นการเยี่ยวยาความผิดแต่จะเหมือนเป็นการลงโทษที่ 'ไม่จบสิ้น' เมื่อไม่นานมานี้ในคดี Department of Revenue V. Kurth Ranch ศาลฎีกาได้กล่าวว่า การประเมินภาษีในคดียาเสพติดหลังจากมีการลงโทษในคดีอาชญากรรมสำหรับข้อหาเดียวกันถือว่าเป็นการทำให้จำเลยถูกฟ้องในข้อหาเดียวกันเป็นครั้งที่ 2 ดังนั้นอาจจะอ้างได้ว่าหลักการริบทรัพย์สินในทางแพ่งหลังจากที่มีการตัดสินโทษทางอาญาไปแล้วนั้น ไม่สามารถทำได้ตามหลักการฟ้องซ้ำในการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 5"

ด้วยเหตุผลที่ว่าเจ้าของทรัพย์สินนั้นได้กระทำการหรือละเว้นการกระทำโดยที่เจ้าของทรัพย์สินไม่รู้เห็นหรือยินยอมด้วย" การที่จะต้องสูญเสียรถยนต์ของครอบครัวเนื่องจากผู้โดยสารคนหนึ่งมียาเสพติดไว้ในครอบครอง การที่ห้องชุดในคอนโดมีเนียมถูกยึดเนื่องจากการพบโคเคนจำนวนเล็กน้อย และการยึดเรือยอร์ชโดยที่ผู้ให้เช่าไม่ทราบว่ามีบุหรี่ยัดได้ก็ดูขามวนเดียวภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ตามกฎหมายยึดทรัพย์สินอาจเห็นว่าเป็นการลงโทษที่ไม่สมเหตุผล หลังจากที่ได้มีการวิเคราะห์หลักกฎหมายยึดทรัพย์สินใน common law ศาลเห็นว่าเนื่องจากหลักกฎหมายยึดทรัพย์สินได้มุ่งประเด็นไปที่การละเมิดกฎหมายยาเสพติดและการให้สิทธิคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตภายใต้บทลงโทษในรัฐธรรมนูญ

ค.แนวคิดตามรัฐธรรมนูญและการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาอเมริกัน⁵

1. การคุ้มครอง "เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต"

เท่าที่ผ่านมา มีการแก้ไขปรับปรุงสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตเพียงครั้งเดียวในเรื่องการริบทรัพย์สินนั้นก็คือ ส่งเรื่องไปยังอัยการของรัฐเพื่อให้ลดหย่อนสิทธิของเจ้าของทรัพย์สิน ถึงแม้ว่าเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงการถูกริบทรัพย์สินได้พวกเขาก็ยังสามารถที่จะขอทรัพย์สินทั้งหมดหรือบางส่วนนั้นกลับคืนมาได้ อย่างไรก็ตามในปี 1987 รัฐสภาให้ความสนใจคำพิพากษาศาลฎีกากลางในคดี Calero-Toledo v Pearson Yacht Leasing Co. ว่าผู้มีสิทธิครอบครองหรือผู้ถือประโยชน์ที่สุจริตนั้นจะต้องได้รับความคุ้มครองโดยการตั้งเป็น "เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต" ในการริบทรัพย์สินทางแพ่งในคดีอาชญากรรม การคุ้มครองนี้มีหลักอยู่ว่าทรัพย์สินจะต้องไม่ถูกยึดด้วยเหตุว่ามีการกระทำหรือละเว้นการกระทำโดยที่เจ้าของทรัพย์สินไม่รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

ถึงแม้ว่าคำว่า "ไม่รู้เห็นหรือยินยอม" จะฟังดูค่อนข้างตรงแต่ศาลก็ได้แบ่งแยกการแปลความหมายที่เหมาะสมกับความคุ้มครองในแต่ละคดี เสียงส่วนใหญ่ในศาลได้แปลความหมายของหลักที่อนุญาตให้การคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตถ้าเจ้าของผู้นั้นสามารถแสดงให้เห็นได้ว่าไม่รู้เห็นหรือไม่ยินยอมอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการกระทำความผิดนั้น ศาลเหล่านั้นได้ยืนยันต่อรัฐสภาว่าไม่ควรจะใส่คำว่า "ยินยอม" ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ หากว่าต้องการแค่การรู้เห็นว่ามี การกระทำผิดเพียงอย่างเดียวเพื่อจะให้ได้สามารถริบทรัพย์สินได้ ในอีกกรณีหนึ่งศาลอุทธรณ์สหรัฐ สำหรับ ศาลแขวงเซนต์เกาได้ตั้งเงื่อนไขว่าผู้อ้างสิทธิจะต้องแสดงว่าตนไม่ยินยอมและไม่รู้เห็นในการกระทำผิดเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการถูกริบทรัพย์สินศาลเซนต์เกา ได้พิจารณาผลของหลักการนี้โดยยืนยันว่านโยบายของรัฐสภาที่อยู่ภายใต้หลักกฎหมายยึดทรัพย์สินต้องการให้เจ้าของทรัพย์สินไม่มีความยินยอมและการรู้เห็น

การแปลความหมายที่สมเหตุสมผลที่สุดของหลักเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตตามบทบัญญัติการริบทรัพย์สินก็คือการอนุญาตให้ผู้อ้างสิทธิแสดงว่าตนไม่มีความยินยอมและการรู้เห็นในการใช้ทรัพย์สินอันผิดกฎหมายนั้น ประการแรก โดยการอ้างถึงหลักกฎหมายที่เป็นที่เข้าใจกันว่า

⁵ Ibid

ศาลควรจะใช้ตามที่รัฐสภาให้รวมคำว่า "หรือ" (รู้เห็น หรือ ยินยอม) หมายความว่าแต่ละคำจะมีความหมายแยกกัน ประการที่สอง ซึ่งสำคัญกว่าข้อแรกก็คือ ความไม่สัมพันธ์กันระหว่างความคุ้มครองที่บทกฎหมายได้แสดงไว้อย่างชัดเจนที่รัฐสภาไม่ได้ต้องการให้เจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตจะต้องสูญเสียทรัพย์สินเหล่านั้นไป แต่ทว่าก็ยังคงให้บุคคลจะต้องแสดงว่าตนไม่มีทั้ง ความยินยอม และการรู้เห็น ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการมองข้ามเจตนาของรัฐสภาที่จะคุ้มครองทรัพย์สินของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตโดยการเจาะจงที่จะใช้คำว่า "หรือ" โดยไม่จำเป็น

เมื่อไม่นานมานี้ศาลฎีกาสหรัฐได้ขยายขอบเขตความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตภายใต้บทบัญญัติการริบทรัพย์สิน ในคดี United States v 92 Buena Vista Avenue ศาลได้ให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตโดยไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นผู้ซื้อผู้สุจริต ในคดีดังกล่าวผู้ให้ได้มอบเงินจำนวนหนึ่งแก่ผู้หญิงเพื่อให้เธอได้ไปซื้อบ้านสำหรับตัวเธอเองและลูกๆสามคน ทางศาลได้สั่งให้มีการยึดบ้านหลังนั้นเนื่องจากมีเหตุผลพอจะเชื่อได้ว่าเงินที่ใช้ซื้อบ้านนั้นมาจากการซื้อขายยาเสพติด รัฐบาลได้ยึดหลักการใช้บทกฎหมายย้อนหลังว่า เงินที่ "ผู้ให้" ได้รับมาอย่างผิดกฎหมายนั้นกลายเป็นทรัพย์สินของรัฐ ณ เวลาที่ ผู้ให้ ได้รับเงินนั้นมา เมื่อเป็นดังนั้นบ้านหลังนั้นจึงควรเป็นทรัพย์สินของรัฐด้วย ส่วนทางศาลได้ปฏิเสธเหตุผลของทางรัฐโดยอ้างคำพูดที่ว่า "เป็นการตัดสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจากการคุ้มครองในแทบจะทุกวิถีทาง"

ถึงแม้ว่าศาลจะไม่สามารถกำหนดได้ชัดเจนว่า "รู้เห็นหรือยินยอม" ควรจะหมายความว่าอย่างไร แต่ศาลก็ได้แก้ไขว่าความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตนั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่ที่บุคคลนั้นเป็นผู้ซื้อผู้สุจริตเท่านั้น ความคุ้มครองนั้น "ไม่ควรจะมีทรัพย์สินใดที่จะถูกริบ เพื่อเป็นการขยายขอบเขตในผลประโยชน์ของเจ้าของทรัพย์สินด้วยเหตุผลที่ว่าเจ้าของทรัพย์สินนั้นได้กระทำการหรือละเว้นการกระทำโดยที่เจ้าของทรัพย์สินไม่รู้เห็นหรือยินยอมด้วย" ทางรัฐสภาจึงใจที่จะให้หลักเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตปรับใช้ได้แค่เพียงผู้ซื้อผู้สุจริตเท่านั้น แค่คำว่า "เจ้าของ" ที่ใช้ถึงสามครั้งในต้นบทกวีน่าจะเป็นพอแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นด้วยวิญญูชนจากข้อโต้แย้งที่ว่าผู้ขายยาจะสามารถหลุดพ้นจากการถูกริบทรัพย์สินด้วยการโอนถ่ายยาเสพติดแก่เพื่อนของตนผู้บริสุทธิ์แล้วจะทำให้หลุดจากขอบเขตการถูกยึดทรัพย์สินตามที่รัฐสภาตั้งใจตามบทบัญญัติความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตในปี 1984 เนื่องจากหลักดังกล่าวได้มุ่งคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินทุกประเภท เมื่อเป็นดังนั้นหลักความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตก็ไม่ควรจะปรับได้กับเฉพาะผู้ซื้อผู้สุจริตเท่านั้น

2. การแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 8 บทบัญญัติว่าด้วยเรื่องค่าปรับที่เกินสมควร (Accessive Fines)

มีผู้วิจารณ์จำนวนมากว่าการริบทรัพย์ทางแพ่งนั้นขัดกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 8 ซึ่งห้ามการลงโทษปรับที่เกินสมควร และการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้าย เช่น การริบรถยนต์ของครอบครัวเนื่องจากผู้โดยสารคนหนึ่งมียาเสพติดไว้ในครอบครอง การที่ห้องชุดในคอนโดมิเนียมถูกริบเนื่องจากการพบโคเคนจำนวนเล็กน้อย และการริบเรือยอร์ชโดยที่ผู้ให้เช่าไม่ทราบว่าผู้เช่าได้มีบุหรี่ยัดได้กัญชามวนเดียว ภายใต้สถานการณ์เหล่านี้ตามกฎหมายริบทรัพย์ล้วนเป็นการลงโทษที่ได้สัดส่วนกับการกระทำผิด

นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วยังมีตัวอย่างอีกหลายกรณี บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 8 ไม่ได้ใช้กับการริบทรัพย์ทางแพ่งจนกระทั่งศาลฎีกาสหรัฐได้ไปใช้ในคดี *Austin v United States* ในคดีดังกล่าวรัฐได้รับ แผลงลอย และบ้านเคลื่อนที่ ของนายออสตินหลังจากที่เขาถูกตัดสินว่ามีความผิดจากการที่มีโคเคนไว้ในครอบครองเพื่อการจำหน่าย จำเลยได้ยกข้อต่อสู้ว่าบทบัญญัติรัฐธรรมนูญที่แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 8 เรื่องค่าปรับที่เกินสมควรใช้กับคดีริบทรัพย์ทางแพ่งด้วย

ทางฝ่ายศาลมีความเห็นเกี่ยวกับข้อต่อสู้ของจำเลยว่าก่อนจะนำบทบัญญัติรัฐธรรมนูญที่แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 8 มาใช้กับการริบทรัพย์ทางแพ่งได้เราต้องพิจารณาแล้วเห็นว่าการริบทรัพย์ทางแพ่งเป็นโทษชนิดหนึ่งเสียก่อนซึ่งหลังจากศาลได้พิเคราะห์หลักการริบทรัพย์ของคอมมอนลอว์โดยถี่ถ้วนแล้วศาลเห็นว่า เนื่องจากหลักกฎหมายริบทรัพย์ได้มุ่งประเด็นไปที่การละเมิดกฎหมายยาเสพติดและการให้สิทธิคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตภายใต้บทลงโทษในรัฐธรรมนูญ การริบทรัพย์ดังกล่าวจึงถือเป็นโทษอย่างหนึ่งและต้องนำบทบัญญัติรัฐธรรมนูญที่แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 8 มาปรับใช้กับการริบทรัพย์ทางแพ่งด้วย

ถึงแม้ว่าคำตัดสินคดีดังกล่าวได้ให้ถึงความคุ้มครองที่สำคัญของบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ ต่อเจ้าของทรัพย์สิน ศาลก็ยังคงจะต้องให้ความคุ้มครองอย่างอื่นเพิ่มเข้าไปด้วย เมื่อเห็นว่าคำสั่งริบทรัพย์นั้นไม่สมเหตุผลผลด้วยการปรับใช้หลักกฎหมายทั่วไปจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 8 เรื่องการลงโทษที่ไม่สมเหตุผล หลักดังกล่าว "ไม่ได้ห้ามเฉพาะการลงโทษที่ป่าเถื่อน แต่รวมไปถึงโทษที่ไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำผิดด้วย" ในคดี *Solem v Helm* ศาลได้กำหนดบรรทัดฐานเพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์การแก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 8 เพื่อให้การลงโทษเป็นไปอย่างได้สัดส่วนและเหมาะสมว่าต้องพิจารณาสี่สิ่งเหล่านี้ประกอบ

- (1) ความรุนแรงของความผิดและบทลงโทษ

- (2) โทษที่วางสำหรับผู้กระทำผิดคนอื่นภายในศาลเดียวกัน
- (3) โทษที่วางสำหรับการกระทำอย่างเดียวกันในศาลอื่น ๆ

การปรับใช้ตามองค์ประกอบของคดี Helm ต่อการริบทรัพย์ทางแพ่งจะสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาการขัดรัฐธรรมนูญด้วยการให้ปรับบทลงโทษตามลักษณะของแต่ละคดี ยิ่งไปกว่านั้น เนื่องจากคำสั่งริบทรัพย์อาจเป็นไปได้โดยไม่สมควรก็แต่บางคดีเท่านั้น บทบัญญัติเรื่องการริบทรัพย์ยังคงเป็นไปตามเจตนารมณ์เดิม นั่นคือการลดฐานะทางการเงินของผู้ค้ายาเสพติดติด นอกจากนี้ การปรับใช้ข้อสันนิษฐานทางกฎหมายจะสามารถยับยั้งผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่จากการเก็บสะสมทรัพย์สินของตนไว้เพราะทรัพย์สินดังกล่าวจะถูกริบตามกฎหมายฉบับนี้ ข้อสันนิษฐานข้อหนึ่งที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลายมีว่ารถของผู้ค้ายาเสพติดซึ่งไม่ปรากฏว่ามีแหล่งรายได้เป็นอย่างอื่นที่จะนำมาใช้ซื้อรถยนต์ต้องซื้อโดยใช้เงินสกปรกที่ได้จากการกระทำความผิด แต่ถึงแม้ว่าทรัพย์สินนั้นจะซื้อมาอย่างถูกต้อง แต่หลังจากที่ศาลได้วิเคราะห์หลักสัดส่วนที่เหมาะสมแล้วก็ยังคงเห็นว่าการริบทรัพย์เป็นบทลงโทษที่เหมาะสม

3. การแก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 5 เรื่อง Due Process Clause

ความคุ้มครองเรื่องการริบทรัพย์ทางแพ่งตามรัฐธรรมนูญ ประการอื่นที่อยู่ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 5 ที่ห้ามไม่ให้มีการกีดกันทรัพย์สินหรืออิสรภาพของเจ้าของทรัพย์สินโดยมีการให้ความคุ้มครองที่เหมาะสมหรือมีการใช้กระบวนการที่เหมาะสม เพื่อลดโอกาสที่จะมีผู้ใช้ผลประโยชน์ในทรัพย์สินนั้นอย่างผิดกฎหมาย ก่อนจะมีการอ้างถึงความคุ้มครองที่พบในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 5 เรื่อง Due Process Clause ผู้อ้างจะต้องแสดงให้เห็นว่าการกระทำของรัฐเป็นการแทรกแซง "ทรัพย์สิน" หรือ "เสรีภาพ" ของตน ดังนั้นคำถามแรกก็คือว่ามีการยึดหรือริบทรัพย์โดยไม่มีหนังสือบอกกล่าวและการกระทำนั้นมีผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินทรัพย์สินหรือไม่ เมื่อนานมานี้ศาลฎีกาได้ทำคดี United States v James Daniel Good Real Property และพบว่าไม่มีภาวะจำเป็นเร่งด่วน ตามที่ Due Process Clause ตั้งเงื่อนไขให้รัฐส่งหมายแจ้งและได้ให้เวลา ก่อนที่ทรัพย์สินนั้นจะถูกยึด ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งในคดีฝ่ายเดียว จะต้องมีการกระบวนการให้การคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตเพราะว่าถึงแม้ว่าอีกหนึ่งเดือนต่อมาศาลจะพบว่าผู้อ้างสิทธินั้นเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตไม่สามารถจะทดแทนการที่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตนั้นถูกพรากทรัพย์สินชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง ทั้งที่ถ้าศาลได้พิจารณาคดีตั้งแต่แรกก็คงจะไม่ต้องมีคำสั่งยึดทรัพย์สินชั่วคราว"

ผลของการวิเคราะห์เมื่อภาระการพิสูจน์ตกอยู่กับผู้อ้างสิทธิโดยที่ได้มีการพิจารณาคดีล่วงหน้า และภาระของรัฐในการที่จัดให้มีการพิจารณาคดีก่อนที่จะยึดทรัพย์ ให้ผลว่าศาลได้

พิจารณาตัดสินในคดีดังกล่าวนั้นอย่างถูกต้องแล้ว การเข้ายึดทรัพย์โดยที่ไม่มีการแจ้งล่วงหน้าหรือพิจารณามูลค่าในทรัพย์สินนั้น อีกทั้งไม่คำนึงถึงสิทธิในการใช้ ความเป็นเจ้าของสิทธิในการเก็บค่าเช่า และสิทธิในการขาย ยิ่งไปกว่านั้นเนื่องจากในศาลแพ่งมีคดีเข้ามามาก เจ้าของทรัพย์อาจจะไม่ได้รับใบแจ้งล่วงหน้าก่อนเวลามากนัก การที่สิทธิในทรัพย์สินนั้นถูกพรากไปจากเจ้าของทรัพย์ อาจทำให้เกิดความเสียหายในทางเศรษฐกิจกับตัวเจ้าของ

ในอีกแง่หนึ่งการตั้งเงื่อนไขว่าต้องให้มีการพิจารณาคดีก่อนการยึดทรัพย์ทำให้ภาครัฐต้องมีภารกิจเพิ่มขึ้น แทนที่จะพิจารณาคดีเฉพาะภายหลังการยึดทรัพย์ไปแล้ว รัฐยังจะต้องเข้าร่วมในการรับฟังพิจารณาคดีก่อนการยึดอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามการพิจารณาคดีก่อนการยึดทรัพย์ที่ใช้เฉพาะกับอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายหรือชุกช้อนได้ ทำให้ไม่ต้องห่วงว่าศาลจะสูญเสียสิทธิใดๆในการจะบังคับต่อทรัพย์นั้นในภายหลัง ในที่สุดผลประโยชน์ของรัฐตั้งแต่การเริ่มมีการยึดทรัพย์ก็คือการป้องกันไม่ให้ทรัพย์ถูกขาย, ถูกทำลาย, ถูกชุกช้อน หรือถูกใช้ในการกระทำความผิดอย่างอื่นอีกนั้นจะยังคงมีอยู่ โดยที่ไม่ต้องเข้ายึดทรัพย์นั้นโดยตรง

โดยสรุปการยึดทรัพย์คดีอาญาเสพติดทางแพ่งเป็นมาตรการสำคัญที่ใช้กับสงครามยาเสพติด อย่างไรก็ตามการแปลความหมายที่กว้างขึ้น ประกอบกับความรุนแรงในสงครามยาเสพติดทำให้ความสำคัญของรัฐธรรมนูญเด่นชัดขึ้นมา ศาลและฝ่ายนิติบัญญัติเป็นก้าวแรกที่สำคัญในการปรับปรุงกฎหมายริบทรัพย์ควรจะมองในแง่ความผิดที่เกี่ยวกับตัวทรัพย์นั้น การยึดติดกับแนวคิด common law สมัยเก่าเป็นสิ่งที่ควรจะถูกมองข้ามไปได้แล้ว แทนที่จะยึดติดกับความคิดเก่าๆ เหล่านั้น ศาลควรจะมองที่ความผิดหรือความสุจริตของคู่กรณีที่ถูกตั้งข้อหา ยิ่งไปกว่านั้นศาลควรจะยึดตามเจตนารมณ์ของรัฐสภาว่าบทกฎหมายริบทรัพย์นั้นไม่ได้ใช้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดเท่านั้น แต่เพื่อแทรกแซงเชิงเศรษฐกิจในวงการผู้ค้ายาเสพติดด้วย

เมื่อไม่นานมานี้ศาลฎีกาของสหรัฐได้ประกาศความคุ้มครองที่สำคัญแบบใหม่ในกรณีการริบทรัพย์ทางแพ่งคดีอาญาเสพติด ความคุ้มครองที่เพิ่มขึ้นมาเหล่านี้จะให้ความมั่นใจแก่เจ้าของทรัพย์ที่สุจริตว่าจะไม่ถูกละเมิดสิทธิในทรัพย์ในคดี United States v 92 Buena Vista Avenue ศาลได้สรุปไว้ว่าความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์ที่สุจริตไม่ได้คุ้มครองเฉพาะผู้ซื้อที่สุจริตเท่านั้น ถึงแม้ว่าบทสรุปดังกล่าวจะเป็นการเพิ่มความคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์ที่สุจริต ทว่าศาลทั่วประเทศก็ยังคงจะจัดมาตรการเพื่อความปลอดภัยมากยิ่งขึ้นด้วยการอนุญาตให้ผู้อ้างสิทธิแสดงเพียงแค่ว่าตนไม่มีความรู้เห็นหรือไม่ให้ความยินยอมอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการใช้ทรัพย์ของตนอย่างผิดกฎหมาย ยิ่งไปกว่านั้นจากคดี Austin v United States แสดงให้เห็นว่าหลักค่าปรับที่

เกินสมควรจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 8 สามารถใช้กับการริบทรัพย์ทางแพ่งได้ด้วย เท่ากับว่าศาลได้ยืนยันว่าการริบทรัพย์ที่มีจำนวนมาก จะปรับใช้ได้กับคดีอาญาเสพยาเสพติดที่มีมูลค่าน้อยกว่าได้ด้วย ศาลควรจะขยายขอบเขตในคดี Austin และให้ปรับใช้หลักกฎหมายจากคดี Solem v Helm เพื่อเป็นหลักประกันว่าจะมีการลงโทษที่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด ในท้ายที่สุดจากความเห็นของศาลในคดี United States v James Daniel Good Real Property ที่เกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 5 เรื่อง Due Process Clause มีเงื่อนไขให้ต้องส่งหมายแจ้งและให้โอกาสเจ้าของอสังหาริมทรัพย์ที่จะเข้ารับฟังการพิจารณาคดีก่อนที่จะมีการริบทรัพย์นั้นด้วย⁶

ถึงแม้ว่าสงครามยาเสพติดจะเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ระดับชาติและควรจะมีการระดมความคิดเห็นในการแก้ปัญหาแต่ศาลควรจะรับรอง คุ่มครองบุคคลที่สุจริตจากการที่รัฐจะใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญเข้ามาถูกล้ำทรัพย์สินของบุคคลดังกล่าวโดยพลการ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ การรับรู้ถึงการมีอยู่ของการคุ้มครองดังกล่าวจะเป็นก้าวแรกที่สำคัญที่จะมั่นใจได้ว่ารัฐธรรมนูญจะไม่มองข้ามความสำคัญของสิ่งที่จะเอามาต่อสู้กับยาเสพติด

4.1.3 ความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจากการริบทรัพย์โดยรัฐภายใต้กฎหมายริบทรัพย์คดีอาญาเสพยาเสพติด

กฎหมายริบทรัพย์ที่ครั้งหนึ่งไม่ได้รับความสนใจมากนักได้กลายมาเป็นมาตรการสำคัญที่ใช้ต่อต้านสงครามยาเสพติด เมื่อไม่นานมานี้กฎหมายริบทรัพย์ที่ส่วนใหญ่จะมีเพียงหลักการอยู่ในหนังสือและไม่ค่อยมีคนนำมาใช้จริงมากนัก อย่างไรก็ตามต้นศตวรรษ 70 รัฐสภาได้มีการทบทวนหลักกฎหมายริบทรัพย์โดยตั้งประเด็นไปที่การแทรกแซงกระบวนการยาเสพติด รัฐสภาตั้งใจให้กฎหมายใหม่นี้ใช้สำหรับลงโทษผู้ค้ายาเสพติดโดยการริบทรัพย์สินทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

ผลของบทบัญญัติดังกล่าวก่อให้เกิดการริบทรัพย์เป็นจำนวนมากโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วงสิบปีที่ผ่านมา ตัวอย่างเช่นระหว่างปี 1985 และ 1992 ผู้พิพากษาหัวหน้าแผนกทรัพย์สินได้สั่งริบทรัพย์สินมีมูลค่ารวมเกือบ 2.6 พันล้านดอลลาร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปี 1991 เพียงปีเดียวริบได้ 653 ล้านดอลลาร์ เช่นในวันที่ 30 ก.ค. 1990 ทางกรมทหารสหรัฐได้ยึดทรัพย์สิน 3,680 ครั้งรวม

⁶ 18 USC 981 Protection third Party [Online]. Available from : <http://www.lexis.com/research/retrieve> (2002, April 7)

มูลค่าทรัพย์สินทั้งหมด 593,800,000 ดอลลาร์ การยึดทรัพย์สินดังกล่าวในปัจจุบันประมาณ 1992 รวมทรัพย์สิน 32,000 รายการ มูลค่ารวม 1.9 พันล้านดอลลาร์ โดยทั้งนี้ป็นอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมด 51 เปอร์เซ็นต์

หลักการริบทรัพย์สินมีจุดมุ่งหมายหลายประการดังนี้ ประการแรกหลักกฎหมายริบทรัพย์สินทางแพ่งได้เพิ่มประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้สามารถจัดการกับทรัพย์สินของอาชญากรผู้กำลังหนีการจับกุม ทั้งนี้เป็นการลดความเป็นไปได้ที่อาชญากรนำทรัพย์สินกลับมาเป็นทุนในการกระทำความผิดอีกครั้งด้วยการตั้งมาตรการมาป้องกันโอกาสที่จะเกิดอาชญากรรมในอนาคต ยิ่งไปกว่านั้นโทษจำคุกที่บางครั้งอาจเป็นการเพิ่มเครือข่ายการติดต่อค้ายาเสพติดจึงเปลี่ยนลักษณะการลงโทษเป็นการริบทรัพย์สินและค่าปรับให้มากขึ้น คำสั่งริบทรัพย์สินที่ปรกติแล้วจะมีส่วนมูลค่าทรัพย์สินที่เกินกว่าที่ต้องการ ในท้ายที่สุดในสายตาของสาธารณชนแล้วจะเห็นว่าโทษริบทรัพย์สินนั้นเมื่อมาปรับใช้กับทางแพ่งก็จะถือว่าเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะควบคุมความประพฤติของอาชญากรได้ดี ก็เป็นความจริงที่ว่าอย่างน้อยทรัพย์สินที่ถูกยึดก็มีส่วนช่วยกฎหมายเรื่องการเงินด้วย เช่นเรื่องภาษี ดังนั้น กฎหมายริบทรัพย์สินทางแพ่งก็เท่ากับว่าเป็นการลงโทษบุคคลที่แม้ว่าจะไม่ได้เข้าร่วมกระบวนการยาเสพติดอย่างเต็มตัวแต่ก็ชี้ตัวได้ว่าบุคคลนั้นมีส่วนช่วยในการประกอบอาชญากรรม โทษริบทรัพย์สินที่ตั้งไว้นั้นมีส่วนในการแทรกแซงธุรกิจและสินทรัพย์ส่วนตัวของอาชญากรเหล่านั้นด้วย

อย่างไรก็ตามเมื่อมีปัญหายุ่งยากเกิดขึ้นจากการปรับใช้กฎหมายริบทรัพย์สินโดยที่ไม่มี ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่ากฎหมายริบทรัพย์สินนั้นมุ่งประเด็นไปที่อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ปัญหาเหล่านั้นทำให้รัฐสภาไม่สามารถรวมบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการยึดทรัพย์สินทั้งหมดเข้าด้วยกันได้ ตัวอย่างเช่น รัฐสภาได้ประกาศใช้ความคุ้มครองเรื่องเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตแตกต่างกันระหว่างในทางแพ่งและทางอาญา

ปัญหาที่อาจพบได้ในกรณีการริบทรัพย์สินทางแพ่งนั้นก็คือว่าอัยการค่อนข้างจะเข้าใจไปว่าเป็นการให้สิทธิอย่างเต็มที่ (ในแง่ทางแพ่ง) โดยทั่วไปแล้วอัยการเองจะทำคดีที่มีหลักฐานแน่นหนามีการกระทำผิดเกิดขึ้นจริง อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าภาระของรัฐที่จะต้องพิสูจน์ความผิดในคดีริบทรัพย์สินทางแพ่งนั้นจะน้อยกว่าทางอาญามาก ในทางอาญาตัวอาชญากรผู้หลบหนีการจับกุมก็ยังจะต้องถูกบังคับจากคำสั่งริบทรัพย์สินนั้นด้วย ดังนั้นคำสั่งริบทรัพย์สินสามารถดำเนินการกับ

ชาวญากกรผู้หลบหนีได้ รวมทั้งแก่บุคคลทั่วไปที่รับทรัพย์สินที่ผิดกฎหมายนั้นมาเนื่องจากมีการ
ประกอบชาวญากกรรวม หรือแม้แต่จากบุคคลผู้ไม่เคยถูกตั้งข้อหาทางอาญาเลย⁷

ปัญหาประการอื่นที่อาจเกิดขึ้นได้นั้นก็คือกระบวนการที่ค่อนข้างอำนวยความสะดวกให้
กับรัฐโดยการมีสิทธิเข้ายึดทรัพย์สินโดยไม่ต้องออกหมายแจ้งทำให้ภาระการพิสูจน์ตกไปอยู่กับเจ้า
ของทรัพย์สินที่จะต้องแสดงให้เห็นว่าตนบริสุทธิ์จากการกระทำผิดกฎหมายใดๆ และสมควรจะได้รับ
ทรัพย์สินของตนคืน ความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ที่มีการปรับปรุงใหม่โดยรัฐสภาก็ยังคงมี
ขีดจำกัดอยู่และบางครั้งก็ก่อให้เกิดปัญหาในขั้นตอนยึดทรัพย์สิน จากที่มีผู้เชี่ยวชาญท่านหนึ่งได้ให้
ความเห็นว่าเป็น "บทบัญญัติที่กล่าวมานั้นกลายเป็นฝันร้ายสำหรับเจ้าของทรัพย์สิน ที่ทำให้ต้องเข้ามา
ปัญหากับบทบัญญัติทางกฎหมายที่ค่อนข้างสับสน โดยที่บางครั้งไม่มีสิทธิแม้แต่จะอ้างสิทธิใดๆ
เพื่อตนเองได้เลย" เจ้าของทรัพย์สินที่จะต้องถูกยึดนั้นจะต้องรับภาระพิสูจน์โดยไม่สมควร "ผู้
บริสุทธิ์ไม่ใช่จำเลย สิทธิของรัฐที่มีต่อทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดนั้นจะมีได้ก็ต่อเมื่อมีค่า
สิ่งศาลให้รับทรัพย์สินเท่านั้น" กล่าวอีกนัยหนึ่งบทบัญญัติกฎหมายริบทรัพย์สินอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ที่
จะสามารถยึดสถานประกอบการ บ้าน รถ และเงินสดโดยไม่ต้องมีการตั้งข้อหาแก่ตัวเจ้าของเลย
ว่ามีการกระทำความผิดกฎหมายใดๆ นายจำเลยผู้หนึ่งได้บรรยายปฏิกิริยาของลูกความของตน
หลังจากที่เขาได้อธิบายหลักกฎหมายดังกล่าวแล้ว พวกเขาแทบจะทั้งหมดได้กล่าวทำนองเดียวกัน
ว่านายผู้นี้ต้องเข้าใจอะไรผิดพลาดแน่ๆ เรื่องทำนองนี้จะเกิดขึ้นในอเมริกาไม่ได้

ปัญหาที่ตามมาที่รุนแรงที่สุดจากการบังคับใช้กฎหมายริบทรัพย์สินทางแพ่ง คือเป็นการ
ส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจยึดติดกับหลักการดังกล่าวมากเกินไป จริงอยู่ที่ว่าศาลฎีกาได้
กำหนด เพิ่มอำนาจในการบังคับใช้กฎหมายว่า เป็นหนึ่งในนโยบายการใช้หลักกฎหมายริบทรัพย์สิน
ตั้งนั้นหลักดังกล่าวได้ก่อให้เกิด "การลุแก่อำนาจ" ในบางครั้งเจ้าหน้าที่และผู้ชี้เบาะแสได้พยายาม
โยงทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูงให้เข้ากับคดีอาชญากรรมเพื่อให้รัฐสามารถยึดได้ทั้งหมด ทางกรมก็จะ
แบ่งเปอร์เซ็นต์ให้กับผู้ชี้เบาะแสได้มูลค่าของทรัพย์สินที่ได้ยึดนั้นด้วย ผลก็ออกมาเป็นว่าผู้ชี้เบาะ
แสและเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ได้กลายเป็นบุคคลผู้มั่งมีขึ้นมาจากการยึดแต่ละครั้ง

การริบทรัพย์สินโดยเฉพาะบ้านที่ไม่ได้เป็นของผู้ค้ายาหรืออาชญากรโดยตรงได้เพิ่ม
ขึ้นมาเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามกฎหมายริบทรัพย์สินทางแพ่งได้ปรับให้ครอบคลุมถึงทรัพย์สิน
เหล่านั้นโดยไม่ได้คำนึงถึงเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตเลย ดังนั้นบ้านจึงกลายเป็นทรัพย์สินที่ถูกยึดมาก

⁷ Ibid.

ถ้าหากว่าบุตรชาย ญาติ หรือเพื่อน ได้ใช้ในการกระทำผิด อาจจะช่วยเพียงแค่การโทรศัพท์ ไปสั่งซื้อยาเสพติดเท่านั้นเอง

อัยการของรัฐและเจ้าหน้าที่ผู้อำนาจในการยึดทรัพย์ได้ยึดมั่นกับหลักกฎหมายเก่าๆ มากเกินไป เช่นกรณีหนึ่งได้มีการเชื่อมโยงคดียึดทรัพย์เข้ากับทรัพย์สินของเจ้าของทรัพย์ผู้สุจริต ตามหลักกฎหมายย้อนหลัง ซึ่งหลักดังกล่าวที่ระบุว่า "ทรัพย์สินนั้นได้ตกเป็นของรัฐเมื่อได้มีการ กระทำผิดกฎหมายเกิดขึ้นและรัฐนั้นมีสิทธิเหนือกว่าผู้ซื้อรายต่อไป ผู้โอน หรือแม้แต่เจ้าของทรัพย์ เอง

ในคดี Buena Vista ศาลฎีกาได้ตัดสินให้มีการกำหนดขีดจำกัดการใช้กฎหมายย้อน หลัง ทางฝ่ายรัฐได้เร่งให้ศาลมีคำพิพากษาเนื่องจากว่าเงินที่ผู้หญิงคนหนึ่งได้นำไปซื้อบ้านนั้นมา จากขบวนการค้ายาเสพติดทำให้บ้านของเธอกลายเป็นของรัฐโดยอัตโนมัติเท่ากับว่าเป็นการกัน หญิงผู้นั้นไม่ให้เกิดความคุ้มครองในแง่การเป็นเจ้าของทรัพย์ผู้สุจริต บ้านที่กั้นในครั้งแรกได้ วิเคราะห์คำตัดสินในคดีดังกล่าวซึ่งมีผลกระทบบางประการที่เกี่ยวข้องกับการริบทรัพย์ทางแพ่ง เช่นเดียวกับในกรณีอื่นที่ศาลยังไม่ได้ให้ความเห็นที่ชัดเจนลงไป

คดี United States v Buena Vista

1. ข้อเท็จจริง

จากคำกล่าวที่ว่า "ไม่น่าประหลาดใจเลยที่ว่าเบื้องหลังของผู้ชายที่ประสบความสำเร็จคือผู้หญิง" จากกรณีที่เกิดกับ Beth Ann Goodwin ("Goodwin") เมื่อในเดือนเมษายนปี 1989 ทางการสหรัฐได้ยึดบ้านของเธอใน Rumson, New Jersey ในขณะที่มีการยึดนั้นเธอเป็นเจ้าของบ้านแต่เพียงผู้เดียวและอาศัยอยู่กับลูกที่ยังเป็นทารก 1 คน กับอีกสองคนที่เป็นวัยรุ่นแล้วทาง รัฐได้อ้างว่ามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า 90 เปอร์เซ็นต์ของเงิน 240,000 ดอลลาร์ซึ่งเป็นราคาบ้านของเธอที่ซื้อไว้ตั้งแต่ปี 1982 มาจากการซื้อขายยาเสพติด ตัวเธอเองได้รับเงินจากการโอนให้ไปล่ามาจาก Joseph Brenna พ่อค้ายาเสพติดผู้มีชื่อเสียงผู้ซึ่งได้เคยอยู่อาศัยกับเธอที่นั่นจนกระทั่งได้หย่าร้างกันไปแล้ว⁸

⁸ Innocence owner defense [Online] . Available from : <http://www.google.com/us/fedag.stml> (2002, February 21)

2. การพิจารณาคดีโดยศาลล่าง

Goodwin ได้อ้างความคุ้มครองจากหลักเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตภายใต้มาตรา 881(a) (6) โดยทั้งนี้ทางฝ่ายรัฐได้สู้ว่าความเป็นเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตนั้นปรับใช้เฉพาะกับผู้ซื้อผู้สุจริตเท่านั้น หมายความว่า จะต้องได้ทรัพย์สินมาก่อนหน้าจะมีการกระทำความผิดอันจะเป็นเหตุให้เกิดการยึดทรัพย์สิน รัฐอ้างว่า *Goodwin* ไม่เข้าข่ายที่จะได้รับความคุ้มครองดังกล่าวด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรกเนื่องจากมีผู้โอนเงินให้มาทำให้ไม่ถือว่าเป็นผู้ซื้อ ประการต่อมาคือด้วยสิทธิและผลประโยชน์ทั้งหลายในเงินอันตกเป็นของทางการแล้วก่อนหน้าที่จะมีการซื้อบ้านหลังนั้น ศาลแขวงได้เห็นด้วยกับข้ออ้างของรัฐ แต่อย่างไรก็ตามในชั้นอุทธรณ์ได้กลับคำพิพากษานั้นเสียและกล่าวว่าความเป็นเจ้าของหมายถึงบุคคลใดๆ ก็ตามที่มีสิทธิตามกฎหมายอันจะอ้างได้เหนือทรัพย์สินนั้น ยิ่งไปกว่านั้นยังได้กล่าวอีกว่าหลักกฎหมายย้อนหลังไม่สามารถนำมาใช้กับทรัพย์สินที่เจ้าของนั้นถือว่าควรจะได้รับคุ้มครองในฐานะผู้สุจริตแล้ว

3. ขอบเขตของกฎหมายริบทรัพย์สินที่ได้รับผลกระทบจากคดี Buena Vista

ศาลอเมริกันเห็นว่าการริบทรัพย์สินของผู้สุจริตนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อที่ผิดจากระบบศักดินา แนวคิดที่ว่าไม่มีความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจากการถูกริบทรัพย์สินนั้นได้แผ่ขยายไปในวงกว้าง ก่อนหน้าที่จะมีบทบัญญัติให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตได้มีการแบ่งแยกทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดออกจากเจ้าของทรัพย์สิน ถึงแม้ว่าศาลฎีกาจะได้นำหลักเช่นว่านั้นไปปรับใช้ในคดี *Calero-Toledo* ในปี 1974 ในคดีนั้นศาลสั่งริบเรือยอร์ชราคา 20,000 ดอลลาร์ เนื่องจากพบบุหรี่ยัดใส่ถังขามวนเดียว โดยที่ผู้เช่าเรือลำนั้นได้ทำไปโดยที่เจ้าของไม่รู้เห็นหรือไม่ยินยอม จากคดีนั้นไม่มีการให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตแต่อย่างใด⁹

จากที่รัฐสภาได้ขยายขอบเขตการยึดทรัพย์สินแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ทำให้เห็นว่าเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตนั้นไม่สามารถจะต่อต้านกระบวนการริบทรัพย์สินได้เลย ดังนั้นในปี 1978 ที่รัฐสภาได้เริ่มใช้มาตรา 881(a)(6) ทำให้มีความสับสนในการปรับใช้ความคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตในกรณีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ในช่วงที่มีการประชุมวุฒิสภาในหัวข้อดังกล่าว วุฒิสมาชิก John Culver ประกาศจุดยืนของการคุ้มครองว่า "เพื่อคุ้มครองบุคคลที่ได้รับความเป็นเจ้าของต่อเมื่อบุคคลนั้นไม่ทราบว่าการกระทำอันผิดกฎหมาย" ในกรณีคล้ายกันวุฒิสมาชิก Sam Nun กล่าวว่

⁹ Ibid.

จากการแก้รัฐธรรมนูญครั้งนี้คู่กรณีฝ่ายที่สุจริตผู้ซึ่งไม่รู้เห็นหรือยินยอมที่ทรัพย์สินของตนนั้นมาจากการกระทำอันผิดกฎหมายมีสิทธิที่จะได้แย้งการริบทรัพย์สินนั้น

ดังนั้นมาตรา 881(a)(6) จึงมีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองประโยชน์แก่เจ้าของซึ่งจะไม่มีทรัพย์สินใดที่ถูกริบ ด้วยสาเหตุที่ว่ามีการกระทำหรือละเว้นการกระทำโดยที่เจ้าของทรัพย์สินไม่รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

คำว่า "เจ้าของ" รัฐสภาได้ให้คำนิยามที่ชัดเจนไว้ว่าควรจะแปลความให้กว้างกล่าวคือ หมายถึง บุคคลใดก็ตามที่มีสิทธิทางกฎหมายอันจะอ้างได้เหนือทรัพย์สินที่ได้ถูกยึดนั้น

4. ในคดี Buena Vista ผู้รับโอนย่อมมีสิทธิจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต¹⁰

ประเด็นหลักในคดี Buena Vista อยู่ที่ว่าเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตตามมาตรา 881(a)(6) จะต้องเป็นผู้ซื้อผู้สุจริตเท่านั้น ตามที่ศาลแขวงได้กล่าวไว้ ศาลอุทธรณ์เขตสาม ได้ทำความเข้าใจแย้งในประเด็นนี้โดยอ้างว่าบทบัญญัติตามกฎหมายใช้คำว่า "เจ้าของ" ธรรมดาจึงไม่สามารถจะนับได้ว่าให้หมายถึง ผู้ซื้อที่สุจริตและเสียค่าตอบแทนเท่านั้น ศาลอุทธรณ์ได้ทำความเข้าใจต่อไปอีกว่าความคุ้มครองจากมาตราดังกล่าวจะเป็นการตีกรอบเจตนารมณ์ของรัฐสภา โดยทั้งนี้ได้สนับสนุนข้อกล่าวอ้างโดยการกล่าวถึงบทบัญญัติริบทรัพย์สินในคดีอาญา มาตรา 853 ที่มีการจำกัดความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตอย่างชัดเจนว่าให้หมายถึงผู้ซื้อที่สุจริตและเสียค่าตอบแทนเท่านั้นและศาลอุทธรณ์ได้ให้ความเห็นอีกว่าการที่ไม่มีข้อจำกัดในบทบัญญัติการริบทรัพย์สินทางแพ่งนั้นเป็นการประกาศเจตนารมณ์ของรัฐสภา

ในที่สุดศาลฎีกาสหรัฐได้มีความเห็นตรงกันในการรับรองคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่ว่าคำว่า เจ้าของ ที่ใช้ในมาตรา 881(a)(6) ไม่จำกัดเฉพาะแค่ผู้ซื้อที่สุจริตและเสียค่าตอบแทนเท่านั้น แต่ก็ได้มีการตั้งข้อสังเกตในเรื่องความกำกวมที่ใช้ในการประกอบการตัดสินใจตัดสินมีจุดสังเกตอยู่ในชั้นศาลฎีกาได้ข้ามประเด็นดังกล่าวไป

ผู้พิพากษา Kennedy และผู้พิพากษาของคณะ Rehnquist และ White ได้แสดงความไม่เห็นด้วยโดยได้กล่าวว่าอย่างไรก็ตามการที่ผู้รับโอนผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดไม่มีสิทธิไปกว่าสิทธิที่ผู้ให้ มี ดังนั้นเมื่อผู้ค้ายาเสพติดใช้เงินที่ได้มานั้นไปซื้อทรัพย์สินก็ควรจะถูกยึด

¹⁰ Ibid.

เข้าเป็นของรัฐด้วย ในกรณีเดียวกันหากเป็นผู้ค้ายาเสพติดมอบบ้านให้เพื่อนหรือญาติ ผู้รับโอนก็จะไม่มีความคุ้มครองต่อการยึดทรัพย์นั้นดีไปกว่าที่ผู้ค้ายาเสพติดมี มีผู้ให้ความเห็นค้านอีกด้วยว่าความคุ้มครองของผู้รับที่ได้มาจากผู้ค้ายาเสพติดนั้นขัดแย้งกับเจตนารมณ์ของรัฐสภาในบทบัญญัติของกฎหมายริบทรัพย์ที่ว่า ลดฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ที่อยู่ในวงการยาเสพติด และยังคงกล่าวต่อไปอีกว่า การจะมอบความคุ้มครองเช่นนั้นให้ผู้รับดังกล่าวจะเป็นการ ลดทอนประสิทธิภาพในการริบทรัพย์คดียาเสพติดของบทบัญญัตินั้น ในขณะที่ผู้พิพากษา Kennedy ได้มุ่งประเด็นทั้งหลายไปยังผลของคำพิพากษาในคดี Buena Vista ก็ควรจะมาพิจารณาในเรื่องความเสี่ยงที่จะเป็นการเปิดช่องทางให้ผู้ค้ายาเสพติดทั้งหลายโอนถ่ายทรัพย์สินไปยังบุคคลใกล้ชิดตัวเมื่อว่าวันหน้าอาจมีการโอนกลับมาก็เป็นได้ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าคำพิพากษาคดีดังกล่าวเป็นการทำลายเจตนารมณ์ของรัฐสภาที่จะแทรกแซงการเงินของผู้ค้ายาเสพติด

อย่างไรก็ตามศาลก็ยังคงจะต้องใช้ความระมัดระวังในการจะให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตในกรณีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตัวอย่างเช่น กรณีที่กระทรวงยุติธรรมตั้งเงื่อนไขในการที่จะได้รับความคุ้มครองมากไปกว่าเพียงแค่การที่บุคคลในครอบครัวหรือบุคคลใกล้ชิดของผู้ค้ายาเสพติดยื่นคำร้องว่าพวกตนสมควรจะได้รับความคุ้มครองดังกล่าว

ดังนั้นเมื่อภาระการพิสูจน์ตกอยู่กับผู้รับโอนที่ต้องพิสูจน์ว่า ของที่ได้รับโอนมานั้นไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์อันผิดกฎหมายก็จะทำให้กลายเป็นว่าพ่อค้ายาเสพติดอาจจะสามารถป้องกันทรัพย์สินของตนไม่ให้ถูกยึดทรัพย์ได้ง่ายขึ้นโดยการมอบให้บุคคลที่มีสิทธิจะได้แย่งเหล่านั้นได้ครอบครองไว้

4.1 ที่มา

กรรมสิทธิในทรัพย์สินที่อาจถูกยึดได้จะตกเป็นของรัฐ ณ วันใด วันหนึ่งดังต่อไปนี้¹¹

1. ณ วันที่ได้มีการกระทำความผิดอันจะก่อให้เกิดการยึดทรัพย์
2. เมื่อรัฐเข้าทำการยึดทรัพย์สินนั้น และ
3. เมื่อมีคำพิพากษาให้ริบทรัพย์

ศาลสันนิษฐานว่าบทบัญญัติของกฎหมายริบทรัพย์ให้สิทธิแก่รัฐเมื่อมีการกระทำความผิด นอกเสียจากว่ากฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ดังนั้นเมื่อมีการปรับใช้หลักกฎหมายย้อนหลังใน

¹¹ Ibid.

common law บ่อยครั้งเช่นในคดี United States v Stowell คำสั่งริบทรัพย์มีผลในทันทีเมื่อมีการกระทำความผิดทำให้กรรมสิทธิในทรัพย์สินนั้นโอนไปยังรัฐในทันที มีผลทำให้การซื้อขายและการโอนสิทธิอื่นใดภายหลังการกระทำความผิดไม่อาจยกขึ้นยันรัฐได้ถึงแม้ว่าผู้รับโอนจะเป็นผู้ซื้อผู้สุจริต

ผู้พิพากษา Story เรียกหลักกฎหมายย้อนหลังนี้ว่า “ปีศาจร้าย” ซึ่งจะถูกพบได้ในหลักกฎหมายสมัยโบราณซึ่งแทบจะหาที่มาได้แล้ว ท่านยังได้กล่าวต่อไปอีกว่าหากยังคงปรับใช้หลักดังกล่าวต่อไปจะทำให้ต่างชาติมองว่าระบบเศรษฐกิจของรัฐไม่มีความน่าเชื่อถือและทำให้ถูกมองว่าบุคคลผู้ซึ่งแม้จะใช้ความระมัดระวังดีแล้วก็ยังไม่สามารถปกป้องทรัพย์สินของตนเองได้ ได้มีผู้เชี่ยวชาญผู้หนึ่งเรียกหลักกฎหมายย้อนหลังว่าเป็นหลักการที่ทำให้สิทธิของเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตนั้นถูกรบกวนมากที่สุด

อย่างไรก็ตามศาลได้โต้แย้งความเห็นของผู้พิพากษา Story โดยการยืนยันว่า เห็นได้ชัดเจนว่าเมื่อทรัพย์สินกลายเป็นทรัพย์สินที่จะต้องถูกยึด สิทธิใด ๆ ที่เคยมีจะถูกโอนไปยังรัฐ การจับกุมก็เป็นเพียงแค่การยืนยันว่า สิทธิในการยึดทรัพย์สินนั้นได้เกิดขึ้นแล้วจริง¹²

ปัญหาที่ว่า ณ เวลาใดที่ทรัพย์สินตกเป็นกรรมสิทธิของรัฐนั้นสำคัญด้วยเหตุผลสองประการ

1. ผู้มีกรรมสิทธิในทรัพย์สินย่อมมีกรรมสิทธิในดอกผลของทรัพย์สินนั้น
2. ภายใต้หลักกฎหมายย้อนหลังเมื่อทรัพย์สินดังกล่าวกลายเป็นทรัพย์สินที่ถูกยึดแล้ว

ถือว่าเจ้าของย่อมไม่มีกรรมสิทธิในดอกผลของทรัพย์สินนั้น

ดังนั้นแม้จะมีการโอนต่อไป เจ้าของทรัพย์สินคนต่อมา ก็จะไม่ได้รับประโยชน์ใดๆ ในทรัพย์สินนั้นเช่นกัน เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาลักษณะที่จะเกิดแก่บุคคลที่สามผู้สุจริตจากหลักกฎหมายย้อนหลังนั้น รัฐสภา จึงได้บัญญัติกฎหมายใหม่ขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหานี้

เมื่อรัฐสภาได้แก้ไขมาตรา 881 ในปี 1984 นอกเหนือจากมาตรา 881(a)(6) แล้วยังได้เพิ่มมาตรา 881(h) ทำให้ common law ได้มีหลักกฎหมายย้อนหลังตราขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร อย่างไรก็ตามเมื่อรัฐสภาได้เพิ่มหลักการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ในกรณียาเสพติด

¹² Money Laundering Control [Online]. Available from : <http://www.lexis.com/nara/04ch4.tdf>

ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเป็นการคุ้มครองเฉพาะเจ้าของทรัพย์สิน ผู้ซึ่งได้ทรัพย์สินมาก่อนจะมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ได้มีปัญหาลงประการเกิดขึ้น 1. ประวัติศาสตร์การร่างกฎหมายของรัฐสภาชี้ให้เห็นว่าไม่มีเจตนาจะตัดความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริโภค 2. ถ้าหากอนุญาตให้มีการใช้หลักกฎหมายย้อนหลังกับมาตรา 881(a)(6) เท่ากับว่าเป็นการตัดสิทธิผู้ซื้อผู้สุจริตและเสียค่าตอบแทนและทำให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในฐานะไม่แตกต่างจากผู้ที่ได้รับทรัพย์สินนั้นมาโดยไม่ได้เสียค่าตอบแทน ศาลอุทธรณ์เขตสาม ในคดี Buena Vista ได้สังเกตเห็นตรงจุดนี้และประกาศว่า มาตรา 881(h) "จะทำให้ความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริโภคที่กล่าวไว้ในมาตรา 881(a)(6) ถูกลดทอนลงไปเนื่องจากจะไม่มีใครได้รับทรัพย์สินนั้นมาภายหลังการกระทำความผิดที่จะสามารถเรียกร้องขอความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินผู้บริโภคได้ ทั้งนี้รวมไปถึงผู้ซื้อผู้สุจริตที่เสียค่าตอบแทนด้วย" ผลลัพธ์เช่นนั้นจะทำให้ระบบการส่งหมายแจ้งเตือนได้รับความกระทบกระเทือนกลายเป็นว่าทำให้ผู้ซื้อไม่มีความมั่นใจในสิทธิแห่งทรัพย์สินนั้น ภายใต้ Uniform Commercial Code (U.C.C) ตัวอย่างเช่น ผู้ซื้อผู้สุจริตที่ไม่รู้ว่าทรัพย์สินที่ตนซื้อมานั้นอาจมีปัญหาเกี่ยวกับทางการได้ในภายหลัง

เมื่อมาตุภูมิก่อนที่จะมีคำตัดสินในคดี Buana Vista ศาลได้บอกปิดคำร้องขอความคุ้มครองของผู้ได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยสุจริตโดยไม่ได้เสียค่าตอบแทน เช่นในคดี One 1985 Nissan 300 ZX VIN ศาลอุทธรณ์เขตสี่ได้ปรับใช้หลักกฎหมายย้อนหลังกับคำร้องของเจ้าของทรัพย์สิน โดยที่ศาลอุทธรณ์เขตสี่ให้ความเห็นว่า "ไม่มีบุคคลที่สามคนใดมีกรรมสิทธิในทรัพย์สินที่ถูกยึดออกจากรัฐหลังจากที่ได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น" และยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า "หลักการดังกล่าวได้ให้ความหมายเป็นนัยว่า ผู้อ้างสิทธิไม่มีเหตุอื่นอันจะอ้างได้นอกจากจะอ้างสิทธิเหนือทรัพย์สินที่ถูกยึดซึ่งก่อนหน้านี้จะทำความผิดอันจะทำให้ทรัพย์สินนั้นถูกยึด" ในคดีดังกล่าวมีประเด็นปัญหาเกิดขึ้นว่าการที่รัฐได้ยึดทรัพย์สินจากผู้เยาว์ผู้ซึ่งได้รับทรัพย์สินนั้นมาจากพ่อค้ายาเสพติดที่ได้เสียชีวิตไปแล้วนั้นทำได้หรือไม่ศาลอุทธรณ์เขตสี่ได้ปรับใช้กฎหมายย้อนหลังกับคดีดังกล่าวให้เหตุผลว่ารัฐต่างหากที่มีสิทธิในทรัพย์สินนั้น เมื่อพ่อค้ายาเสพติดนั้นถึงแก่ความตายกรรมสิทธิในทรัพย์สินจึงไม่อาจตกทอดสู่ทายาทได้

ศาลอุทธรณ์เขตสิบ ได้ให้เหตุผลเช่นเดียวกับในคดีดังกล่าวในคดี Eggleston v Colorado เกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างเจ้าหน้าที่เก็บภาษีของรัฐโคโลราโดที่พยายามจะเก็บภาษีค้างจ่ายจากผู้ค้ายาเสพติด และรัฐบาลกลางพยายามจะยึดทรัพย์สินของผู้ค้ายาเสพติดคนดังกล่าวภายใต้มาตรา 881 ทั้งนี้ ศาลอุทธรณ์เขตสิบ ได้กล่าวว่าเมื่อรัฐได้กระทำการยึดทรัพย์สินภายใต้ 21 U.S.C 881 ซึ่งศาลในคดียึดทรัพย์สินได้ใช้กฎหมายย้อนหลังไปถึงเวลาที่มีการกระทำอันผิดกฎหมายโดยกล่าวว่ากรรมสิทธิในทรัพย์สินนั้นถูกโอนเป็นของรัฐแล้ว ผู้ครอบครองหรือผู้ซื้อรายใดก็ไม่อาจอ้าง

สิทธิใดๆที่ขึ้นย่นรัฐได้ ศาลได้ปฏิเสธข้อโต้แย้งของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิในคดี โคโลราโด โดยกล่าวว่า "ความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิจะใช้ได้ก็ต่อเมื่อเจ้าของผู้นั้นมีสิทธิอยู่ก่อนที่จะมีการกระทำผิดกฎหมายนั้น"

ทั้งคดี The One 1985 Nissan และคดี Eggleston ต่างได้ปรับใช้บทกฎหมายย้อนหลังเพื่อเป็นการตัดสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิมาตรา 881(a)(6) คำปฏิเสธของ ศาลอุทธรณ์ เขตสาม ต่อการที่รัฐได้ปรับใช้หลักกฎหมายย้อนหลังในคดี Buena Vista ทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่าง ศาลแขวง¹³

4.2 ข้อโต้แย้งของรัฐเกี่ยวกับหลักกฎหมายย้อนหลัง

ประเด็นหลักของการตัดสินคดี Buena Vista อันเนื่องมาจากการปรับใช้กฎหมายย้อนหลัง และมาตรา 881(a)(6) เนื่องจากทั้งสองหลักไม่ได้มีการนำมาใช้เลยจนกระทั่งสองปีภายหลังจาก Goodwin ได้รับทรัพย์สินมาจากรัฐอย่างมีข้อจำกัดโดยอ้างหลักกฎหมายย้อนหลังจาก common law รัฐได้กล่าวว่าหลักกฎหมายย้อนหลังสมควรจะนำมาปรับใช้กับกิจการทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หลักการริบทรัพย์สินภายใต้มาตร 881(a)(6) รัฐได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับมาตรา 881(a) ว่าครอบคลุมทั้งสิทธิความเป็นเจ้าของและผลประโยชน์ในทรัพย์สินที่จะต้องถูกยึด ว่าจะต้องถูกโอนแก่รัฐเมื่อมีการกระทำผิดกฎหมาย มาตราดังกล่าวได้หมายรวมถึงว่าบุคคลอื่นยอมไม่อาจอ้างสิทธิใดๆที่ขึ้นย่นรัฐ เมื่อทรัพย์สินถูกโอนเป็นของรัฐ ประกอบกับเหตุผลของรัฐที่ว่าไม่มีผู้ใดนอกเหนือจากรัฐที่จะได้รับสิทธิความเป็นเจ้าของอันชอบธรรมเหนือทรัพย์สินนั้น และความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิที่อาจจะมีการอ้างกันได้นั้น ผู้อ้างจะต้องมีสิทธิเหนือทรัพย์สินนั้นก่อนจะมีการกระทำผิด ถ้าหลักการดังกล่าวได้รับการยอมรับจากศาลจริงจะเป็นการตัดสิทธิทั้งหมดที่เจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิจะได้รับความคุ้มครอง เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินส่วนใหญ่ก็มักจะได้รับสิทธิในทรัพย์สินนั้นหลังจากได้กระทำความผิดเกือบทั้งหมด

4.3 ผลกระทบของการที่รัฐปรับใช้หลักกฎหมายย้อนหลังในกรณีเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ¹⁴

¹³ Property Law [Online]. Available from : <http://www.law.unimelb.edu.au/lawlib> (2003, January 10)

¹⁴ Stefan D. Cassella, Special Feather developments in asset forfeiture law [Online]. Available from : [http://www.lexis.com/research/retrieve\(2003, October 1\)](http://www.lexis.com/research/retrieve(2003, October 1))

กิจการพาณิชย์หลายแห่งยอมได้รับผลกระทบมาก ผู้ให้เช่าและผู้รับจำนอง อสังหาริมทรัพย์ค่อนข้างมีความกังวลต่อการใช้หลักกฎหมายดังกล่าว ตัวอย่างเช่น บริษัท Fedral Home Loan Mortgage Corperation (FHLMC) ได้กล่าวว่า หากศาลสูงยอมรับการที่รัฐ ปรับใช้หลักดังกล่าวจะทำให้"ผลของหลักการโอนที่ดินของรัฐผิดไปจากเดิมและเจ้าของที่ดินเกิดความสงสัยในสิทธิของตน การอนุญาตให้มีการใช้หลักกฎหมายย้อนหลังจะทำให้ตลาดการจำนองของมือสองไม่มีความมั่นคง FHLMC เป็นบริษัทที่มีบทบาทสำคัญในตลาดดังกล่าวที่มีลูกค้ามากกว่าครึ่งของตลาดทั้งหมดในประเทศ ตลาดดังกล่าวเป็นตลาดที่สร้างความสมดุลของราคาจำนองกลางและมีส่วนทำให้อัตราดอกเบี้ยต่ำลง ความมั่นคงของระบบตลาดนี้ขึ้นอยู่กับความมั่นใจของเจ้าของทรัพย์สินว่าจะได้รับสิทธิความเป็นเจ้าของอย่างเต็มที่ จากที่ศาลฎีกาได้เห็นด้วยกับการที่รัฐตีความหมายหลักกฎหมายย้อนหลังเพื่อที่จะ"ยึดทรัพย์สินทั้งหมด" ซึ่งจะให้ผู้ให้เช่าหรือผู้ให้ยืมทั้งหลายไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะมีสิทธิเต็มที่เหนือทรัพย์สินเหล่านั้น ผลก็คือจากที่ FHLMC กล่าวว่าจะมีคดีความขึ้นโรงขึ้นศาลระหว่าง ผู้ให้ยืมผู้บริสุทธิ และ ผู้ซื้อทรัพย์สินติดจำนอง มากขึ้นในกรณีที่ทรัพย์สินเหล่านั้นถูกยึดโดยรัฐ ในท้ายที่สุดผู้บริโภคชาวอเมริกันจะต้องแบกรับภาระดอกเบี้ยที่สูงขึ้นและเงินหมุนเวียนน้อยลง

การสูญเสียทรัพย์สินกรณีรัฐยึดจะกลายเป็นข้อเสียที่ทำให้ธุรกิจการกู้ยืมเงินเสียหาย เนื่องจากผู้ให้ยืมปฏิเสธที่จะให้กู้แก่ผู้กู้ที่มีรายได้ต่ำหรือให้กู้แก่เพื่อนบ้านผู้อาจเป็นผู้ค้ายาเสพติด ผู้ให้กู้อาจลังเลที่จะรับจำนองทรัพย์สินจากผู้กู้ที่มีนามสกุลเป็นภาษาละตินหรือผู้ที่อพยพมาใหม่ เนื่องจากกังวลว่าบุคคลเหล่านั้นอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมาก่อน ดังนั้นการที่รัฐปรับใช้หลักกฎหมายย้อนหลังจะสามารถแทรกแซงธุรกิจจำนองและทำให้เจ้าของผู้สุจริตสูญเสียทรัพย์สินโดยที่ไม่จำเป็นจะต้องมีการอ้างว่าทำเพื่อต่อต้านกระบวนการยาเสพติดเลย

เจ้าหน้าที่สรรพากรเขต ได้กล่าวถึงปัญหาที่มีต่อเจ้าหน้าที่ผู้เก็บภาษีของรัฐว่า การที่รัฐมีอำนาจสิทธิขาดในการยึดทรัพย์สินทำให้เกิดความเสียหายที่รุนแรงและไม่จำเป็น ไม่เพียงแต่เฉพาะสรรพากรเขตเท่านั้นแต่รวมไปถึงทุกรัฐและทุกองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแม้กระทั่งโรงเรียนที่มีเงินอุดหนุนส่วนหนึ่งมาจากการเก็บภาษีอสังหาริมทรัพย์ เจ้าหน้าที่สรรพากรเขตยังได้กล่าวต่อไปว่าความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับหลักกฎหมายย้อนหลังดังกล่าวนี้จะเป็นผลให้มีทรัพย์สินจำนวนมากที่ถูกยึดจากบุคคลที่ไม่มีความผิดด้วยเลย การที่รัฐทำเช่นนี้เท่ากับได้เข้าร่วมในโครงการยึด

เงินภาษีอสังหาริมทรัพย์จากบุคคลที่สามผู้ไม่มีความผิดอันได้แก่ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และโรงเรียนทั่วประเทศ ทางฝ่ายรัฐได้โต้แย้งว่า หลักกฎหมายย้อนหลังไม่ได้เพียงให้สิทธิการยึดทรัพย์ที่เกี่ยวกับยาเสพติดเท่านั้นแต่ อสังหาริมทรัพย์ของหน่วยการปกครองย่อย ท้องที่ เมือง หรือโรงเรียนที่มีภาระทางภาษีที่ติดอยู่กับตัวทรัพย์หลังจากที่ได้มีการกระทำความผิดอันจะก่อให้เกิดสิทธิยึดทรัพย์นั้นเกิดขึ้น จากหลักการดังกล่าวที่รัฐอ้าง ทำให้รัฐสามารถบังคับให้เจ้าหน้าที่ผู้เก็บภาษีท้องถิ่นต้องส่งมอบภาษีอสังหาริมทรัพย์ที่เก็บมาเป็นเวลาหลายปีแก่รัฐ หากมีการฟ้องร้องคดียึดทรัพย์ ยิ่งไปกว่านั้นรัฐยังประกาศว่ากระบวนการดังกล่าวจะทำให้ไม่มีการคำนวณภาษีจากทรัพย์สินเหล่านั้นหลังจากวันที่มีการกระทำความผิดสรรพากรเขตของรัฐฟลอริดา จะต้องเสีย 75,000 ดอลลาร์ที่เป็นค่าภาษีอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่มีการจ่ายจากคำพิพากษาของศาลว่าให้มีการริบทรัพย์สิน ความเสียหายเหล่านั้นทำให้หน่วยการปกครองย่อยสูญเสียความสมดุลทางงบประมาณ เจ้าหน้าที่สรรพากรเขตได้กล่าวโต้แย้งว่าการที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องส่งมอบเงินที่รัฐกลางอ้างว่าจะต้องถูกริบนั้นเป็นการละเมิดหลัก Federalism ดังนั้นจากคดี Buena Vista สามารถกล่าวได้ว่า การที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้ทำการเก็บภาษีก็ไม่ใช่ว่าจะได้รับประโยชน์เท่าใดนัก

คดี Buena Vista ปฏิเสธข้อจำกัดของหลักกฎหมายย้อนหลัง

1. คำพิพากษาที่ก่อให้เกิดการนำเอากฎหมายย้อนหลังมาใช้

ในคดี Buena Vista ผู้พิพากษาหกท่านได้ให้ความเห็นตรงกันว่า รัฐไม่สามารถจะอ้างเอาหลักกฎหมายย้อนหลังมาตัดความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ แต่ว่าเสียงส่วนใหญ่ไม่ได้มีความเห็นเช่นนั้น ผู้พิพากษาที่เห็นด้วยดังกล่าวได้แก่ Stevens, J. ร่วมกับ Blackmun, O'Connor และ Souter, J.J. ซึ่งได้ปฏิเสธแนวคิดของรัฐเรื่องหลักกฎหมายย้อนหลังอย่างเปิดเผย ความเห็นทั้งหมดได้สนับสนุนหลักความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ในมาตรา 881(a)(6) ประกอบกับกับมาตรา 881(h) โดยการกล่าวว่า การปรับใช้บทกฎหมายย้อนหลังจะมีได้ก็ต่อเมื่อศาลมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สินนั้นเสียก่อนประการแรก ความเห็นทั้งหมดได้ตั้งข้อสังเกตว่ามีความสับสนในการนำมาตรการของหลักกฎหมายย้อนหลังมาใช้ จริงอยู่ที่ศาลน่าจะสามารถหลีกเลี่ยงข้อจำกัดของหลักกฎหมายย้อนหลังโดยการตีกรอบวิธีการปรับใช้หลักดังกล่าว เช่นในกรณี Goodwin นั้นไม่สมควรจะให้มีการใช้หลักนี้เลย ความเห็นทั้งหมดได้กล่าวว่าในคดีที่ "เข้าใจกันว่า" ให้ปรับใช้กฎหมายย้อนหลังเป็นการให้สัตยาบันถึงความยินยอมของศาลว่าในที่สุดก็กล้าที่จะออกมาให้ความเห็นขัดแย้งกับรัฐในกรณียึดทรัพย์จากประชาชนผู้บริสุทธิ์ภายใต้ข้ออ้างของรัฐว่า "เป็นไปตามระบบกฎหมาย" ความเห็นทั้งหมดยังได้กล่าวต่อไปว่าหลักกฎหมายดังกล่าวไม่สมควรจะนำมา

ใช้แล้ว หลักนั้นไม่ถือว่าเป็นหลักที่ให้ผลโดยอัตโนมัติแต่จะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อรัฐชนะคดีและมีคำสั่งศาลให้รับทรัพย์นั้นแล้ว และหลักการที่ว่านี้ก็สมควรจะปรับใช้กับกระบวนการยึดทรัพย์ทั้งหลาย ไม่ใช่เฉพาะแต่ที่เกี่ยวข้องกับหลักกฎหมายย้อนหลังเท่านั้น¹⁵

เมื่อบทบัญญัติเรื่องการยึดทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้ถูกนำมาใช้ ให้ถือว่ากรรมสิทธิในทรัพย์สินยอมถูกโอนเป็นของรัฐ ณ เวลาที่ได้มีการกระทำความผิด ดังนั้นความเห็นทั้งหกได้สรุปว่า หากยังไม่มีคำสั่งรับทรัพย์จากศาลบุคคลอื่นซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สามารถเรียกร้องขอความคุ้มครองทรัพย์สินของตนได้ ความเห็นทั้งหกได้กล่าวถึงเจตนารมณ์ของมาตรา 881 ว่ามุ่งประสงค์จะปรับใช้หลักกฎหมายย้อนหลังโดยที่ยังให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์ผู้สุจริตด้วย ประการแรก มาตรา 881(h) ได้ปรับใช้กับทรัพย์ที่จะต้องถูกยึดตามลักษณะที่อธิบายไว้ในมาตรา 881(a) ซึ่งจะสามารถใช้ได้หากว่าไม่เข้ากรณีของมาตรา 881(a)(6) กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเงื่อนไขที่จะขอความคุ้มครองภายใต้มาตรา 881(a) นั้นจะต้องดูก่อนว่าเข้ามาตรา 881(h) หรือไม่ ดังนั้นจึงเป็นการให้ความเห็นที่ตรงกันข้ามกันกับของรัฐ

ความเห็นทั้งหกนั้นได้สนับสนุนเหตุผลที่ว่ากร่างมาตรา 881(h) นั้นแทบจะไม่ใช้หลัก common law ต่อมาเมื่อรัฐสภาประกาศใช้ความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์ผู้สุจริตและได้กำหนดความเกี่ยวข้องกับหลักกฎหมายย้อนหลัง ไม่ได้แสดงให้เห็นเลยว่าจะเป็นการรบกวนสิทธิของเจ้าของทรัพย์แต่อย่างใด หรือแม้แต่ของรัฐด้วย

หลักการของ common law ได้กล่าวย้ำความเห็นทั้งหกว่า เจ้าของสามารถร้องขอความคุ้มครองได้ก่อนที่รัฐจะมีอำนาจยึดทรัพย์นั้น ภายหลังจากที่รัฐได้รับอำนาจในการยึดทรัพย์แล้ว หลัก common law จึงจะให้สิทธิทั้งหลายย้อนไปถึงวันที่มีการกระทำความผิด ดังนั้นความเห็นทั้งหกจึงได้เห็น Goodwin มีความเป็นเจ้าของในทางกฎหมายที่บังคับใช้จริงในทำนองเดียวกับ common law ด้วย และรัฐไม่สามารถจะอ้างเอากฎหมายย้อนหลังภายใต้ common law หรือมาตรา 881(h) จนกว่าศาลจะมอบอำนาจนั้นแก่รัฐ และเห็นว่ามาตรา 881(a)(6) ได้มอบความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์ผู้บริสุทธิ์แก่ Goodwin ไม่ว่าทรัพย์ของเธอจะกลายเป็นทรัพย์ที่ถูกยึดหรือไม่

2. ความเห็นพ้องต้องกันในการปรับใช้หลักกฎหมายย้อนหลัง

¹⁵ Ibid.

มีความเห็นตรงกันว่าหลักกฎหมายย้อนหลังจะสามารถปรับใช้ได้เฉพาะเมื่อมีคำสั่งศาลอนุญาตเช่นนั้นแล้วเท่านั้นซึ่งความเห็นนี้กล่าวว่ามี ความขัดแย้งกันในแง่ของการตีความ มาตรา 881 ประการแรกเนื่องจากความไม่เห็นพ้องต้องกันของคำว่า "เจ้าของ" ตามมาตรา 881(a) ว่ามีความหมายเดียวกับคำว่า "เจ้าของ" ตามที่ common law ให้ไว้หรือไม่ และการที่ มาตรา 881 (h) ได้ใช้คำว่า "ทรัพย์สินดังกล่าว" ไม่ใช่ "ทรัพย์สินที่จะต้องถูกยึด" ดังนั้นรัฐจึงได้กล่าวว่าจะสามารถปรับใช้ มาตราดังกล่าวกับทรัพย์สินที่ได้อ้างไว้ในอนุมาตรา (a) ซึ่งเป็นการตีความรวมไปถึงทรัพย์สินที่ได้อธิบายว่าไม่ต้องถูกยึดหากว่าเจ้าของทรัพย์สินได้รับความคุ้มครอง อย่างไรก็ตามจากข้อสรุปได้ชี้ว่า มาตรา มาตรา 881(h) ไม่ได้ถูกบัญญัติขึ้นมาเพื่อใช้ ณ เวลาที่มีการกระทำความผิดหากแต่มาตรา ดังกล่าวมีเจตนารมณ์เช่นนั้นจริง สิทธิของเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองหรือ หากได้รับความคุ้มครองก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

4.2 ความเห็นของศาลฎีกา คดี United States v. 92 Buena Vista

บทสรุปคำพิพากษาศาลฎีกาคดี United States v. A Parcel of Land, Building, Appurtenances, and Improvements หรือเรียกว่า 92 Buena Vista Avenue, Rumson, New Jersey ฟ้อง ณ วันที่ 13 เดือนตุลาคม 1992 ตัดสิน ณ วันที่ 24 เดือนกุมภาพันธ์ 1993 รัฐได้ฟ้อง ดำเนินคดีต่อที่ดินที่บ้านของผู้ถูกฟ้องอยู่ โดยอ้างว่าหญิงผู้ครอบครองที่อยู่ได้ซื้อมาโดยใช้เงิน ของ Joseph Brenna นักค้ายาเสพติดซึ่งหลังตรวจสอบแล้วพบว่า เป็นเงินที่ได้มาจากธุรกิจยาเสพติด ทำให้ทรัพย์สินดังกล่าวกลายเป็นทรัพย์สินที่จะต้องถูกยึดภายใต้ Comprehensive Drug Abuse Prevention and Control Act 21 U.S.C. 881(a)(6) ศาลแขวงได้ตัดสินว่าผู้ถูกฟ้องซึ่งไม่รู้ถึงการ กระทำผิดกฎหมายแต่อย่างใดนั้นไม่มีสิทธิได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตตาม มาตรา 881(a)(6) ที่บัญญัติไว้ว่า "เพื่อเป็นการปกป้องสิทธิแห่งความเป็นเจ้าของ ไม่มีทรัพย์สินใดที่ จะต้องถูกยึดไปจากเจ้าของ หากว่าเจ้าของไม่รู้เห็นหรือยินยอมด้วยไม่ว่าจากการกระทำใดๆ"

ส่วนในชั้นศาลอุทธรณ์นั้นได้ส่งสำนวนคดีกลับไปยังศาลล่าง โดยไม่เห็นด้วยกับเหตุ ผลของคำพิพากษาดังกล่าวโดยที่ว่า ความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตจะมีได้กับในกรณีเจ้าของผู้นั้นได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน อีกทั้งยังต้องมีความเป็นเจ้าของเหนือทรัพย์สิน นั้นก่อนเวลาที่จะมีการกระทำความผิดเท่านั้น

ผู้พิพากษา Stevens ร่วมด้วย Blackmun, O'Connor และ Souter ให้ความเห็นว่าการที่ผู้ครอบครองทรัพย์สินนั้นไม่รู้เห็นทรัพย์สินดังกล่าวได้ถูกซื้อมาโดยใช้เงินที่ได้มาจากธุรกิจยาเสพติด

ติดก็เพียงพอที่จะได้รับความคุ้มครองแล้ว ซึ่งต้องอาศัยความระมัดระวังในการตีความกฎหมาย ส่วนนี้อย่างมาก แม้ว่าในอดีต ที่มาของกฎหมายศาลฎีกา กฎหมายโจรสลัดและ กฎหมายภาษีอากร จะถูกร่างขึ้นด้วยเจตนาที่จะให้อำนาจแก่รัฐในการริบทรัพย์สินจากการประกอบอาชญากรรม โดยทั้งนี้มีการแก้ไขกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจแก่รัฐที่จะสามารถยึดทรัพย์สินที่ผิดกฎหมายเหล่านั้นแม้ว่าจะถูกขายต่อไปก็ตาม และได้เพิ่มบทบัญญัติความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์เข้าไว้ด้วย¹⁶ โดยที่บทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวได้มีการใช้คำว่า "เจ้าของ" ไว้ถึง 3 จุดและได้มีการให้ความหมายไว้แน่ชัด ทำให้มีการเข้าใจกันไปว่าความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินดังกล่าวจำกัดอยู่แค่เจ้าของผู้ได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องในคดีนี้จึงอ้างว่าตนได้ซื้อทรัพย์สินมา หาใช่การได้เปล่าไม่ จึงมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะให้ได้รับความคุ้มครอง ซึ่งตรงข้ามกับข้ออ้างของรัฐที่กล่าวว่าสิทธิในความเป็นเจ้าของในเงินดังกล่าวกลายเป็นของรัฐตั้งแต่วันที่มีการกระทำความผิดแล้วและผู้ถูกฟ้องนั้นไม่เคยมีฐานะความเป็นเจ้าของอยู่เลย

หลักกฎหมายย้อนหลังนั้นหาได้ปรับใช้กับ มาตรา 881 (h) ที่รัฐกล่าวอ้าง ซึ่งบัญญัติไว้ว่า "บรรดาสิทธิและกรรมสิทธิ์ตลอดจนดอกผลในทรัพย์สินที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (a) ตกเป็นของรัฐจากการที่มีการกระทำผิดอันเป็นเหตุให้เกิดสิทธิยึดทรัพย์สินภายใต้หมวดนี้" หรือ หลักกฎหมาย common law จากหลักการที่ว่ารัฐจะยังไม่มีสิทธิในการยึดทรัพย์สินนั้นแต่อย่างใดจนกว่าจะมีคำสั่งชี้ขาดมาว่ารัฐมีสิทธิเหนือกว่าและสามารถเข้ายึดทรัพย์สินนั้นได้ หรือกล่าวได้ว่า สิทธิยึดทรัพย์สินนั้นถึงแม้จะอ้างว่าให้สิทธิความเป็นเจ้าของแก่รัฐก็ยังคงจะต้องได้รับอนุญาตจากศาลก่อน หาใช้สิทธิที่มีได้เองตามอัตโนมัติไม่ แต่เมื่อมีผู้โต้แย้งและมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ จึงควรพิจารณาเนื้อความในมาตรา 881 (h) ซึ่งจะเห็นว่าก่อให้เกิดความสับสน ย้อนกลับไปดูของเจตนารมณ์การร่างมาตราดังกล่าวแล้วจึงเห็นว่าให้ปรับใช้แต่กับทรัพย์สินที่เข้ามาตรา 881 (a) เท่านั้น¹⁷

ศาลมิได้ชี้ขาดในรายละเอียดดังกล่าว ทว่าประเด็นของคดีกลายเป็นเรื่องการพิสูจน์ว่าผู้ถูกฟ้องนั้นเป็นผู้สุจริตหรือไม่แทน เนื่องจากผู้ถูกฟ้องเป็นฝ่ายรับภาระการพิสูจน์ว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดของ Brenna ผู้พิพากษา Scalia และ Thomas ได้เห็นตรงกันในประเด็นที่ว่า

¹⁶ Ibid.

¹⁷ Ibid.

ก. จริงหรือไม่ที่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตตามมาตรา 881(a)(6) นั้นให้ผลตรงกับ "เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต ตามกฎหมายยึดทรัพย์สิน common law (ซึ่งเป็นหลักกฎหมายย้อนหลัง) ข้อขัดแย้งดังกล่าวมาจากการแปลความหมายที่ไม่ตรงกับของวลีที่ว่า "ทรัพย์สินที่ได้ระบุไว้ตามอนุมาตรา (a)" อย่างไรก็ตาม ผลที่ได้จากคดีดังกล่าวก็ถือว่ายอมรับได้เนื่องจาก มาตรา 881 (h) นั้นสมควรแล้วที่จะถูกตีความในแง่ของกฎหมายย้อนหลัง ซึ่งจะใช้ได้ก็ต่อเมื่อได้รับคำพิพากษาจากศาลแล้วเท่านั้น กรณีที่ว่ามีการแปลความหมายต่างออกไปนั้น เช่นว่า มาตรา 881 (h) กรรมสิทธิในทรัพย์สินนั้นถูกโอนเป็นของรัฐ ณ เวลาที่มีการกระทำความผิดทันทีแม้จะยังไม่มี การฟ้องร้อง หากมีการแปลความหมายเช่นนี้ จะทำให้มาตรา 881(a)(6) มีโอกาสใช้น้อยมากหรืออาจไม่มีที่ใช้เลย มีความเห็นเพิ่มเติมว่าการที่ปรับมาตรา 881(h) ว่าเป็นหลักกฎหมายย้อนหลังนั้นถูกต้องตามกระบวนการรับทรัพย์สินทางแพ่งแล้ว ว่ารัฐจะยังไม่มีสิทธิใดๆในทรัพย์สินนั้นจนกว่าคำพิพากษาคดียึดทรัพย์สินจะถึงที่สุดเสียก่อน และจากตรงนี้ก็จะสามารถอธิบายความแตกต่างระหว่าง "เจ้าของ" ผู้สุจริต ตามมาตรา 881(a)(6) และ "ผู้รับโอน" ผู้สุจริต ตามมาตรา 853

ข. เป็นการถูกหรือไม่ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องรับภาระการพิสูจน์ว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดเมื่อผู้ถูกฟ้องได้รับทรัพย์สินมา ประเด็นอยู่ที่ว่าเวลา ณ จุดเวลาใดที่จะนำมาใช้ตัดสินความสุจริตว่าไม่มีส่วนรู้เห็น (หมายถึง ณ เวลากระทำความผิด หรือ เวลาที่ได้รับทรัพย์สินมา) ซึ่งประเด็นนี้ศาลก็ไม่ได้ชี้ชัดลงไปเช่นกัน ผู้พิพากษา Stevens J. ได้ประกาศคำตัดสินของตนซึ่งมีผู้เห็นด้วยคือผู้พิพากษา Blackmun, O'Connor และ Souter JJ. โดยมีความคิดเห็นเพิ่มเติมจาก Scalia J. มี Thomas J. สนับสนุนโดยมีความเห็นค้านจากผู้พิพากษา Kennedy J, Rehnquist C.J และ White J.

วันที่ 3 เมษายน 1989 รัฐได้ฟ้องร้องอ้างสิทธิเหนือที่ดินใน Rumson, New Jersey ที่มีบ้านของผู้ถูกฟ้องอยู่ด้วย คำอธิบายข้อกล่าวหาเมื่ออยู่ที่ว่า ผู้ถูกฟ้องได้ซื้อทรัพย์สินนั้นมาในปี 1982 โดยใช้เงินของ Joseph Brenna ที่ได้ตรวจสอบแล้วพบว่าเป็นเงินที่ได้มาจากการซื้อขายยาเสพติดที่รัฐควบคุม และทรัพย์สินนั้นสมควรจะต้องถูกยึดตามมาตรา 881(a)(6) ในวันที่ 12 เดือนเมษายน 1989 ภายใต้การดำเนินกระบวนการพิจารณาฝ่ายเดียวซึ่งศาลแขวงได้ตัดสินว่ามีเหตุจะให้เชื่อได้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวควรตกเป็นของรัฐตามข้อสันนิษฐานจึงได้ออกหมายแก่เจ้าหน้าที่เพื่อให้อำนาจในการยึดทรัพย์สิน ภายหลังจากผู้ถูกฟ้องได้ร้องสอดเข้ามาในคดีและได้รับสิทธิในการต่อสู้คดี จากที่ได้ทำการสืบสวนทำให้พบข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

ในปี 1982 Joseph Brenna ได้มอบเงินแก่ผู้ถูกฟ้องเป็นจำนวน 240,000 ดอลลาร์ เพื่อซื้อบ้านที่ผู้ถูกฟ้องและลูกๆ ทั้งสามได้อาศัยมานับแต่นั้น ทั้งนี้ผู้ถูกฟ้องเป็นเจ้าของเพียงคนเดียวในทรัพย์สินดังกล่าว Joseph และ ผู้ถูกฟ้อง ได้อยู่ร่วมกันตั้งแต่ปี 1981 จนถึงปี 1987 โดยที่ผู้ถูกฟ้องและ Brenna มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ทว่าเงินดังกล่าวที่ Joseph มอบให้มานั้นมีเหตุอันเชื่อได้ว่ามาจากการทำธุรกิจยาเสพติด โดยผู้ถูกฟ้องสาบานว่าตนไม่รู้ถึงที่มาของเงินจำนวนดังกล่าว และได้อ้างว่าตนสมควรจะได้รับความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตตามมาตรา 881(a)(6)

ศาลแขวงได้ปฏิเสธคำร้องดังกล่าวโดยให้เหตุผล 2 ประการ

1. ความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจะมีได้กับในกรณีเจ้าของผู้นั้นได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน
2. ต้องมีความเป็นเจ้าของเหนือทรัพย์สินนั้นก่อนเวลาที่จะมีการกระทำความผิดเท่านั้น

ผู้ถูกฟ้องได้รับอนุญาตให้อุทธรณ์ ตาม 28 U.S.C. 1292(b) ปัญหาสำคัญอยู่ที่ว่าบุคคลที่ไม่ได้เป็นผู้ซื้อทรัพย์สินนั้นมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทน จะร้องขอความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตได้หรือไม่ เมื่อฎีกาอ้างว่าทรัพย์สินที่เป็นเจ้าของอยู่นั้นได้มาจากเงินที่มาจากจากการทำธุรกิจยาเสพติด ศาลอุทธรณ์ได้ส่งสำนวนคดีกลับไปยังศาลล่างเพื่อให้พิจารณาเสียก่อนว่าผู้ถูกฟ้องนั้นเป็น "เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต" หรือไม่ ทั้งนี้ศาลอุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับการที่คำพิพากษาดังกล่าวจำกัด ความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตว่า จะมีได้กับในกรณีเจ้าของผู้นั้นได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนเท่านั้น เนื่องจากถ้อยคำในฉบับที่ไม่ได้กำหนดไว้เช่นนั้น อีกทั้งจากเจตนารมณ์ของการร่างกฎหมาย คำว่า "เจ้าของ" ในที่นี้นั้นควรแปลความหมายอย่างกว้างได้ และมาตรา 881(a)(6) ที่เกี่ยวกับการริบทรัพย์สินอันเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดในทางอาญานั้นไม่ควรจะถูกจำกัดขอบเขตโดยข้อจำกัดในทางแพ่ง

ศาลอุทธรณ์ยังได้ไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ 2 ของศาลล่างที่ว่า จะต้องมีความเป็นเจ้าของเหนือทรัพย์สินนั้นก่อนเวลาที่จะมีการกระทำความผิดเท่านั้น อันเนื่องมาจากการที่รัฐได้ยึดติดกับการตีความมาตรา 881(h) ในแง่บทกฎหมายย้อนหลังที่ว่า "บรรดาสิทธิและกรรมสิทธิ์ตลอดจนดอกเบี้ยในทรัพย์สินที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (a) ตกเป็นของรัฐจากการที่มีการกระทำผิดอันเป็นเหตุให้เกิดสิทธิริบทรัพย์สินภายใต้หมวดนี้" ศาลอุทธรณ์กล่าวว่าหลักกฎหมายย้อนหลังนั้นใช้กับทรัพย์สินที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (a) เท่านั้น และทรัพย์สินพิพาทนั้นก็ไม่ได้ตรงกับลักษณะที่รัฐจะยึดได้เลยแม้ว่าผู้ถูกฟ้องจะได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตหรือไม่ก็ตาม

ศาลได้กล่าวต่อไปอีกว่าการที่รัฐจะปรับใช้มาตรา 881(h) ได้นั้น จะต้องเข้ามาตรา 881(a)(6) เสียก่อน หากว่ารัฐยืนยันจะใช้มาตรา 881(h) ก็เท่ากับว่าหลังจากที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ก็ไม่มีผู้ใดที่จะสามารถได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตได้เลยถึงแม้จะเป็นผู้ได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนก็ตาม ศาลอุทธรณ์โต้แย้งว่าความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์นั้นไม่ได้จำกัดอยู่กับกรณีเจ้าของผู้นั้นได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนเท่านั้น

ตามมาตรา 881(a)(6) ได้มีการใช้คำว่า "เจ้าของ" ไปถึง 3 จุดโดยที่ไม่มีการให้ความหมายไว้แน่ชัด ทำให้มีการเข้าใจกันไปว่าความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินดังกล่าวจำกัดอยู่แค่เจ้าของผู้ได้รับทรัพย์สินมาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนเท่านั้น กลับไปที่คดี Buena Vista ผู้ถูกฟ้องในคดีดังกล่าวอ้างว่าตนได้รับเงินที่นำไปซื้อทรัพย์สินนั้นมาโดยที่ไม่รู้ว่าเงินนั้นมีที่มาจากการซื้อขายยาเสพติด จึงมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะได้รับความคุ้มครอง ภายใต้หลักกฎหมาย สถานะของผู้ถูกฟ้องก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงถึงแม้ว่าตัวผู้ถูกฟ้องจะได้เงินจำนวน 240,000 ดอลลาร์มาโดยการแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สินอื่น (มิใช่การได้เปล่าตามข้อเท็จจริง) แล้วนำไปซื้อทรัพย์สินพิพาทมา

แม้ว่ารัฐจะมีได้เรียกร้องให้มีการตีความคำว่า "เจ้าของ" แต่ก็ยังยืนยันว่าตัวผู้ถูกฟ้องไม่ได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ผู้ถูกฟ้องได้ซื้อเมื่อปี 1982 และได้อยู่อาศัยมานับแต่นั้น สิทธิในความเป็นเจ้าของในเงินดังกล่าวกลายเป็นของรัฐตั้งแต่วันที่ที่มีการกระทำความผิดแล้วและผู้ถูกฟ้องนั้นไม่เคยมีฐานะความเป็นเจ้าของอยู่เลย รัฐได้อ้างการแก้ไขรัฐธรรมนูญปี 1984 และหลักกฎหมายย้อนหลังของ common law เพื่อสนับสนุนคำกล่าวอ้างดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ได้มีข้อสรุปจากประเด็นดังกล่าวแล้วว่าบทกฎหมายทั้งสองที่รัฐกล่าวอ้างไม่ได้ให้อำนาจเช่นนั้นแก่รัฐนอกจากจะได้รับคำพิพากษาจากศาลเสียก่อน เมื่อมาวิเคราะห์ข้อกล่าวอ้างของรัฐเรื่องหลักกฎหมายย้อนหลัง ที่ว่าผู้ถูกฟ้องได้เรียกร้องขอความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจากกรณีที่ถูกปรับทรัพย์สินเนื่องจากว่าแหล่งเงินที่ได้นำไปใช้ซื้อทรัพย์สินพิพาทมาจากธุรกิจยาเสพติด รัฐอ้างว่าเงินที่ Brenna ได้รับมาเป็นค่าแลกเปลี่ยนกับยาเสพติดนั้นได้กลายเป็นของรัฐตั้งแต่นั้นแล้วตั้งนั้นเมื่อมีการมอบให้ผู้อื่นนำไปซื้อบ้าน บ้านนั้นก็ควรจะเป็นของรัฐด้วย ซึ่งหากเป็นจริงดังที่รัฐกล่าวอ้างก็เท่ากับว่ารัฐสภาได้กำหนดมาตรการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตไว้แต่ไม่สามารถบังคับใช้ได้จริงยิ่งไปกว่านั้นตามหลักความน่าจะเป็นแล้วการที่รัฐจะยึดทรัพย์สินที่บุคคลได้รับมาอย่างสุจริตและได้ให้ผู้กระทำความผิดไปใช้โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์นั้นจะต้องรับภาระการพิสูจน์ที่ค่อนข้างเป็นไปได้ยาก การแก้ไขรัฐธรรมนูญปี 1984 ดังกล่าวไม่ได้ถูกใช้เลยจนสองปีต่อมาหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องในคดีนี้ได้รับทรัพย์สินพิพาทมา ซึ่งหลักดังกล่าวค่อนข้างจะอิงหลัก กฎหมายย้อนหลังของ

common law มาก อย่างไรก็ตามกฎหมายย้อนหลังนั้นมองว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่มีความผิดในตัว และหากไม่ยึดไว้ก่อนนำไปใช้ในการกระทำผิดแก่ผู้อื่นได้อีก ดังนั้นทรัพย์สินดังกล่าว จะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงทรัพย์สินที่มีความผิดในตัว และถือว่าเป็นคู่กรณีฝ่ายหนึ่งในคดียึดทรัพย์สิน

ภายใต้หลักกฎหมายย้อนหลัง หากว่าได้รับหมายจากศาลว่าสามารถยึดทรัพย์สินได้ จึงค่อยให้มีผลย้อนไปถึงวันที่มีการกระทำผิด เนื่องจากเราไม่ได้คิดว่าหลัก กฎหมายย้อนหลัง จะปรับกับทรัพย์สินที่ถูกเปลี่ยนมือไปแล้วได้ ซึ่งจากประเด็นนี้ก็ยังไม่มีการชี้ชัดลงไปเช่นกัน แต่หากสมมติว่าหลักการดังกล่าวสามารถใช้ได้จริง แต่อย่างไรก็ตามภายใต้หลักกฎหมาย common law ไม่มีสิทธิใดที่จะเกิดขึ้นได้เองโดยอัตโนมัติ หัวหน้าผู้พิพากษา Marshall ได้อธิบายว่าสิทธิในการยึดทรัพย์สินนั้นถึงแม้ว่าจะเป็นการให้สิทธิแก่รัฐย้อนไป ณ เวลาที่มีการกระทำผิด แต่อย่างไรเสียก็ต้องผ่านกระบวนการทางศาลก่อน หลักดังกล่าวได้ปรับใช้กับกฎหมายยึดทรัพย์สินที่เกี่ยวกับกฎหมายย้อนหลังทั้งหมด¹⁸

สรุปว่า เมื่อมีการประกาศใช้บทบัญญัติเรื่องสิทธิเหนือการกระทำผิดโดยการให้ทรัพย์สินหรือเกี่ยวข้องกับกรกระทำซึ่งทำให้ถูกยึดทรัพย์สินได้ การยึดทรัพย์สินนั้นจะมีผลในทันทีเมื่อมีการกระทำผิด สิทธิจะถูกถ่ายโอนไปยังรัฐเพื่อหลีกเลี่ยงการที่ทรัพย์สินนั้นจะถูกขายหรือเปลี่ยนมือไปยังผู้ซื้อผู้สุจริตรายอื่น คดี United States v Stowell ในกรณีที่รัฐชนะคดีทรัพย์สินโดยใช้หลักกฎหมาย common law โดยที่ไม่กำหนดว่าใช้บทกฎหมายย้อนหลังใด แต่ก่อนที่รัฐจะชนะคดีเช่นนั้นแล้วปรากฏว่ามีบุคคลอื่นครอบครองทรัพย์สินนั้นอยู่ก่อน บุคคลนั้นมีโอกาสที่จะได้รับความคุ้มครองในคดีที่ยังไม่ถึงที่สุด จากคดีดังกล่าวกฎหมายอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องพิสูจน์ว่าตนเป็นเจ้าของที่สุจริต และเช่นเดียวกับที่หัวหน้าผู้พิพากษาได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ในคดี Grundy หากว่าสิทธิในการรับทรัพย์สินนั้นได้มาจากตัวบทที่มาจาก common law รัฐสภามีโอกาสที่จะนำหลัก common law มาประกาศใช้เป็นกฎหมาย นั่นก็คือมาตรา 881(h) แต่อย่างไรก็ตามดีกว่ารัฐสภาไม่ค่อยปรับหลักกฎหมายเช่นนั้นมาบัญญัติเพราะว่าหลักนั้นจะไม่นำมาใช้กับการรับทรัพย์สินและเมื่อขณะนี้ในตัวบทเปิดโอกาสที่จะให้สิทธิความคุ้มครองแก่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เขียนไว้อย่างชัดเจนว่าให้มีผลเช่นเดียวกัน

การแก้กฎหมายในปี 1984 มาตรา 881(h) เนื่องจากว่าการสืบสาวไปยังผู้ซื้อรายหลังที่เริ่มมาจากธุรกิจยาเสพติด ตามที่อธิบายไว้ในอนุมาตรา (a) ที่รัฐได้อ้างว่า หลักกฎหมายดัง

¹⁸ Supreme Court United States V. Pacel of Runson [Online]. Available from :

กล่าวป้องกันไม่ให้บุคคลอื่นใดเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นได้นอกจากรัฐ อย่างไรก็ตามข้ออ้างดังกล่าวฟังไม่ขึ้น ถึงแม้ว่ามาตรา 881(h) ตามที่ได้อธิบายไว้ใน มาตรา 881(a)(6) ในส่วนสุดท้ายของอนุमतานั้นได้ยกเว้นการกระทำอยู่หนึ่งประเภทซึ่งตีความได้ว่าหมายถึงเจ้าของทรัพย์สินผู้ไม่รู้ที่ทรัพย์สินนั้นที่มาจากกระทำความผิด จากผู้รายงานข่าวของวุฒิสภาเกี่ยวกับการแก้ไขกฎหมายปี 1984 ได้กล่าวว่มาตรา 881(h) นั้นให้ใช้เฉพาะทรัพย์สินที่ถูกยึดทางแพ่งภายใต้มาตรา 881(a) และตาม มาตรา 881(a)(6) ที่ว่าทรัพย์สินของผู้ที่พิสูจน์ได้ว่าตนควรจะได้รับควบคุมครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต จะไม่ต้องปฏิบัติตามกระบวนการทางแพ่ง เนื่องจากหากเข้ามาตรา 881(a) จึงจะค่อยไปพิจารณาว่า ปรับใช้มาตรา 881(h) ทั้งนี้มาตรา 881(a)(6) จะให้สิทธิในการคุ้มครองก่อนจะปรับใช้มาตรา 881(h) เมื่อรัฐสภาประกาศใช้ควบคุมครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตแล้วได้ระบุว่หลักกฎหมายย้อนหลังให้ใช้ในบทบัญญัติดังกล่าวด้วย ไม่ได้ทำให้สิทธิตาม common law ของเจ้าของทรัพย์สินนั้นถูกระงับไปด้วย หลัก common law จะอนุญาตให้เจ้าของได้รับความคุ้มครองเสมอมาก่อนที่รัฐจะถูกต้องให้มีสิทธิเหนือกว่า และเมื่อรัฐได้สิทธิเช่นนั้นแล้วถึงจะมีผลย้อนหลังไปถึงเวลาที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และทำให้ทรัพย์สินนั้นกลายเป็นของรัฐ ซึ่งรัฐจะไม่ได้รับสิทธิใดๆจากการใช้กฎหมายย้อนหลังนั้นจนกว่าจะมีคำพิพากษา และจะยังไม่ได้รับสิทธิใดๆจากมาตรา 881(h) จนกว่าผู้ถูกฟ้องจะได้แสดงว่าตนสมควรจะได้รับควบคุมครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต ตามมาตรา 881(a)(6) หรือไม่

ได้มีการพิจารณาถึง 2 ประเด็นที่คู่กรณีทั้ง 2 ได้ยกอ้าง ทว่าในการพิจารณาคดีนั้นไม่จำเป็นต้องตีความ (ไม่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี) รัฐซึ่งได้กล่าวว่คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์นั้นรับฟังไม่ได้เนื่องจากว่าจะทำให้ผู้ได้รับโอนได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต เพียงแค่ปฏิเสธว่าไม่รู้เห็นในความผิดนั้นในขณะที่เกิดแต่มารู้ภายหลัง รวมถึงว่ารู้ก่อนจะได้รับทรัพย์สินนั้นก็ยังคงได้รับความคุ้มครอง ผู้ถูกฟ้องได้ว่ถ้าลองดูที่มาของบทบัญญัติแล้ว หรือแค่ความเข้าใจเบื้องต้นก็รู้แล้วว่าให้ตัดสินความสุจริตของผู้รับโอน ณ เวลาที่มีการโอนทรัพย์สิน อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าในตัวเองจะสามารถตีความได้หลายแบบ แต่หลักกฎหมายที่น่าจะนำมาปรับมากที่สุดก็อาจไม่ให้ความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต หากคู่กรณีผู้นั้นรู้อยู่แล้วว่ทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่มีโอกาสถูกยึด (ผู้ที่มีส่วนรู้เห็นยอมไม่ได้รับความคุ้มครองอยู่แล้ว) แต่กรณีดังกล่าวนี้ไม่เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดีเนื่องจากฝ่ายผู้ถูกฟ้องได้รับเอาภาระในการพิสูจน์ความสุจริตของตนว่าไม่เคยรู้มาก่อนว่เงินนั้นมาจากไหนในขณะที่ตนได้รับมาในปี 1982

ศาลแขวงและศาลอุทธรณ์ได้ให้ผู้ถูกฟ้องพิสูจน์ความสุจริตดังกล่าว สรุปได้ว่า ไม่ว่าผู้ถูกฟ้องจะแสดงสิทธิเช่นนั้นได้หรือไม่ก็ไม่เพียงพออยู่ดี จากที่มีการถกเถียงกันในประเด็นที่รัฐอ้าง

ว่าบทกฎหมายดังกล่าวให้ปรับกับทรัพย์สินที่สามารณำสืบได้ว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด หากว่าเป็นไปเช่นนั้นจริงจะทำให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ได้รับผลกระทบอย่างมากเนื่องจากไม่มั่นใจว่าหากซื้อไปอาจถูกรัฐตามมาริบได้ หากกรณีกลายเป็นว่ามีการซื้อบ้านจากเงินที่ได้จากยาเสพติดแล้วมีการนำบ้านหลังนั้นไปแลกกับบ้านอีกหลัง จะทำให้รัฐมีสิทธิเลือกว่าจะริบหลังใดก็ได้เช่นนั้น หรือ คำถามนี้ไม่เป็นประเด็นในคดีที่ส่งไปให้ศาลล่างทบทวน

ผู้พิพากษา Scalia และ Thomas ให้ความเห็นร่วมกันว่า “เราได้เห็นด้วยกับเสียงส่วนใหญ่ ทว่ามี 2 ประเด็นที่ทำให้ไม่สามารถร่วมลงนามยอมรับได้ ประการแรกเราได้ยอมรับแนวคิดที่ว่าผลของการตีความคำว่า “เจ้าของ” ทั้งจากในข้อยกเว้นที่มอบความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต กับ ในกฎหมายริบทรัพย์สินที่เป็นหลักกฎหมายย้อนหลังนั้นตรงกัน ทว่าเราไม่เห็นด้วยกับการที่เสียงส่วนใหญ่เรื่องการตีความวลี “ทรัพย์สินที่ได้ระบุไว้ในอนุมาตรา (a) ประการที่สอง เราไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้ถูกฟ้องเป็นฝ่ายรับภาระการพิสูจน์ว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดของ Brenna เมื่อตนได้รับทรัพย์สินดังกล่าวมาในปี 1982 การที่รัฐเข้าใจผิดไปว่า หลักกฎหมายย้อนหลังจะทำให้สิทธิใดๆ ในทางกฎหมายต่อทรัพย์สินนั้นจะถูกโอนไปยังรัฐ ณ เวลาที่มีการกระทำความผิด เนื่องจากรัฐเข้าใจว่ากฎหมายย้อนหลังจะมีผลทันที ทว่าหลักการดังกล่าวจะเริ่มมีผลได้ก็ต่อเมื่อได้รับคำพิพากษาของศาลอนุญาตให้มีการริบทรัพย์สิน ซึ่งผลของคำพิพากษาจะย้อนไปมีผลตั้งแต่วันที่ มีการกระทำความผิด มิใช่เริ่มตั้งแต่วันที่คำพิพากษา¹⁹ แม้เราจะไม่เห็นด้วยกับรัฐในแง่ของการตีความหลักกฎหมายย้อนหลังและตีบทกฎหมายที่บัญญัติไว้ แต่เราเข้าใจว่าเสียงส่วนใหญ่ต่างก็ไม่ได้เห็นด้วยกับรัฐเช่นกัน เสียงส่วนใหญ่เห็นว่าผลของการตีความความหมายของ “เจ้าของ” ในตัวบทและ “เจ้าของ” ใน common law ให้ผลเช่นเดียวกัน เสียงส่วนใหญ่คงจะเข้าใจว่าบรรดาสหสิทธิและกรรมสิทธิ ตลอดจนดอกผลในทรัพย์สินที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (a) ไม่เกี่ยวกับสิทธิความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตตามมาตรา 881(a)(6) โดยใช้เหตุผลที่ว่าเงื่อนไขของการใช้มาตรา 881(a)(6) จะต้องมาก่อนการจะดูว่าสามารถใช้มาตรา 881(h) ได้หรือไม่ ผู้ถูกฟ้องจะต้องพิสูจน์ว่าตนเป็นเจ้าของตามที่ common law กำหนดไว้ (ก่อนหน้าที่จะมีคำสั่งศาลให้รัฐยึดทรัพย์สินได้) เราไม่เห็นด้วยกับเสียงส่วนใหญ่ของคำพิพากษา แม้เราจะเห็นด้วยกับที่มาแต่เราก็ไม่เห็นว่าการที่จะต้องให้เข้ามาตรา 881(a)(6) ก่อนแล้วจึงมาพิจารณาว่าเข้าหลักเกณฑ์ มาตรา 881(h)หรือไม่นั้นจะหมายความว่า คำว่าเจ้าของตามมาตรา 881(a)(6) จะหมายความรวมถึงใครก็ตามที่เป็นฝ่ายชนะ

¹⁹ Scott Alexander Nelson, *The Supreme Court takes a weapon from the drug war arsenal* [Online]. Available from : [http://www.lexis.com/research/retrieve\(2003, February 5\)](http://www.lexis.com/research/retrieve(2003, February 5))

คดีแล้วมีสิทธิเหนือทรัพย์สินนั้น (ตามแบบของ common law) นอกจากจะกลายเป็นว่าข้อสรุปที่ไม่เข้ากันแล้วแหล่งที่มาที่อ้างอิง(หรือหลักฐาน)ที่เสียงส่วนใหญ่ได้ใช้ก็อาจผิดพลาดได้ แต่แรกเริ่มนั้น ความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตตามมาตรา 881(a)(6)ไม่ได้เป็นการปกป้องไม่ให้ทรัพย์สินตามมาตรา 881(a)(6)ถูกยึดโดยรัฐ แต่เพียงเป็นการคุ้มครองผลประโยชน์ของเจ้าของทรัพย์สินพิพาทนั้น แต่ถึงแม้ว่าไม่ได้เป็นการปกป้องทรัพย์สินโดยตรงแต่อย่างไรก็ตามยังคงมีมาตรา 881(h) ที่คุ้มครอง "ทรัพย์สินที่ระบุไว้" ไม่ใช่ "ทรัพย์สินที่ถูกริบ" สรุปก็คือเราไม่เห็นว่เสียงส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญอยู่กับการทวลี "ทรัพย์สินที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (a)" จะหมายความว่าคำว่า "เจ้าของ"ตามอนุมาตรา (a) จะรวมถึงบุคคลที่ครอบครองทรัพย์สินนั้นอยู่หลังจากที่ได้มีการริบทรัพย์สินนั้น"

ความเห็นของศาลฎีกาได้ตรงกับของรัฐว่ามาตรา 881(h)จะหมายถึง ทรัพย์สินทั้งหมดที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (a) ซึ่งรวมทรัพย์สินที่ถูกยกเว้นเนื่องจากได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต อย่างไรก็ตาม คำกล่าวดังกล่าวเทียบไม่ได้กับการที่รัฐตั้งใจจะใช้มาตรา 881(h)โดยนับเริ่มตั้งแต่มีการกระทำความผิดเลย เนื่องจากว่าหากเป็นความจริงดังที่รัฐอ้างจะทำให้ไม่มีใครได้รับความคุ้มครองเลยจากการตีความบทบัญญัติที่ค่อนข้างตรงและแคบ ในสายตาของรัฐคำว่า "เจ้าของ"ในมาตรา 881(a)(6) หมายถึงปัจเจกชนที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินก่อนที่ทรัพย์สินนั้นจะถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิด ทว่าหากมาตรา 881(h) จะมีผลในทันทีและทำให้กรรมสิทธิในทรัพย์สินสิ้นสุดเป็นของรัฐในพื้นที่ที่มีการกระทำความผิด²⁰ ความยุ่งยากดังกล่าวทำให้รัฐต้องออกมาโต้แย้งคำว่า "เจ้าของ" ในมาตรา 881(a)(6)ควรจะหมายถึง"เจ้าของคนที่แล้ว"(ก่อนมีการกระทำความผิด)ดังนั้นถ้าถือว่ามาตรา 881(h)มีผลตั้งแต่มีการกระทำความผิดจริง ผลของความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจะใช้บังคับได้น้อยมากหรือแทบใช้บังคับไม่ได้เลย

อนุมาตรา881(d)กำหนดว่า การยึดทรัพย์สินภายใต้มาตรา881จะต้องเป็นไปตามกระบวนการที่ถูกต้องและมีคำพิพากษาของร้บพร้อมเหตุผลประกอบว่าทรัพย์สินดังกล่าวถูกใช้ในการละเมิดกฎหมายอย่างไร เห็นได้ชัดเจนว่ารัฐจะยังไม่สามารถมีสิทธิเหนือทรัพย์สินได้จนกว่าศาลจะตัดสินให้ชนะคดี ดังเช่นมาตรา1604ที่บังคับให้อัยการดำเนินการในชั้นศาลแขวงซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญในการโต้แย้งสิทธิริบทรัพย์สิน อย่างไรก็ตามหากสิทธิในทรัพย์สินนั้นถูกโอนไปยังรัฐตั้งแต่เวลาที่มีการกระทำความผิดจริงแล้วคำพิพากษาที่อนุญาตให้มีการริบทรัพย์สินได้ก็คงจะไม่จำเป็นเช่นเดียวกับ

²⁰ Supreme Court United States V. Pacel of Runson [Online]. Available from : <http://www.fear.org./buenavista.html> (2003, October 8)

กระบวนการริบทรัพย์ในกฎหมายภาษีที่จะทำให้รัฐมีสิทธิเหนือทรัพย์เพียงแค่นี้ด้วยการประกาศว่าจะริบ(ภายใต้เงื่อนไขบางประการ) ด้วบได้กล่าวว่าการประกาศเช่นนั้นจะให้สิทธิเช่นเดียวกับการที่ศาลมีคำพิพากษาในทางแพ่งนั้นก็เพื่อให้มีผลย้อนหลังไป ณ เวลาที่มีการกระทำความผิดตามมาตรา 1609(b)

ในท้ายที่สุดถ้าการที่ข้ออ้างรัฐเรื่องมาตรา 881(h) ถูกต้อง ก็ควรจะมียกข้อยกเว้นมาจำกัดที่แน่นอนเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของทรัพย์คนก่อน มากกว่าที่จะมีเพียงแค่มียกข้อยกเว้นให้เยียวภายหลังจากการถูกริบทรัพย์โดยรัฐเท่านั้น ธรรมเนียมปฏิบัติของการปรับใช้บทกฎหมายย้อนหลังก็ได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในทางถ้อยคำระหว่างความคุ้มครองของเจ้าของทรัพย์ที่สุจริตในมาตรา 881(a)(6) และความคุ้มครองของผู้รับโอนที่สุจริตในมาตรา 853 ที่รัฐค่อนข้างจะให้ความสำคัญ มาตรา 853 ที่ให้สิทธิริบทรัพย์ต่อทรัพย์สินที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหากแต่ใช้คำว่า "ผู้รับโอน" แทนที่จะใช้คำว่า "เจ้าของ" เพื่อคุ้มครองบุคคลผู้ที่ได้รับโอนทรัพย์ไปภายหลังจากที่ได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น รัฐได้ให้ความเห็นตรงส่วนนี้คำว่า "เจ้าของ" ไม่ครอบคลุมผู้ที่ได้รับทรัพย์นั้นต่อมาภายหลังจากมีการกระทำความผิด ได้มีคำอธิบายหลังจากได้มีความสงสัยมาเป็นเวลานาน เนื่องจากไม่สามารถจะอธิบายได้ว่าเหตุใดรัฐสภาจึงได้มอบความคุ้มครองที่ดีกว่าแก่เจ้าของผู้ที่ได้รับทรัพย์มาในภายหลัง (ผู้รับโอน)

ศาลฎีกาไม่เห็นด้วยกับข้อสรุปของเสียงส่วนใหญ่ที่ว่าผู้ถูกฟ้องสมควรจะเป็นฝ่ายรับภาระการพิสูจน์ว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในที่มาของเงินที่ได้รับมาจาก Brenna ในปี 1982 เมื่อเวลาที่ได้รับการนำคดีเข้ามาสู่ศาล ฝ่ายรัฐอาจเห็นว่า การทดสอบความสุจริตควรให้ผู้ถูกฟ้องพิสูจน์ว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดขณะที่ความผิดเกิด

เนื่องจากคำถามมีอยู่ว่า จริงหรือไม่ที่บุคคลผู้ได้รับเงินที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมาโดยการได้เปล่า และใช้เงินนั้นในการซื้อของหรือทรัพย์สินจะสามารถร้องขอความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์ที่สุจริตต่อการถูกริบทรัพย์ทางแพ่ง ปัญหาเรื่องจุดเวลาที่จะนำมาตัดสินความสุจริตของเจ้าของทรัพย์นี้ไม่ได้เป็นประเด็นข้อพิพาทในคดีแต่เป็นปัญหาที่ต่อเนื่องมาจากข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการปรับใช้กฎหมายย้อนหลัง ฝ่ายรัฐได้ว่า(ตามความเข้าใจของรัฐ) ให้ใช้ตั้งแต่เวลาที่มีการกระทำผิดกฎหมาย และมาตรา 881(h) จะต้องแปลความให้สิทธิเหนือทรัพย์นั้นตกเป็นของรัฐในทันทีที่มีการกระทำความผิดมิฉะนั้นอาจทำให้ผลของมาตราดังกล่าวไม่ชัดเจนเช่นว่า เจ้าของทรัพย์รายต่อไปผู้รู้อยู่แล้วว่าทรัพย์นั้นเป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการกระทำความผิดกฎหมาย แต่ตอนที่

ความผิดเกิดนั้นไม่รู้เรื่อง (เพิ่งมารู้ในเวลาที่ได้รับโอน) อาจได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สูญจริตไปด้วย

ข้อโต้แย้งดังกล่าวจะสามารถหาข้อสรุปได้ก็ด้วยการชี้ว่าความเห็นของรัฐในเรื่องจุดเวลาที่นำมาตัดสินนั้นไม่ถูกต้อง หรือไม่ก็ หากว่า ผลที่ตามมาอาจทำให้การใช้หลักกฎหมายย้อนหลังค่อนข้างผิดเพี้ยนไป (ผู้พิพากษาบางท่านเห็นด้วยกับประเด็นหลัง และไม่เห็นความเป็นไปได้ว่าผู้รับโอนภายหลังจากที่ได้มีการกระทำความผิด ซึ่งมาทราบถึงการกระทำความผิดในภายหลัง ในเวลาได้รับโอนทรัพย์สินจะได้รับความคุ้มครองจากการอุทธรณ์ทรัพย์สิน)

เมื่อคดีดังกล่าวเสร็จไปจากศาลแขวง ศาลอุทธรณ์ และองค์ประชุมต่างๆ จบประเด็นคดีผิด ซึ่งในความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องพิจารณา ศาลฎีกาเห็นว่าประเด็นที่ถูกต้องไม่ได้อยู่ที่ว่าความเป็นเจ้าของของผู้รับนั้นเข้าข่ายว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สูญจริตหรือไม่ ตามมาตรา 881(a)(6) แต่อยู่ที่ว่าผู้รับมีความเป็นเจ้าของเหนือทรัพย์สินที่ถ้ารัฐจะมายึดไปจะต้องให้รัฐมีสิทธิรับทรัพย์สินแยกต่างหาก ที่จะสามารถได้ได้ว่าสิทธิของผู้รับนั้นไม่มีจริงและทรัพย์สินดังกล่าวได้กลายเป็นของรัฐแล้ว

ศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาที่ต้องพิจารณาคือ ผู้รับโอนจะมีสิทธิดีกว่าผู้โอนหรือไม่ ภายใต้นโยบายหมายทั่วไป คำตอบก็คือไม่ เนื่องจากไม่จำเป็นต้องมาดูว่าสิทธิของผู้ที่ได้รับทรัพย์สินต่อมานั้นเป็นอย่างไรเลยเพราะว่าผู้รับโอนไม่อาจมีสิทธิดีกว่าผู้โอนมีก่อนที่รัฐจะเข้ามาเกี่ยวข้อง ในคดีนี้ การรับทรัพย์สินจะถูกตัดสินด้วยสิทธิและความเป็นเจ้าของในทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองของผู้ให้หาใช้ผู้รับไม่ สถานะของผู้ถูกฟ้องที่เป็นผู้ครอบครองคนปัจจุบันผู้ไม่รู้เห็นต่อการกระทำความผิดไม่จำเป็นจะต้องมาพิจารณา

เมื่อเริ่มพิจารณาที่ฐานะของพ่อค้ายาเสพติดที่เป็นเจ้าของเงินซึ่งภายหลังได้โอนไปยังผู้ถูกฟ้อง เงินเหล่านั้นก็สมควรจะต้องถูกริบภายใต้มาตรา 881(a)(6) ผู้ค้ายาเสพติดไม่ได้เป็นเพียงแค่ผู้รู้เห็นในการกระทำความผิดเท่านั้นแต่เป็นผู้กระทำเองเลย ดังนั้นเขาจึงไม่มีความคุ้มครองใดๆ ที่จะอ้างเพื่อได้รับความคุ้มครอง ตราบใดที่เขายังถือทรัพย์สินนั้นอยู่ก็ต้องตกเป็นของรัฐอย่างแน่นอน สมมติว่าถ้าผู้ค้ายาเสพติดได้ถูกบุคคลอื่นซื้อทรัพย์สินนั้นไปโดยที่ไม่รู้ถึงการกระทำความผิด หากว่ารัฐจะดำเนินการกับทรัพย์สินเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องมาพิสูจน์ความเป็นเจ้าของใดๆ เลย และก็ไม่เพียงแค่อ้างสิทธิเหนือพ่อค้ายาเสพติดและดำเนินการยึดทรัพย์สินบุคคลที่ซื้อออกไป จากกรณีดังกล่าวผู้ที่ซื้อออกไปก็ไม่มีสิทธิยกอ้างว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นใด ๆ ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

เนื่องจาก ผู้ค้ายาเสพติดไม่มีสิทธิใดที่จะโอนไปด้วยเหตุที่ถูกขังขอล ดังนั้นตามมาตรา 881(a)(6) ผู้ โกงไม่มีสิทธิใดๆเหนือรัฐ²¹

เมื่อปรับกับกรณีปัจจุบัน ผู้ครอบครองทรัพย์สินอยู่เป็นผู้รับโอนมิใช่ผู้โกงไป แต่ผลก็ยิ่ง เหมือนเดิม กรณีอาจแตกต่างกันไปถ้าหากว่าผู้รับได้ซื้อทรัพย์สินมาอย่างสุจริต ทางเดียวที่จะปฏิเสธสิทธิ ของผู้ซื้อดังกล่าวมีเพียงแค่ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าผู้ซื้อนั้นได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดนั้นด้วย ทว่าเมื่อปรับกับข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่าไม่มีผู้ซื้อผู้สุจริตในคดีนี้

บุคคลผู้ได้รับโอนมาจากผู้ซื้อทรัพย์สินที่ควรเป็นของรัฐอย่างสุจริตและเสียค่าตอบแทน หรือผู้สืบทอดที่ถูกต้องตามกฎหมายได้รับสิทธิที่สามารถจะไปเรียกร้องต่อผู้ที่โอนมาให้หย่อนไปเป็น ทอดได้แม้ว่าผู้รับโอนไม่ได้สุจริตและเสียค่าตอบแทน คดีดังกล่าวได้ปรับหลักผู้รับโอนกับการซื้อ ขยายยาเสพติดโดยกล่าวว่าผู้รับโอนจะต้องหรือได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต และเสียค่าตอบแทนตามมาตรา 881(a)(6) บุคคลเช่นนั้นรวมทั้งทายาทได้มีส่วนเข้าร่วมหรือได้ ประโยชน์จากการโอนถ่ายทรัพย์สินที่กฎหมายรับรองมากกว่าการที่มีการส่งมอบการครอบครอง ธรรมดาจะมีสิทธิพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนตามมาตรา 881(a)(6) ผลก็คือบุคคลที่ไม่มีสิทธิอย่าง ถูกต้องจริงก็อาจเป็นผู้สุจริต ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเนื่องจากว่าเป็นหลัก common law ในทางตรง ข้าม ผู้รับโอนทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไม่ได้รับสิทธิใด ๆ ที่จะอ้างได้ ไม่ใช่ว่าบุคคลนั้นทำ ความผิดใดแต่เป็นเพราะว่าสิทธิที่ทรัพย์สินจะถูกยึดตกติดมากับตัวทรัพย์สินอยู่ก่อนแล้ว เมื่อรัฐจะได้ทำ การยึดทรัพย์สินเมื่อทรัพย์สินนั้นอยู่ในครอบครองของผู้รับโดยอ้างว่าผู้ให้เองก็ไม่มีสิทธิตีไปกว่ารัฐอยู่ แล้ว ดังนั้นการที่ผู้รับโอนจะรู้หรือไม่ว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นก็ไม่มีผลใดเปลี่ยนแปลง

เนื่องจากประเด็นที่ศาลฎีกาได้นำมาเป็นหลักของคำตัดสินซึ่งค่อนข้างแตกต่างจาก ประเด็นของความเห็นส่วนใหญ่ ศาลฎีกาเห็นว่าความเห็นของเสียงส่วนใหญ่ที่นำการยึดทรัพย์สินมา เป็นจุดสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นค่อนข้างผิดประเด็น ความยุ่งยากที่ เกิดจากเสียงส่วนใหญ่แปลความหมายของมาตรา 881 ค่อนข้างกลายเป็นประเด็นกว้างซึ่งเราไม่ควร เข้าใจว่ารัฐสภาต้องการให้เกิดขึ้นเมื่อได้ประกาศใช้มาตรา 881 (a)(6) จากความขัดแย้งที่เรา ได้พบจาก Continuing Criminal Enterprise Act ที่มุ่งจะลดสมรรถภาพทางเศรษฐกิจของวงการ ยาเสพติด เมื่ออาชญากรได้โอนถ่ายทรัพย์สินนำไปใช้ในการซื้อขายยาเสพติดแก่ผู้ซื้อที่สุจริตและ เสียค่าตอบแทน ผู้ซึ่งเข้าใจว่าตนมีสิทธิเต็มทีเหนือทรัพย์สินนั้นหรือไม่ก็อาชญากรผู้นั้นตั้งใจที่จะเอา

²¹ Ibid.

ทรัพย์สินที่อาจจะถูกยึดไปเปลี่ยนเป็นสิ่งอื่นที่มีมูลค่าพอกๆกัน ไม่ว่าจะในกรณีใด ฐานะทางการเงินของอาชญากรก็สามารถจะถูกต้องตอนลงได้จากการที่รัฐสามารถยึดสิ่งที่เขาได้รับแลกเปลี่ยนมานั้นได้ ในกรณีตรงกันข้ามหากอาชญากรผู้นั้นได้นำทรัพย์สินที่ได้มาไปแลกเปลี่ยนกับสิ่งอื่นที่ไม่สามารถตีเป็นเงินได้ถ้ารัฐต้องการจะลดฐานะทางการเงินของอาชญากรในกรณีนี้ จะต้องสืบหาต้นตอหรือที่มาของการโอนเพื่อจะให้ได้ทรัพย์สินนั้นกลับมาซึ่งค่อนข้างเป็นปัญหาใหญ่และน่าประหลาดใจที่ความเห็นส่วนใหญ่ของคำพิพากษาปฏิเสศการที่รัฐจะติดตามยึดทรัพย์สินจากผู้ได้รับโอนคนต่อไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ไม่ได้เสียค่าตอบแทนซึ่งไม่มีสิทธิดีไปกว่าผู้โอน ความผิดปกติอีกประการหนึ่งที่ความเห็นส่วนใหญ่ได้ตีความไว้ว่าผู้รับโอนจะต้องพิสูจน์ว่ามีส่วนรู้เห็นในการกระทำผิดนั้นหรือไม่ก่อนที่จะได้รับทรัพย์สินนั้นมาใช้ว่าได้รู้ถึงความผิดนั้นในภายหลัง แต่หากรู้ในภายหลัง ผู้รับที่ไม่ได้เสียค่าตอบแทนก็ไม่ได้อยู่ในฐานะแตกต่างไปจากกรณีแรกเท่าไรหรอก ในทางตรงข้ามผู้ซื้อที่สุจริตและเสียค่าตอบแทนมารู้ในภายหลังว่าผู้ที่ขายทรัพย์สินนั้นให้ตนได้เคยใช้ทรัพย์สินนั้นกระทำความผิดมาก่อนเท่ากับว่าเขาได้จ่ายเงินสำหรับทรัพย์สินที่อาจจะถูกยึดโดยรัฐโดยที่เขาไม่มีสิทธิที่อ้างได้เลยจึงสมควรได้รับความคุ้มครอง

ปัญหาที่มาจากตัวบทที่เสียงส่วนใหญ่ค่อนข้างให้ความสำคัญมาจากแนวคิดที่ไม่ถูกต้องนั้นคือมีการเข้าใจกันไปว่าผู้ครอบครองทรัพย์สินพิพาทได้รู้เห็นในการกระทำความผิดนั้นหรือไม่ ทว่าสิทธิในการยึดทรัพย์สินติดอยู่กับตัวทรัพย์สินหาใช่ตัวผู้ครอบครองไม่ แทนที่เสียงส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับหลักพื้นฐานเช่นว่านี่แต่กลับไปทำให้หลักกฎหมายที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดของกฎหมายยาเสพติดใช้ไม่ได้ ศาลฎีกาจึงได้กลับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ด้วยเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น

4.3 Civil Asset Forfeiture Reform Act of 2000 กับการแก้ไขปัญหาการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต

กฎหมายริบทรัพย์สินได้ให้อำนาจเจ้าหน้าที่รัฐที่จะสามารถยึดทรัพย์สิน ที่ได้มาจากการกระทำความผิด หรือใช้ในการทำความผิดในคดีอาญา สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เนื่องมาจากประเด็นหลักของการยึดทรัพย์สินที่จะต้องพิสูจน์กันนั้นอยู่ที่ว่ามีความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวทรัพย์สินกับผู้กระทำความผิดมากถึงระดับที่ควรจะยึดทรัพย์สินนั้นหรือไม่ โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงว่าเจ้าของทรัพย์สินจะรู้เห็นในการกระทำความผิดนั้น ๆ หรือไม่

เจ้าของทรัพย์สินที่ถูกยึดเหล่านั้นได้กล่าวหาตัวกฎหมายริบทรัพย์สินว่าไม่ได้มีความเป็นธรรมเพียงพอในแง่ของการคุ้มครองทรัพย์สินของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต อย่างไรก็ตามในคดี Bennis vs. Michigan ศาลฎีกาเห็นว่าหลัก Due Process Clause ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 14 ไม่มีการให้ความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของผู้ถูกยึดทรัพย์สิน เมื่อทรัพย์สินถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิดแม้ว่าเจ้าของทรัพย์สินจะไม่มีส่วนรู้เห็นและไม่ยินยอมด้วยก็ตาม

ในปี 1996 กระทรวงยุติธรรมสหรัฐ ได้เสนอรูปแบบการขอความคุ้มครองที่เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจะสามารถใช้ได้ภายใต้กฎหมายกลางของรัฐ หลังจากที่มีการถกเถียงและแก้ไขจนได้ข้อสรุปกันแล้ว รูปแบบที่ได้นำเสนอดังกล่าวนั้นได้มีการประกาศใช้เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายริบทรัพย์สินฉบับปฏิรูปใหม่ปี 2000 (Civil Asset Forfeiture Reform Act of 2000-CAFRA) ในวันที่ 23 สิงหาคม ปี 2000 ซึ่งใช้สำหรับคดีริบทรัพย์สินกลางของรัฐ แต่ทว่าก็ได้กลายเป็นต้นแบบของกฎหมายระดับท้องถิ่นของแต่ละรัฐด้วย

จากที่ได้ข้อสรุปว่าเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตจะต้องได้รับความคุ้มครอง และข้อที่ว่าควรมีภาษา(แนวทาง)กลางที่สามารถเข้าใจได้ร่วมกัน หากว่ามีการร่างกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิของเอกชนมากเกินไปก็จะไปลบล้างแนวความคิดเดิมที่ว่าควรให้ทุกคนรักษาสีติของตนด้วยการดูแลสอดส่องการใช้ทรัพย์สินนั้นๆ แต่หากว่ามีการคุ้มครองน้อยเกินไปก็จะเหมือนกับว่าประชาชนผู้ไม่มีอำนาจในทางกฎหมายจะต้องคอยดูแลรักษาความสงบส่วนรวมไปด้วย ดังนั้น ผลที่ออกมาจึงทำให้ได้ตัวบทที่ต้องมาตีความกันยุ่งยาก มีความกำกวม และช่องว่างของกฎหมายมากเสียจนยุ่งยากเกินกว่าจะนำมาปรับใช้

ก. การใช้ถ้อยคำที่ไม่ตรงกัน

ประการแรก บทบัญญัติเกี่ยวกับเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตที่ใช้กันในคดีแพ่งมีแนวคิดมาจากคดีอาญาเกี่ยวกับยาเสพติดและการฟอกเงินซึ่งมีรากฐานค่อนข้างต่างกัน ตัวอย่างเช่น 21 U.S.C. 881 (a)(4) ให้อำนาจยึดยานพาหนะทางบก ทางน้ำและทางอากาศที่ใช้ในการขนส่งยาเสพติด แต่จะคุ้มครองเจ้าของผู้ "ไม่รู้เห็น ไม่ยินยอม หรือไม่ได้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง" ส่วน 881 (a)(6) (เรื่องยาเสพติด) และ 881(a)(7) (อสังหาริมทรัพย์ที่ใช้ในการทำผิดในคดียาเสพติด) ไม่ได้กล่าวถึงความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หมายความว่า จะคุ้มครองผู้ที่ "ไม่รู้เห็นและไม่ยินยอม" เท่านั้น และสุดท้าย 18 U.S.C. 981(a)(2) (ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการฟอกเงิน) ต้องการแค่

พิสูจน์ให้ได้ว่า "ไม่รู้เห็น" ก็พอ การใช้ถ้อยคำที่ไม่ตรงกันเช่นนี้ทำให้เจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์มีมาตรฐานที่ต่างกันขึ้นอยู่กับว่าเจ้าหน้าที่จะใช้กฎหมายใด

ยิ่งไปกว่านั้น คดีเกี่ยวกับยาเสพติดและการฟอกเงินนั้นมีหลักการที่ไม่ตรงกับการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต ในกรณีอื่นๆ ในกฎหมายสหรัฐ ตัวอย่างเช่น จำเลยในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดและการฟอกเงินจัดเข้าได้กับทุกหมวดหมู่ของคำว่า "เจ้าของ" หลักเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตนี้สามารถปรับใช้ได้กับการลักลอบขนสินค้าผิดกฎหมายเข้าประเทศ ใน 8 U.S.C. 1324(b) ใช้เฉพาะกับผู้ขนส่งในทางธรรมดา(ผ่านสายการบิน, บริษัทขนส่ง ฯลฯ) และเจ้าของนั้นได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยผิดกฎหมาย ดังนั้น หากบุคคลถูกขโมยรถยนต์และรถนั้นถูกนำไปใช้ในการขนส่งบุคคลต่างด้าวเข้าประเทศ จะถูกจัดว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตกว่าในกรณีอื่นๆหนึ่งให้ห้องชายของตน ยืมรถแต่ไม่รู้ว่ห้องของตนจะนำไปใช้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต

แน่นอนว่า ความไม่เห็นพ้องกันที่ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ที่สุดอยู่ที่บทบัญญัติการริบทรัพย์สินที่เพิ่งประกาศใช้ บทบัญญัติการริบทรัพย์สินในทางแพ่งอย่างน้อยย่อมจะต้องมีความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ แต่บทบัญญัติก่อนหน้านั้น เช่น การริบทรัพย์สินที่ได้จากการพนัน ใน 18 U.S.C 1955(d) หรือ การลักลอบขนสินค้าผิดกฎหมาย 18 U.S.C. 545 นั้นไม่มีความคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตเลย ในประเด็นของ Bennis v. Michigan ศาลกล่าวว่ามีการฟ้องร้องกันตามกฎหมายเก่าจึงไม่ได้ปรับใช้หลักเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต

ข. แยกกันหรือรวมกัน²²

มีคดีตัวอย่างคดีหนึ่งที่พอจะเป็นบรรทัดฐานของความไม่แน่นอนเหล่านั้น จากที่ได้อภิปรายไปในตอนต้นว่าการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจากกรณียาเสพติดนั้นต้องพิสูจน์ว่าเจ้าของ "ไม่รู้เห็นและไม่ยินยอม" ทว่า ความ "รู้เห็น" และความ "ยินยอม" นั้นจะต้องแยกกันหรือรวมกัน

ศาลอุทธรณ์เขต 9 ตีความคำว่า "รู้เห็นและยินยอม" ว่าบุคคลนั้นจะต้องไม่รู้เห็นการก่อความผิดนั้นและไม่ยินยอมที่จะให้ทรัพย์สินของตนทำการดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ในคดีของ

²² 18 USC 981 Protection third Party [Online]. Available from : <http://www.lexis.com/research/retrieve> (2002, April 7)

ศาลอุทธรณ์เขต 9 ภรรยาผู้รู้ว่ามีกำลังใช้ทรัพย์สินของตนในการก่อความผิดไม่สามารถยกอ้างขอความคุ้มครองจากการริบทรัพย์สินนั้นได้โดยการอ้างว่าเธอไม่ยินยอมและได้พยายามห้ามแล้ว เพราะเมื่อเธอกล่าวว่าเธอได้เข้าห้ามก็แสดงว่าเธอได้รู้เห็นการทำความผิดนั้นแล้ว กรณีคล้ายกัน ผู้อ้างสิทธิในคดี ศาลอุทธรณ์เขต 9 ไม่รู้ว่าทรัพย์สินของเธอถูกใช้ในการทำความผิดแต่เธอพิสูจน์ไม่ได้ว่าเธอไม่ให้ความยินยอมหากว่าจะมีการนำไปใช้ทำความผิดในอนาคต จึงอ้างอะไรไม่ได้เช่นกัน

แต่ในคดี ของศาลอุทธรณ์เขต 2 และ 3 มีการตีความไปในทางให้ "รู้เห็นและยินยอม" อยู่แยกกันได้ โดยให้พิสูจน์แค่อย่างใดอย่างหนึ่งว่าไม่รู้เห็น หรือไม่ยินยอมเท่านั้น ดังนั้นบุคคลที่รู้ว่ามีการใช้ทรัพย์สินของตนก็แค่พิสูจน์ว่าตนไม่ยินยอมใช้ให้ทรัพย์สินในการกระทำความผิดก็พอ แต่ในอีกแง่หนึ่ง บุคคลผู้ไม่รู้ว่ามีการใช้ทรัพย์สินก็แค่อ้างว่าไม่รู้เห็นก็จะอนุมานไปเลยว่าก็ไม่น่าจะให้ความยินยอมได้

ความแตกต่างกันในการแปลความหมายสำหรับกรณีฟอกเงินและการฉ้อฉลธนาคาร จะมีผลออกมาแตกต่างกันไปในอีกทางหนึ่ง จากที่กล่าวไปแล้วว่า บทบัญญัติใน 18 U.S.C. 981 (a)(2) มีเงื่อนไขว่าจะต้อง "ไม่ยินยอม" ผู้อ้างสิทธิต้องพิสูจน์แค่ว่าการก่ออาชญากรรมนั้นตนไม่มีส่วนรู้เห็น ก็จะเป็นการง่ายกว่ามากที่จะกล่าวอ้างความเป็นเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตหากใช้วิธีแยกส่วน "รู้เห็นและยินยอม" ออกจากกัน ตรงกันข้าม หากนำมารวมกันผู้อ้างสิทธิผู้รู้ว่าทรัพย์สินของตนถูกใช้ในการฟอกเงิน หรือ การฉ้อฉลธนาคารจะไม่มีทางออกเลย แม้ว่าผู้อ้างสิทธิจะไม่ได้ให้ความยินยอมในการกระทำความผิดนั้นๆ

ค. ทรัพย์สินที่ได้มาหลังจากการกระทำความผิด²³

จุดที่ยุงยากที่สุดอยู่ที่บทบัญญัติเกี่ยวกับเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตก่อน จะมีการใช้ CAFRA ในเรื่องการแบ่งแยกทรัพย์สินที่มีอยู่ ณ เวลาที่มีการกระทำความผิด (ได้แก่ ดอกเบี้ยหรือผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ก่อนมีการกระทำความผิด) ดอกเบี้ยหรือผลประโยชน์ที่ยังไม่ได้มาจนกระทั่งได้มีการทำความผิดแล้ว ประวัติการร่างกฎหมายและคดีตัวอย่างก่อน ๆ นี้ได้กล่าวเป็นนัย ๆ ว่า บทบัญญัติเรื่องเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตนั้นถูกร่างตามหลักความเป็นเจ้าของดอกผลในอนาคต สถานการณ์ที่พบได้บ่อยมักมีคู่สมรสหรือบุคคลที่ 3 ที่มีผลประโยชน์อยู่กับรถยนต์หรือบ้านที่ใช้อำนวยความสะดวกในการกระทำความผิด เช่น การขนส่งยาเสพติด แต่ไม่ค่อยจะมีใครใส่ใจความ

²³ Ibid.

ขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นถ้าผู้กระทำความผิดอินเทอร์เน็ตที่เคยใช้ในการกระทำความผิดไปให้บุคคลที่ 3 หลังจากนั้นแล้ว

เป็นไปตามอย่างที่หลาย ๆ คนเข้าใจว่า เมื่อบทบัญญัติเรื่องเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตถูก ร่างขึ้น มาตรา 881(h) ให้ถือว่ากรณีการโอนทรัพย์สิน ภายหลังจากการกระทำผิดกฎหมายใดๆที่จะส่งผลให้ ทรัพย์สินนั้นถูกยึด ถือเป็นโมฆะ ดังนั้นจึงทำให้ไม่มีผู้สามารถกล่าวอ้างความเป็นเจ้าของทรัพย์สินผู้ บริสุทธิ์จากกรณีนี้ได้ มาตรา 881(h) หมายความว่าในช่วงเวลาที่เจ้าของทรัพย์สินใช้ หรืออนุญาตให้ ใช้ เพื่อการกระทำความผิด เท่ากับว่าเจ้าของทรัพย์สินนั้นได้สละประโยชน์ทั้งหลายทั้งปวงในทรัพย์สิน นั้นแก่รัฐแล้ว

เมื่อทรัพย์สินถูกถ่ายโอนจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่ง ผู้รับจะไม่มีสิทธิต่อทรัพย์สินนั้น มากไปกว่าที่ผู้โอนให้เคยมี ดังนั้นหากว่าเจ้าของทรัพย์สินที่จะถูกริบสละประโยชน์ของตนแล้วก็แสดง ว่าไม่มีสิทธิใด ๆ จะโอนให้บุคคลที่สาม และบุคคลที่สามนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกระบวนการการริบ ทรัพย์สินใด ๆ ดังนั้น บุคคลที่สามจะอ้างความเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตไม่ได้เพราะยังไม่ถือว่าเป็น เจ้าของ ตัวอย่างเช่น ศาลฎีกาได้ใช้แนวทฤษฎีดังกล่าวในคดี United States v 92 Buena Vista Ave.

อย่างไรก็ตาม ศาลฎีกาได้กล่าวว่าหลักกฎหมายย้อนหลังนั้นจะไม่เปลี่ยนสถานะใน ตัวเอง คือจะยังไม่เริ่มจุดของการสละสิทธิในทรัพย์สินนั้นจนกว่าคดีจะเข้าสู่ศาลและมีคำสั่งให้การริบ ทรัพย์สินนั้นมีผล ดังนั้น เจ้าหน้าที่ จึงไม่สามารถใช้หลักกฎหมายย้อนหลังเพื่อป้องกันเจ้าของทรัพย์สิน จากประโยชน์ที่ได้รับหลังจากได้ทรัพย์สินนั้นมาแล้ว บุคคลเช่นว่านั้นนับว่าเป็น "เจ้าของทรัพย์สิน" ที่ จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายและสามารถฟ้องร้องอ้างสิทธิในฐานะเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตได้

ยิ่งไปกว่านั้น ศาลได้ให้เหตุผลว่าบทบัญญัติการริบทรัพย์สินไม่มีข้อจำกัดต่อความคุ้มครอง เจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตผู้ได้ซื้อทรัพย์สินนั้นได้โดยสุจริต ความคุ้มครองจะเกิดขึ้นเมื่อมีการรับโอน มาอย่างสุจริต ผู้พิพากษา Kennedy ไม่เห็นด้วยกับความเห็นนั้นได้ทำความเห็นแย้งว่า ถ้าเป็นเช่นนั้น จะเป็นการให้สิทธิผู้ค้ายาเสพติดที่จะปกป้องทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดนั้นให้พ้น จากการถูกริบ โดยการโอนไปให้ญาติหรือบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับหลักการดังกล่าวผู้ พิพากษา Kennedy กล่าวว่า "เป็นการทำลายบทบังคับที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในกฎหมายริบ ทรัพย์สินยาเสพติด" และ "เป็นการทำลายเสาหลักของกฎหมายยาเสพติดระดับชาติ" ผู้พิพากษา Stevens ได้ให้ความเห็นหลายต่อหลายครั้งว่า ศาลนั้นมีข้อจำกัดในการใช้กฎหมายที่ออกโดย

อาศัยอำนาจรัฐสภา "ว่าบทบัญญัติเหล่านั้นมีการใช้วิธีการเขียนที่แปลได้หลายแบบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร" และยังได้กล่าวอีกว่า "ไม่เป็นการเหมาะสมที่จะมองข้ามเนื้อความในกฎหมาย"

ประเด็นของคดี 92 Buena Vista ทำให้มีปัญหามาหลายประการ ประการแรก เป็นไปตามที่ผู้พิพากษา Kennedy ได้กล่าวไว้ มันได้กลายเป็นต้นแบบไปแล้วว่าผู้ค้ายาเสพติด และอาชญากรพากันโอนทรัพย์สินที่น่าจะถูกริบแก่บุคคลในครอบครัว คู่รัก และหรือ บุคคลที่สาม ผู้ทุจริตเนื่องจากรู้อยู่แล้วว่ารัฐไม่สามารถใช้กฎหมายแพ่งเพื่อจะริบทรัพย์สินเหล่านี้ได้ เพื่อเป็นการเลี่ยงปัญหานั้น รัฐบาลจึงได้สร้างมาตรฐานของกฎหมายริบทรัพย์สินและได้ให้อัยการรัฐใช้กับคดีที่ จำเลยได้โอนถ่ายทรัพย์สินที่น่าจะถูกริบแก่บุคคลที่สามเช่น เยาวชนผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

ทางรัฐยังได้เห็นปัญหามากกว่านั้นที่เกิดจากคดี 92 Buena Vista กล่าวคือรัฐจะ พิจารณาว่าผู้อ้างสิทธิมีเจตนาอย่างไร ในกรณีถ้าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ทุจริต จะดูเจตนาในขณะที่มี การกระทำความผิดหรือเวลาที่ผู้อ้างสิทธิได้ประโยชน์จากทรัพย์สินที่น่าจะถูกริบนั้น ซึ่งก็เป็นไปตามที่ ศาลได้มีการแยกพิจารณาในประเด็นนี้

ศาลอุทธรณ์เขต 11 กล่าวว่าเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่ทุจริต การ จะดูเจตนาผู้อ้างสิทธิจะต้องพิจารณาในเวลาที่คุณคนนั้นได้ประโยชน์จากทรัพย์สินที่อาจะถูกริบนั้น บุคคลที่ได้รับทรัพย์สินมาทั้งที่รู้ว่าเคยมีการใช้ทรัพย์สินนั้นกระทำความผิดมาแล้ว ศาลถือว่าไม่ใช่เจ้าของ ที่ทุจริต ดังนั้น บุคคลผู้ได้รับประโยชน์หลังจากที่ได้ทรัพย์สินนั้นมากมีสิทธิจะยกขึ้นอ้างต่อคำสั่ง ริบทรัพย์สิน จากคดี 92 Buena Vista ผู้อ้างสิทธิยังจะต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนว่า ไม่รู้ว่าทรัพย์สิน นั้นเป็นทรัพย์สินที่ควรจะถูกริบก่อนที่จะได้รับทรัพย์สินนั้นมา คะแนนเสียงส่วนใหญ่ในศาลก็ได้เห็นด้วย กับแนวคิดนี้ ทว่าใน ศาลอุทธรณ์เขต 3 ผลกลับออกมาตรงกันข้าม ในคดี United States v. One 1973 Rolls Royce ซึ่งกล่าวว่าการจะดูเจตนาของผู้อ้างสิทธิจะต้องดูในเวลาที่คุณคนนั้นกลายเป็น ทรัพย์สินที่จะต้องถูกริบ หรืออีกนัยหนึ่ง ณ เวลาที่มีการกระทำความผิด ในกรณีที่ได้อำนาจมาในภายหลังก็จะถือว่าผู้อ้างสิทธิเป็นผู้รับโอนมาอย่างสุจริตไปเลย เนื่องจากเขาไม่รู้ว่ามีการใช้ทรัพย์สินนั้น อย่างผิดกฎหมายในช่วงเวลาที่เขาจะมีกรรมสิทธิ

ในคดี One 1973 Rolls Royce ได้แสดงให้เห็นว่าบทบัญญัติการริบทรัพย์สินทางแพ่ง นั้น ไม่เป็นประโยชน์เมื่อปรับกับกรณีที่ได้ทรัพย์สินมาในภายหลัง ซึ่งในที่ประชุมให้ความเห็นว่าถ้าวิธีการดังกล่าวทำให้เจ้าของทรัพย์สินที่ทุจริตตกอยู่ในฐานะลำบาก "ปัญหาเกิดขึ้นในรัฐสภาอันเนื่องมาจากความล้มเหลวในการจะร่างบทบัญญัติ เพื่อให้มีผลแตกต่างกันระหว่างเจ้าของผู้ได้สิทธินั้นทั้ง

ที่รู้ว่ามีการใช้มาอย่างผิดกฎหมาย กับผู้ที่ได้รับมาภายหลัง" ศาลสรุปว่า "รัฐสภาควรจะร่างกฎหมายดังกล่าวใหม่ถ้าจะให้ผลต่างกัน"

ง. ข้อเสนอของกระทรวงยุติธรรมสหรัฐอเมริกา

ในปี 1996 กระทรวงยุติธรรมได้ยอมรับการแก้ไขร่างกฎหมายจากรัฐสภาจากข้อเสนอที่ให้ปรับบทกฎหมายในทุกๆส่วนที่เกี่ยวกับเจ้าของผู้บริสุทธิ์

ประการแรกได้มีการเสนอให้แก้ไขบทบัญญัติความไม่สอดคล้องกันเกี่ยวกับเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต เพื่อให้มีรูปแบบความคุ้มครองเดียวกันเมื่อใช้กับกฎหมายทรัพย์สินทางแพ่ง ดังนั้นจะทำให้ระหว่างผู้อ้างสิทธิในคดีอาชญากรรมที่ต่างก็มีรูปแบบเดียวกันทั้งหมด และต่อจากนี้ก็จะไม่มีการอ้างถึงบทบัญญัติการทรัพย์สินฉบับเก่าที่ประกาศใช้ในช่วงปลายปี'70

ประการที่สอง ให้เริ่มใช้ต้นแบบกฎหมายทรัพย์สินในทางอาญา ข้อเสนอที่รัฐสภาได้เสนอมานั้นจะแยกกันคุ้มครองสำหรับประโยชน์จากทรัพย์สินที่ได้มา ณ เวลาที่มีการกระทำความผิดกับประโยชน์ที่ได้มาในภายหลัง หากเป็นในกรณีแรก ได้เสนอให้มีการใช้หลัก "แยก" (ระหว่าง "ไม่รู้เห็น" และ "ไม่ยินยอม") เพื่อให้เจ้าของทรัพย์สินจะใช้ยื่นกฎหมายทรัพย์สิน ด้วยการพิสูจน์เพียงแค่ว่า 1). พวกเขาไม่รู้ถึงการกระทำความผิด หรือ 2). เมื่อได้รู้ถึงความผิดนั้นแล้วพวกเขาได้ "กระทำการทั้งหลายทั้งปวงเพื่อป้องกันและต่อต้านการทำผิดกฎหมายโดยการใช้ทรัพย์สินนั้น" โดยมีเจตนาที่จะอนุญาตให้คู่สมรสหรือบุคคลที่สามให้มีสิทธิที่จะอ้างต่อกฎหมายทรัพย์สินถึงแม้ว่าจะได้รู้ว่ามีการใช้ทรัพย์สินอย่างผิดกฎหมายโดยการพิสูจน์ว่าตนได้กระทำการทั้งหลายทั้งปวงเพื่อป้องกันและต่อต้านการทำผิดกฎหมายโดยการใช้ทรัพย์สินนั้น ถ้อยคำที่ว่า "ได้กระทำการทั้งหลายทั้งปวง"และได้นำมาจากคดี Calero - Toledo ประกอบกับวิธีที่ศาลได้นิยามคำว่า "ยินยอม" จากบทบัญญัติเดิมที่มีอยู่แล้ว ข้อเสนอของกระทรวงยุติธรรมได้อธิบายความหมายของคำว่า "รู้เห็น" ว่ารวมไปถึง "ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง" จากที่ศาลได้ตัดสินมาตามกฎหมายเก่า

ส่วนในกรณีที่สองที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินที่ได้มาหลังจากได้กระทำความผิด ทางกระทรวงยุติธรรมได้เสนอต้นแบบตาม 21 U.S.C. 853(n)(6)(B) จากข้อเสนอนั้นบุคคลจะถูกจัดว่าเป็นเจ้าของที่สุจริต เมื่อพิสูจน์ได้ว่าได้ซื้อทรัพย์สินนั้นมาอย่างสุจริตโดยดูจากเวลาที่ได้ซื้อทรัพย์สินนั้น ตนไม่รู้เลยว่าจะมีโอกาสถูกริบตามกฎหมาย ในการประชุมเพื่อพิจารณาร่างกฎหมายในปี 1996 ผู้เข้าร่วมประชุมจากทางกระทรวงยุติธรรมได้หมายเหตุไว้ว่าแนวคิดที่ได้เสนอนั้นมีประเด็น

หลักอยู่ที่การรับเงินที่ได้จากการค้ายาในตลาดมืดในแถบอเมริกาใต้ ในกรณีเช่นนั้น บุคคลผู้รั่วราย ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฟอกเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติด โดยการนำไปซื้อธนบัตรสหรัฐ หรือ การเปลี่ยนเป็นสินทรัพย์ด้วยวิธีอื่นๆ โดยไม่คำนึงถึงแหล่งที่มาของเงิน บทบัญญัติที่ร่างใหม่นี้ตามที่กระทรวงได้แนะนำมาว่าควรจะให้เอกชนมีภาระหน้าที่ในการตรวจสอบแหล่งที่มาของเงินได้ของตนว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือไม่

ทางกระทรวงยุติธรรมได้มีข้อเสนอเพิ่มเติมว่า ตามคำนิยามของคำว่า "เจ้าของ" เมื่อพิจารณาถึงอำนาจศาลเพื่อจะแบ่งแยกทรัพย์สินของจำเลยในกรณีที่เป็นเจ้าของร่วมกับบุคคลที่สามที่เป็นผู้สุจริตคำเสนอจากทางกระทรวงได้อธิบายคำว่าเจ้าของว่า ให้รวมถึงเจ้าหนี้ผู้มีสิทธิเรียกร้อง หรือภาระติดพันอยู่กับทรัพย์สินที่จะถูกริบ แต่ไม่รวมไปถึงเจ้าหนี้สามัญและเป็นการให้อำนาจศาลแขวง ที่จะออกคำสั่งได้ 3 แนว เพื่อจัดการกับทรัพย์สินร่วมระหว่างจำเลยและเจ้าของผู้สุจริต

- 1) แบ่งแยกทรัพย์สิน
- 2) เปลี่ยนทรัพย์สินให้เป็นเงินเพื่อที่จะแบ่งให้เจ้าของผู้สุจริต
- 3) อนุญาตให้คู่กรณีฝ่ายที่สุจริตเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น โดยมุ่งให้ถือว่ารัฐเป็นเจ้าหนี้ผู้มีสิทธิเรียกร้องเฉพาะส่วนที่เป็นของจำเลย

ก. เงื่อนไขของ 983 (d)

การคุ้มครองที่ใช้เป็นหลักการเดียวกัน (Uniform Affirmative Defense)

หลักจำเลยผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต ซึ่งในที่สุดแล้วก็ได้รับการตราเป็นกฎหมายใน ส่วนหนึ่งของ CAFRA กระทรวงยุติธรรมก็ได้นำไปรวมเป็นร่างกฎหมายฉบับใหม่ในปี 1996 โดยมี ข้อเสนอแนะและข้อแก้ไขในบางจุด

มาตรา 983(d)(1) ตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักที่ว่า "เจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตจะไม่ตกอยู่ ภายใต้อำนาจกฎหมายริบทรัพย์สิน" ดังนั้นกฎหมายริบทรัพย์สินในทางแพ่งจะเน้นหลักการเพื่อคุ้มครอง เจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริต ไม่ว่าจะใช้ต่อคดีประเภทใด

หลังจากที่ได้มีการปรับปรุงกฎหมายใหม่ในมาตรา 2(c) ของ CAFRA ได้ยกเลิกแนวคิด เพื่อคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินผู้บริสุทธิ์ใน 18 U.S.C. 981(a)(2), 21 U.S.C. 881(a)(4), (6), (7), 18

U.S.C. 2254(a), and 8 U.S.C. 1324(b) มีหลักฐานแสดงว่าในขณะที่รัฐสภาได้ร่างกฎหมายฉบับนี้ได้ตั้งใจให้ CAFRA ยกเลิกบทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องกันที่เคยมีมาทั้งหมด เว้นไว้แต่เพียงข้อที่เข้าเงื่อนไข 983(i) ดังนั้นถ้ารัฐสภาไม่มีเจตนาที่จะล้มล้างหลักการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตในกฎหมายบริบทที่กลาง เมื่อได้ร่าง CAFRA เข้ามาการบริบทที่ภายใต้บทกฎหมายนั้นจะไม่อยู่บังคับของ 983 (d)

มาตรา 983 (d)(1) ได้วางหลักไว้ว่า "ผู้อ้างสิทธิมีภาระหน้าที่ที่จะพิสูจน์ว่าตนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามหลักเจ้าของผู้สุจริต ด้วยหลักฐานที่มีน้ำหนักเพียงพอ" บทบัญญัติดังกล่าวรวมไปถึงหนังสือที่รับรอง "ความสุจริตของเจ้าของ" เนื่องจากอยู่ภายใต้บทกฎหมายฉบับเก่าที่ไม่ลบล้างบรรทัดฐานที่ CAFRA กำหนดไว้ ที่จะพิสูจน์ความเชื่อมโยงกันระหว่างทรัพย์สินและสถานภาพของจำเลยที่เป็นประเด็นหลักในคดี

มาตราที่ 983 (d) แสดงให้เห็นว่าร่างกฎหมายจากกระทรวงยุติธรรมกำหนดนิยามความเป็นเจ้าของผู้สุจริตไว้สองส่วนดังนี้ ผลประโยชน์ของเจ้าของเดิมที่มีอยู่ก่อนกับทั้งภายหลังจะได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกัน โดยส่วนแรกได้ใช้มาตรา 983(d)(2) และส่วนหลังใช้มาตรา 983(d)(3)

ในส่วนที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ที่มีอยู่ก่อนแล้ว มาตรา 983(d)(2)(A) ได้วางหลักไว้ว่า

พิจารณาจากผลประโยชน์ที่มีอยู่ก่อนจะมีการทำผิดกฎหมาย อันจะก่อให้เกิดการริบทรัพย์สิน คำว่าเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต หมายถึงเจ้าของผู้

(1.) ไม่รู้ถึงการกระทำผิดที่จะทำให้ถูกริบทรัพย์สินหรือ

(2.) เมื่อรู้ถึงการกระทำผิดที่จะทำให้ถูกริบทรัพย์สินนั้นแล้วได้กระทำการทั้งหลายทั้งปวงเพื่อจะป้องกันการกระทำอันมิชอบที่มีทรัพย์สินนั้นเข้าไปเกี่ยวข้อง

เงื่อนไขที่จะทำให้ผู้อ้างสิทธิได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าของจะต้องยืนยันว่าเขาเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่แท้จริง ถ้าผู้อ้างสิทธิไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าไม่เกี่ยวข้อง ก็ไม่นับว่าเขาเป็นผู้สุจริต

เงื่อนไขที่ผู้อ้างสิทธิจะได้รับความคุ้มครองคือจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าทรัพย์สินนั้นเป็นของตน ซึ่งเป็นคนละส่วนกับการจะแสดงว่าตนมีสิทธิที่จะใช้ยื่นการริบทรัพย์สินนั้นได้ ในคดีริบทรัพย์สินทางแพ่ง ผู้อ้างสิทธิจะต้องแสดงว่าตนมีสิทธิในการฟ้องร้องนั้นๆ ทว่าหากจะแสดงว่าตนมีสิทธิฟ้องจะต้องมี "ผลประโยชน์ซึ่งมีน้ำหนักเพียงพอจะใช้โต้แย้งในประเด็นพิพาทได้" ภายใต้หมวดที่ 3 แห่งรัฐธรรมนูญ "ผลประโยชน์ซึ่งมีน้ำหนักเพียงพอ" นั้นเป็นคนละส่วนกับความเป็นเจ้าของ เนื่องจากบุคคลคนหนึ่งสามารถใช้สิทธิเรียกร้องได้แม้จะไม่ใช่เจ้าของก็ตาม

จริงอยู่ที่ศาลจะมอบความเป็นเจ้าของให้บุคคลผู้ใช้สิทธิฟ้องร้อง หรือบุคคลผู้มีชื่อปรากฏในทะเบียนทรัพย์สินแม้ว่าบุคคลนั้นจะเป็นเพียงผู้ถือกรรมสิทธิทางทะเบียนแทนผู้อื่นมีคดีตัวอย่างไม่มากนักนี้ เกี่ยวกับบุคคลผู้ไม่มีสิทธิทางกฎหมายเหนือสังหาริมทรัพย์ เป็นเพียงแค่บุคคลที่จะกลายเป็นผู้ไร้ที่อยู่หากว่าทรัพย์สินนั้นถูกริบเป็นของรัฐ เช่นนี้ก็มีสิทธิจะใช้โต้แย้งการริบทรัพย์สินได้

บุคคลดังกล่าวแม้จะไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินตามความหมายของ 983(d)(2)(A). เนื่องจากการจะเป็นเจ้าของทรัพย์สิน ผู้อ้างสิทธิจะต้องแสดงถึงความมีสิทธิทางกฎหมายเหนือทรัพย์สินนั้น และต้องปรากฏว่ามีการใช้อำนาจนั้นเหนือทรัพย์สินดังกล่าว ดังนั้นจึงค่อนข้างเป็นไปได้ที่บุคคลผู้โต้แย้งการริบทรัพย์สินจะไม่สามารถพิสูจน์ความเป็นเจ้าของในชั้นพิจารณาคดีได้

ประเด็นดังกล่าวนี้ทำให้เกิดข้อโต้แย้ง ๗ มาเกิดความสับสนในการจะอ้างของคำว่า "ผู้อ้างสิทธิเหนือทรัพย์สิน" ตามความหมายของหมวด 3 และความหมายของควมมีสิทธิผูกขาดจากความเป็นเจ้าของ ตัวอย่างเช่น ในคดี United States v. \$ 9,041,598.68 ศาลแขวงในเขตใต้ของเท็กซัส ซึ่งมีประเด็นอยู่ที่ผู้อ้างสิทธินั้นเป็นผู้ควบคุมบัญชีธนาคารของครอบครัวหนึ่ง หลังจากที่ได้มีการพิจารณาถึงความเป็นเจ้าของแล้ว ศาลได้ลงความเห็นในทางตรงกันข้ามว่า ผู้อ้างสิทธิไม่ได้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับการเป็นเจ้าของทรัพย์สินอย่างไรจึงไม่มีสิทธิในการต่อสู้คดี ในชั้นอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์เขต 5 เดินตามแนวคำพิพากษาของศาลแขวง แต่มีการเพิ่มบันทึกท้ายฟ้องถึงคำวินิจฉัยส่วนที่เกี่ยวกับผู้อ้างสิทธิว่าถูกต้องแล้วและไม่จำเป็นจะต้องมีการพิจารณากันใหม่ในชั้นศาลต่อไป ต่อมาศาลแขวงได้ตัดสินว่าผู้อ้างสิทธิผู้นั้นไม่มีความเป็นเจ้าของเหนือทรัพย์สินที่ต้องการจะให้ได้รับการคุ้มครองนั้น ส่วนในทางที่ประชุมของคณะผู้พิพากษา ต้องการให้ผู้มีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองทรัพย์สิน มีสิทธิดีกว่าผู้อ้างสิทธิที่แค่มีสิทธิในการฟ้องคดี

คล้ายกับในคดี United States v. Hooper ศาลอุทธรณ์เขต 9 ได้วิจารณ์การตัดสินของศาลแขวง แคลิฟอร์เนียใต้ ในคดีอาญาที่มีการริบทรัพย์ ที่ศาลพิจารณาว่าภรรยาของจำเลยไม่สามารถอ้างสิทธิเพื่อจะยื่นการริบทรัพย์นั้น แม้ว่าภรรยาเองก็มีสิทธิในทรัพย์เหล่านั้นเช่นกัน ศาลอุทธรณ์เขต 9 กล่าวว่า จริงอยู่ว่าผู้อ้างสิทธินั้นมีสิทธิตามหมวด 3 รัฐธรรมนูญ ที่จะดำเนินเรื่องฎีกาต่อกรณีการริบทรัพย์ สิ่งที่ศาลแขวงหมายถึงเมื่อกล่าวว่าผู้อ้างไม่มีสิทธินั้น ทางที่ประชุมผู้พิพากษาให้ความเห็นว่า คือ"ไม่มีสิทธิในทรัพย์สินนั้นโดยตรงเพื่อป้องกันความสับสนที่อาจเกิดขึ้น ควรจะมีการอ้างถึงเนื้อความในหมวด 3 คดีหรือความขัดแย้ง ว่าให้ผู้อ้างสิทธินั้นระบุด้วยว่าตนเป็นผู้มีสิทธิอ้างเอาความคุ้มครองนั้นโดยตรง ซึ่งจะมีข้อดีตรงที่ว่าการอ้างก่อให้เกิดความชัดเจนว่าเป็นผู้มีสิทธิต่อทรัพย์นั้นในระดับไหน และเมื่อผู้อ้างสิทธิได้เข้าไปมีส่วนในคดีแล้วจึงค่อยพิสูจน์ให้เห็นถึงความเป็นเจ้าของว่าจะสามารถอ้างเอาความคุ้มครองต่อเจ้าของผู้สุจริตได้หรือไม่ จากเงินจำนวน 9,041,598.68 ดอลลาร์ จะต้องเป็นผู้อ้างสิทธิที่มีสิทธิตามกฎหมายริบทรัพย์ (เช่น โดยการแสดงชื่อของตนในทะเบียน หรือมีสิทธิครอบครองต่อทรัพย์สินนั้น) จึงจะสามารถเข้าข่ายผู้ที่มีสิทธิตาม 983 (d)(2)(A) ในชั้นศาลได้

กฎหมายที่กำหนดความเป็นเจ้าของทรัพย์นั้นก็คือกฎหมายทรัพย์ของแต่ละรัฐ ทว่าในคดีริบทรัพย์ ผู้อ้างสิทธิไม่เพียงจะต้องแสดงสิทธิที่ตนมีเหนือทรัพย์ตามกฎหมายของรัฐตนเท่านั้น หากแต่ยังต้องแสดงสิทธิตามกฎหมายกลางของสหรัฐด้วย กฎหมายของแต่ละรัฐจะบอกเพียงแค่ว่าผู้อ้างสิทธิมีสิทธิเหนือทรัพย์นั้นในคดีริบทรัพย์อย่างไร ในขณะที่กฎหมายกลางจะบอกว่าสิทธิของผู้อ้างนั้นเหนือกว่าสิทธิในการริบทรัพย์ของรัฐหรือไม่

จากตัวอย่าง กฎหมายของแต่ละรัฐจะเป็นตัวตัดสินว่าผู้เสียหายในคดีอาชญากรรมเป็นเจ้าของทรัพย์พิพาทหรือไม่ หรือเป็นเพียงแค่ผู้ที่มีสิทธิอันจะอ้างค่าเสียหายจากทรัพย์ของผู้กระทำความผิดเท่านั้น กฎหมายของรัฐจะให้เป็นตัวเป็นต้นแบบประเภทของผู้เสียหายว่าบุคคลประเภทใดที่สามารถจะยื่นสิทธิกับรัฐได้เท่านั้น

ผลที่ตามมาของการแบ่งแยกการพิสูจน์ออกเป็นสองส่วนนี้ทำให้บุคคลที่สามไม่สามารถอ้างสิทธิของตนได้ใน2กรณี

- 1) ผู้อ้างสิทธิไม่สามารถพิสูจน์สิทธิของตนเหนือทรัพย์นั้นได้ตามกฎหมายของรัฐ
- 2) ประโยชน์ที่ผู้อ้างสิทธิมีนั้นมิใช่สิทธิที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง

ผู้อ้างสิทธิที่เข้าข่ายตามกฎหมายทรัพย์สินของรัฐบ่อยครั้งที่พบว่าคุณสมบัติเงื่อนไขของตนไม่เพียงพอตามข้อสันนิษฐาน หรือตามหลักสุจริต หรือตามบทบัญญัติการริบทรัพย์สินของกฎหมายของรัฐ ผู้อ้างสิทธิยังอาจประสบปัญหาจากกฎหมายทรัพย์สินของรัฐที่บางครั้งพบว่าตนไม่ตรงกับนิยามของความเป็น "เจ้าของ" ตาม มาตรา 983 ตัวอย่างที่เห็นได้ง่ายที่สุดคือผู้ที่ผู้มีสิทธิอันจะอ้างค่าเสียหายจากทรัพย์สินของผู้กระทำความผิด และบุคคลผู้ถูกตั้งให้เป็นผู้ดูแลผลประโยชน์นี้ไม่สามารถแสดงสิทธิที่ตนมีเหนือทรัพย์สินนั้นได้

ความเป็นเจ้าของตาม 983 นั้น 983(d)(6)(A) บัญญัติว่า "ความเป็นเจ้าของ หมายถึง บุคคลผู้มีกรรมสิทธิในทรัพย์สินพิพาท [ภายใต้กฎหมายของรัฐ] ที่จะต้องถูกริบ รวมไปถึงผู้ให้เช่าเจ้าหนี้ผู้มีสิทธิยึดทรัพย์สิน ผู้รับจำนอง ผู้มีหลักฐานบันทึกการทำประโยชน์ในทรัพย์สิน หรือ โบบอบอำนาจตามกฎหมาย ทว่า 983(d)(6)(B) ไม่ได้รวมถึง

- (1) บุคคลผู้มีสิทธิอันจะอ้างค่าเสียหายจากทรัพย์สินของผู้กระทำความผิด
- (2) ผู้เอาประกัน นอกเสียจากว่าผู้ทำประกันระบุผู้เอาประกันเป็นผู้มีสิทธิในทรัพย์สินนั้นอย่างชัดเจน หรือ
- (3) ผู้ถูกแต่งตั้งให้ครอบครองทรัพย์สินแทนผู้อื่น

ดังนั้น บุคคลทั้งสามประเภทนี้แม้จะมีสิทธิเหนือทรัพย์สินนั้นอยู่ตามกฎหมายของรัฐ แต่ก็ไม่เพียงพอที่จะอ้างเอาความคุ้มครองในทรัพย์สินที่จะถูกยึดตาม 983(d)

บุคคลทั้งสามประเภทดังกล่าวที่ไม่เข้าข่าย 983(d)(6)(B) ตามหลักเสียงส่วนใหญ่ในคดีช่วงก่อนประกาศใช้ CAFRA ตามกฎหมายเก่านั้นศาลทั้งในคดีริบทรัพย์สินแพ่งและอาญากล่าวว่าผู้เสียหายและผู้มีสิทธิอันจะอ้างค่าเสียหายจากทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดไม่ใช่เจ้าของในแง่กฎหมายริบทรัพย์สินตามกฎหมายริบทรัพย์สินกลาง ศาลยังกล่าวต่อไปอีกว่า จากภาคผนวกในหลักฐานของกระทรวงการทหารเรือและหน่วยที่ดูแลทะเล ซึ่งสามารถปรับได้กับการริบทรัพย์สินในทางแพ่งว่าผู้เอาประกันไม่มีความเป็น "เจ้าของ" หากไม่ได้รับการยืนยันจากผู้ทำประกัน ยิ่งไปกว่านั้นศาลเห็นว่า ด้วยสถานะเช่นนั้นไม่สามารถได้รับประโยชน์ใดๆหากว่าไม่มีสิทธิครอบครองเหนือทรัพย์สินนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น ในคดีช่วงก่อนประกาศใช้ CAFRA สามารถใช้ประกอบการพิจารณาได้ว่าผู้อ้างสิทธิมีความเป็นเจ้าของเหนือทรัพย์สินพิพาทเพื่ออ้างเอาความคุ้มครองได้หรือไม่

ต่อมาผู้อ้างสิทธิไม่เพียงแต่จะต้องพิสูจน์ความเป็นเจ้าของทั้งในส่วนกฎหมายของรัฐ และกฎหมายกลางเท่านั้น แต่ยังคงต้องพิสูจน์ว่าสิทธิเช่นว่านั้นมีอยู่ ณ เวลาที่มีการกระทำที่ผิดกฎหมายอันจะทำให้ถูกริบทรัพย์ เงื่อนไขอันจะอ้างได้นั้นเป็นหลักการที่ใหม่สำหรับกฎหมายริบทรัพย์ แต่ก็สามารถแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้อ้างสิทธิที่มีประโยชน์อยู่ก่อนกับผู้อ้างสิทธิที่มีประโยชน์ในภายหลัง กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าเข้าข่ายบังคับ 983(d)(2) ผู้อ้างสิทธิจะมีคุณสมบัติตามเงื่อนไขนั้น หากไม่แล้วก็ต้องพิสูจน์ว่าตนเป็นผู้ซื้อโดยสุจริตตาม 983(d)(3).

หลัก เงื่อนไขอันจะอ้างได้นั้นพัฒนามาจากการริบทรัพย์ทางคดีอาญา ซึ่งแรกเริ่มที่จะแบ่งแยกจากแหล่งที่มาเสมอว่าผู้อ้างสิทธิได้ประโยชน์ในทรัพย์นั้นมาเมื่อใด ดังนั้นการพิจารณาคดีอาญาต่างๆต้องดูเงื่อนไขตาม 983(d)(2). ไปด้วยเสมอ ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าศาลเขต 9 ได้ตั้งข้อสังเกตแล้วว่า CARFA ได้ขจัดความแตกต่างระหว่างการริบทรัพย์คดีอาญาและแพ่งตรงจุดนี้

ศาลที่ปรับใช้หลักเงื่อนไขอันจะอ้างได้ในการริบทรัพย์คดีอาญาให้อำนาจย้อนหลังไป ทำให้บุคคลที่สามหมดโอกาสในการจะหาประโยชน์จากทรัพย์นั้นจนกว่าทางรัฐจะได้ประโยชน์เสียก่อน จากนั้นไปจะมีเพียงแค่ผู้ซื้อทรัพย์โดยสุจริตเท่านั้นที่จะได้รับความคุ้มครองตาม 983(d)(3) ใน การที่จะอ้างสิทธิมาแย้งกับคำสั่งริบทรัพย์จนกว่าคดีอาญาที่ก่อให้เกิดการริบทรัพย์จนเสร็จสิ้น ซึ่งสามารถแก้ปัญหาเคยมีมาจากคดี United States v. 92 Buena Vista Ave ที่ศาลฎีกาเคยตัดสินไว้ ทำให้มีการคุ้มครองเจ้าของทรัพย์ย้อนหลังไปได้ตามเจตนาของรัฐสภา

คดีอาญามีตัวอย่างที่พบมากในกรณีที่บุคคลที่สามไม่มีสิทธิเหนือทรัพย์พิพาทนั้นใน เวลาที่มีการอาชญากรรมที่จะทำให้เกิดการยึดทรัพย์ บุคคลที่สามนี้หมายรวมไปถึงธนาคารที่ไม่ชำระ บัญชีของลูกค้า ผู้มีสิทธิในทรัพย์นั้นแต่ไม่ได้ใช้สิทธิ หรือแม้แต่ผู้ให้ที่ไม่ฟ้องร้องในทรัพย์นั้น จน ทรัพย์เหล่านั้นอาจถูกอายัดหรือริบ

เมื่อไม่นานมานี้ เงื่อนไขอันจะอ้างได้ถูกยกขึ้นอ้างเพื่อไม่ให้คำร้องขอจากบุคคลที่ สามเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะคู่สมรส ดังตัวอย่างคดี United States v. Hooper ภรรยาของจำเลย อ้างว่าตนมีความเป็นเจ้าของร่วมกับทรัพย์ที่สามีหามาได้จากการค้ายาเสพติด ศาลอุทธรณ์เขต 9 ให้ความเห็นไว้ว่า แม้ว่าผู้อ้างสิทธิจะมีสิทธิเช่นนั้นจริงตามกฎหมายของแต่ละรัฐก็ตาม ข้ออ้างของคู่ สมรสก็ไม่สามารถใช้ได้ตามกฎหมายกลางสหรัฐ เนื่องจากกฎหมายกลางกำหนดให้สิทธิต่อทรัพย์ ในส่วนของคดีอาญามีขึ้นได้หลังจากที่มีการกระทำอันผิดกฎหมายที่จะทำให้เกิดการริบทรัพย์แล้ว ยิ่ง ไปกว่านั้นข้ออ้างของคู่สมรสก็ไม่เข้าเงื่อนไขตามหลัก เงื่อนไขอันจะอ้างได้ อยู่ดีคณะผู้พิพากษา

กล่าวว่า เจื่อนไซอันจะอ้างได้นั้นตามกฎหมายริบทรัพย์หมายความว่า จะไม่มีบุคคลใดสามารถจะ ใช้สิทธิแสดงความเป็นเจ้าของทั้งที่สิทธินั้นยังไม่เกิดขึ้นได้โดยเด็ดขาด

มาตรา 983(d)(2) ที่เห็นได้ชัดว่าใช้หลัก "แยก" (ระหว่างความ ไม่รู้เห็น กับ ไม่ยินยอม) ก็ได้ถูกนำมาปรับใช้จากกฎหมายเก่าตามเสียงส่วนใหญ่ในที่ประชุมด้วย

1. การมีส่วนรู้เห็นกับความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (Willful Blindness)

ตาม 983(d)(2)(A)(i) ใช้ความหมายเดียวกับกฎหมายเก่าถึงการตีความหมายของคำว่า "รู้เห็น"

ก่อนจะมีการประกาศใช้ CAFRA ศาลต้องมาพิจารณาหาความหมายของคำว่า "รู้เห็น" ซึ่งหมายถึง การรู้ข้อเท็จจริงทั่วไป (Actual) กับการมีส่วนรู้เห็นในความผิดนั้นๆ (Constructive) ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้ CAFRA มีหลายศาลที่ถือว่าการรู้ข้อเท็จจริงทั่วไปให้รวมความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงด้วย ดังนั้นแม้ว่า 983(d) จะไม่ได้ใช้คำว่า "ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง" แต่ศาลที่ใช้กฎหมายเก่านั้นก็ถือว่าผู้ที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงนั้นไม่นับว่าเป็นเจ้าของทรัพย์ผู้สุจริตอยู่แล้ว

ในคดีริบทรัพย์ทางแพ่ง ศาลอุทธรณ์เขต 11 ได้พิเคราะห์มาตรฐานของความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตาม "การทดสอบความน่าจะเป็นที่ละชั้น" ดังเช่นในคดี Carelo-Toledo, ตามมาตรฐานนี้บุคคลผู้ถูกลงความเห็นว่ามีความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไม่สามารถยืนยันให้เป็นที่น่าพอใจได้ว่ารักษาทรัพย์ของตนดีแล้วและไม่ได้ถูกนำไปใช้ในการทำผิดกฎหมาย ศาลอุทธรณ์เขต 3 ไม่รับฟังข้อโต้แย้งโดยดูเจตนา บุคคลจะถูกจัดว่าประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงถ้าบุคคลผู้นั้นคาดหมายได้ว่าอาจมีการนำทรัพย์ของตนไปใช้ในการกระทำความผิดได้และไม่สามารถให้ความมั่นใจต่อศาลว่าตนเป็นผู้สุจริตในชั้นสืบสวน

เป็นการยากที่เจ้าหน้าที่รัฐจะนำสืบหักล้างเจ้าของทรัพย์ผู้สุจริตโดยการพิสูจน์เจตนาแทนที่จะดูจากพฤติการณ์แวดล้อมเนื่องจากก่อนหน้าสิ่งทีรัฐใช้พิจารณาจะอยู่ที่พฤติการณ์ที่สื่อถึงการรู้เห็นของผู้อ้างสิทธิ ซึ่งง่ายต่อการพิสูจน์มากกว่า เจ้าหน้าที่รัฐมักจะถือตามมาตรฐานการพิสูจน์เจตนาของศาลอุทธรณ์เขต 3 มากกว่าที่อื่น ดังเช่นในหลักที่ว่าบุคคลที่น่าจะรู้ว่าอาจมีการนำทรัพย์ของตนไปใช้ในการกระทำความผิดจะเป็นผู้มีภาระการพิสูจน์ความสุจริตของตนหากว่า

พินิจไม่ได้จะถือว่าประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งต่างจากศาลอุทธรณ์เขต 7 บุคคลเช่นว่านั้น ไม่ได้เป็นผู้มีภาระการพินิจ แต่จะถือว่าประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหากว่าพบว่าบุคคลนั้นได้ ยืนยันต่อศาลว่าตนเป็นผู้สุจริตเพียงเพื่อปฏิเสธว่าตนไม่มีส่วนรู้เห็นในความผิดที่เกิดขึ้น

เนื่องจากบทบัญญัติเรื่องเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตไม่มีคำนิยามของความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงกลายเป็นว่ายังคงมีการโต้แย้งกันต่อไปว่าในประเด็นที่จะใช้การตีความ ความหมายของคำว่า "รู้เห็น" ตาม 983(d)(2)(A).

2. หลักเรื่องการกระทำทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้

ในส่วนหลังของ 983(d)(2)(A) ได้แทนที่ "ความยินยอม" ของเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตด้วย ข้อสรุปความเห็นจากองค์คณะผู้พิพากษาในคดี Carelo-Toledo ซึ่งก็นับเป็นข้อสรุปที่ค่อนข้างจะ ยอมรับได้ แต่ก็ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องที่เป็นทางการเท่าใด

ภายใต้กฎหมายยุคก่อนมีการประกาศใช้ CAFRA ศาลส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าของ ทรัพย์สินผู้สุจริตแสดงว่าตนได้กระทำทุกวิถีทางที่เท่าที่จะทำได้เพื่อป้องกันทรัพย์สินนั้นจากการถูกนำไป ใช้กระทำความผิดในศาลที่ให้ใช้หลักแยกแยะระหว่าง "รู้เห็น" กับ "ยินยอม" เจ้าของทรัพย์สินนั้นก็จะต้อง พินิจว่าตนได้ทำการทุกวิถีทางที่จะปิดป้องทรัพย์สินนั้นจากการถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิด ดังเช่นที่กล่าวไว้ในมาตรา 983 (d)(2)(A)(ii) เนื่องจากหลักการกระทำทุกวิถีทางที่เท่าที่จะทำได้ นำ มาจากคดี Carelo-Toledo ซึ่งนำไปปรับใช้กับคดี ที่จะพินิจความเป็นเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตก่อน จะมีการประกาศใช้ CAFRA ซึ่งตรงกับมาตรา 983 (d)(2)(A)(ii) ซึ่งกล่าวว่า ลำพังการที่ผู้อ้างสิทธิ แสดงให้เห็นว่าตนได้ทำการทุกวิถีทางที่จะปิดป้องทรัพย์สินนั้นจากการถูกนำไปใช้ในการกระทำความ ผิดยังไม่เพียงพอ

ในตัวอย่างเฉพาะคดีเช่น กรณีที่เจ้าของที่ดิน เจ้าของโรงแรม หรือผู้ให้เช่า ที่ให้สิทธิ ครอบครองแก่บุคคลที่สาม อ้างว่าพวกเขาได้แจ้งตำรวจแล้วเมื่อทราบถึงการกระทำความผิดขึ้น เช่นนี้ก็ยังไม่ได้ถือว่าได้กระทำทุกวิถีทางที่เท่าที่จะทำได้แล้ว ในทางกลับกันถ้าเจ้าของที่ดิน เจ้าของ โรงแรม หรือผู้ให้เช่านั้นไม่เพียงแต่แจ้งตำรวจ หากแต่ได้ทำการอย่างอื่นที่เห็นว่าจะเพียงพอ ในการป้องกันอาชญากรรม เช่น การติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยอย่างอื่น จำกัดพื้นที่ สำหรับแขกผู้มาพักในโรงแรม เช่นมิให้เข้าไปในพื้นที่ด้านหลังที่ไม่เกี่ยวกับการให้บริการ และขับไล่ บุคคลผู้ถูกฟ้องในคดีอาชญากรรม

จากมาตรา 983 (d)(2)(B) รัฐสภาได้กำหนดขอบเขตที่จะแสดงแก่เจ้าของทรัพย์สินเหล่านั้นว่าอย่างไรถึงจะเรียกว่า ได้กระทำทุกวิถีทางที่เท่าที่จะทำได้แล้ว เนื่องจากมาตรา 983 (d)(2)(B) ได้มีการใส่คำว่า "และ" ระหว่างประโยค (i)(I) และ (II) ทำให้เจ้าของทรัพย์สินได้เข้าใจตรงกันว่า "เรียกตำรวจ" รวมไปถึงการที่จะต้องจับไล่ หรือพยายามที่จะจับไล่แขกหรือผู้บุกรุก(หรือผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาต เช่น คู่รักหรือบุคคลในครอบครัวที่อยู่โดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย) หรือจะต้องทำการอื่นใด เช่น การเปลี่ยนหรือติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัย การจำกัดพื้นที่ เป็นต้น

มาตรา 983 (d)(2)(B)(i)(II) กำหนดให้การกระทำนั้นควรจะเป็น "อยู่ในเวลาที่เหมาะสม" และ "เป็นไปอย่างสุจริต" ตัวอย่างเช่น คู่รักของผู้ค้ายาเสพติดไม่ถูกจัดว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินผู้สุจริตตามมาตรา 983 (d)(2) โดยการแสดงให้เห็นว่าตนได้แจ้งตำรวจแล้วหลังจากที่ได้มีการกระทำความผิด หรือการที่ไม่ยอมให้ผู้ค้ายาเสพติดนั้นใช้รถ หรือบ้าน หรือทรัพย์สินอื่นของตนอีกต่อไป หลังจากที่ผู้ค้ายานั้นได้กระทำความผิด ในท้ายที่สุดผู้อ้างสิทธิยังจะต้องแสดงว่าตนได้พยายามห้ามผู้กระทำความผิดนั้นแล้วด้วย สิ่งที่สำคัญก็คือความพยายามที่จะปกป้องรักษาทรัพย์สินเหล่านั้นมิให้ผู้กระทำความผิดได้นำไปใช้ในการกระทำความผิด ส่วนที่ว่าผู้อ้างสิทธิได้กระทำไปเพียงพอหรือยังนั้น จะต้องพิสูจน์กันต่อไป

ประโยคสุดท้ายในมาตรา 983 (d)(2)(B)(ii) ได้วางหลักว่าเจ้าของทรัพย์สินไม่จำเป็นต้องรอให้บุคคลที่จะกระทำความผิดกระทำการที่แสดงให้เห็นว่าจะนำภัยมาถึงตัว โดยพื้นฐานของมาตรา 983 (d)(2)(A)(ii) ที่ว่า ได้ทำการทุกวิถีทางที่จะปกป้องทรัพย์สินนั้นจากการถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิด เนื่องจากไม่มีใครที่จะปฏิเสธผู้ค้ายาเสพติดชาวโคลัมเบียที่ถือปืนออโต้มาซูชิงรถยนต์ เนื่องจากตามสภาพการณ์ย่อมเห็นได้ชัดอยู่แล้วว่า เจ้าของทรัพย์สินย่อมไม่ยินยอม แต่อย่างไรก็ตามการพิสูจน์พฤติกรรมการแวดล้อมจะต้องชัดเจนว่ามีการข่มขู่จะทำอันตรายทางร่างกาย โดยไม่คำนึงถึงว่าเจตนาของเจ้าของทรัพย์สินนั้นจะถือว่านั้นเป็นความเสี่ยงหรือไม่

3. กรณีบุคคลผู้ได้ประโยชน์จากทรัพย์สินมาในภายหลัง

ก. ผู้ซื้อผู้สุจริต

มาตรา 983 (d)(3) ใช้กับผู้อ้างสิทธิที่อ้างว่ามีประโยชน์ในทรัพย์สินนั้น "หลังจากที่จะมีการกระทำความผิดกฎหมายอันจะก่อให้เกิดการริบทรัพย์สิน" จากที่กล่าวไปแล้วว่า การจะได้ความคุ้ม

ครองเนื่องจากเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตในคดีแพ่งนั้นค่อนข้างเป็นเรื่องใหม่ นับการพัฒนาไปอีกก้าวทั้งในแง่ตัวบทและในแง่การบังคับใช้กฎหมายด้วย

จากที่ได้มีการอภิปรายกันมาแล้วว่า คำพิพากษาศาลฎีกาในคดี United States v 92 Buena Vista Ave ที่อนุญาตให้อาชญากรได้ปกป้องทรัพย์สินของตนด้วยการอ้างเพียงแค่ว่าได้โอนไปให้ผู้เยาว์ คู่รัก หรือเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตรายอื่น ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าในทางแพ่งนั้นต่างจากทางอาญา เจ้าของที่สุจริตจะได้รับการคุ้มครองในฐานะ "เจ้าของ" และไม่ตกอยู่ในบังคับหลักทั่วไปเรื่อง "ผู้รับโอนไม่มีสิทธิดีกว่าผู้โอน" ดังนั้น ผู้รับทรัพย์สินไปจึงสามารถอ้างสิทธิคุ้มครองได้

ยิ่งไปกว่านั้น ตามที่ ศาลอุทธรณ์เขต 3 ได้ให้ความเห็นไว้จากคดี United States v One 1973 Rolls Royce เจตนาของผู้อ้างสิทธินั้นถูกประเมินในขณะที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น หาใช่เวลาที่ผู้อ้างกลายเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นไม่ ดังนั้น ผู้รับโอนที่มีมาก่อนการกระทำความผิดนั้นถือว่าบริสุทธิ์ทั้งหมด อย่างไรก็ตามจากที่กล่าวแล้วว่า ศาลส่วนใหญ่จะถือเอาเจตนาของผู้อ้างสิทธิในขณะที่ได้รับโอนทรัพย์สินนั้นมา

มาตรา 983 (d)(3)(A) ขจัดปัญหาความขัดแย้งนี้โดยการใช้หลักผู้ซื้อที่สุจริตตามคดีรับทรัพย์สินทางอาญาและนำไปปรับใช้กับคดีทางแพ่งสำหรับผู้รับโอนทรัพย์สินนั้นมาในภายหลัง ภายใต้ มาตรา 983 (d)(3)(A) ผู้รับโอนที่มีมาก่อนการกระทำความผิดนั้นเป็นผู้สุจริตต่อเมื่อในเวลาที่ได้รับโอนทรัพย์สินนั้นมา บุคคลนั้น

- (1.) เป็นผู้ซื้อที่สุจริตหรือเป็นผู้ขายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งตอบแทนที่มีราคา (รวมไปถึงผู้ซื้อหรือผู้ขายสินค้าหรือบริการเพื่อสิ่งตอบแทนที่มีราคา) และ
- (2.) ไม่รู้เห็นและมีเหตุผลพอเพียงที่จะให้เชื่อว่าตนไม่รู้ถึงการกระทำความผิดอันจะก่อให้เกิดการรับทรัพย์สินนั้น

จุดสังเกตจุดแรกมืออยู่ว่า การที่เจตนาของเจ้าของผู้สุจริตถูกประเมินในขณะที่ตนได้รับทรัพย์สินนั้น เพื่อเป็นการขจัดปัญหาจากแบบเดียวกับคดี One 1973 Rolls Royce และเป็นไปตามผลการลงคะแนนส่วนใหญ่จากที่ประชุม

จุดที่สอง เนื่องจากว่าหลักผู้ซื้อที่สุจริตนั้นคล้ายกับเงื่อนไขของทางคดีอาญาตาม 21 U.S.C. ง 853(n)(6)(B) คดีที่ผ่านๆมาจึงเห็นว่าความคล้ายคลึงกันตรงนี้จึงควรได้รับปรับเป็นหลักใหม่ ในคดีริบทรัพย์ทางอาญา หลักผู้ซื้อที่สุจริตได้ถูกแปลความหมายไปทางเดียวกับกฎหมายพาณิชย์ หมายความว่า การจะใช้หลัก "ผู้ซื้อที่สุจริต" นั้นผู้อ้างสิทธิ "ต้องจ่ายสิ่งตอบแทนที่มีมูลค่าเพื่อแลกเปลี่ยนกับทรัพย์นั้น" เห็นได้ชัดว่า เป็นการกันผู้รับโอนที่ไม่ได้เสียค่าตอบแทนออก และคุ้มครองสมรสผู้ได้รับทรัพย์นั้นเนื่องจากการจัดสินสมรสหรือการหย่าหรือการแยกทรัพย์สินรวม ทั้งยังกันทายาทและผู้ได้รับสิทธิตกทอดและเจ้าหนี้ผู้มีสิทธิเหนือทรัพย์นั้น (เพราะเจ้าของทรัพย์เคยไปทำให้เจ้าหนี้หนี้เสียประโยชน์) รวมไปถึงเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาผู้ได้รับประโยชน์ในทรัพย์นั้นจากการฟ้องร้อง หรือธนาคารที่ชำระบัญชีผู้ฝากเงิน

ในกรณีของเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ธนาคารที่ปล่อยกู้ หรือบุคคลอื่นที่อ้างสิทธิทางกฎหมายในทรัพย์ของจำเลยต่อหนี้ที่เกิดขึ้นก่อน ไม่ว่าหนี้นั้นจะมาจากการจัดการธุรกิจ หากเป็นทรัพย์สินที่เกิดขึ้นก่อนการกู้ยืม หรือสร้างหนี้ ไม่ว่าธรรมชาติของธุรกิจการจัดการจะเป็นมาอย่างไร เจ้าหนี้จะได้รับเพียงสิ่งที่ให้กู้ยืม ไม่มีสิทธิในกำไรจากการเกิดรายได้ของลูกหนี้ กำไรดังกล่าว หากมีอยู่นั้น จะเป็นรายได้ของลูกหนี้จนกว่าจะชำระหนี้ หรือสามารถนำไปสร้างให้เกิดรายได้เพื่อที่จะมาใช้ในการชำระหนี้ หากนำทรัพย์สินที่เป็นรายได้ไปวางบนที่ดิน หรือนำไปปล่อยกู้ จะไม่นับว่าเป็นการซื้อขายใหม่ และบุคคลที่ได้รับกำไรจึงไม่ถือว่าเป็นผู้ซื้อที่สุจริต

สิ่งที่สามที่ควรสังเกตตาม 983(d)(3)(A) คือข้อกำหนดที่จะนับว่าเป็นผู้ซื้อที่สุจริตมีอยู่สองส่วน ไม่เพียงแต่ผู้อ้างสิทธิจะต้องเป็นผู้ซื้อในแง่ของการทำการซื้อขายเท่านั้น แต่บุคคลนั้นยังต้องแสดงให้เห็นว่าในเวลาที่เขาซื้อเขาไม่รู้และไม่มีเหตุอันควรเชื่อว่าทรัพย์สินนั้นอยู่ในข่ายถูกริบทรัพย์มาตรวจการนี้เอามาจากกฎหมายริบทรัพย์ทางอาญาโดยตรง

ในคดียึดทรัพย์สินทางอาญาเหล่านี้ บุคคลที่สามที่มีสิทธิได้รับผลประโยชน์ในทรัพย์สินที่ถูกริบต้องแสดงให้เห็นว่าเขาไม่รู้ว่ทรัพย์สินนั้นได้มาจากการกระทำความผิดที่กระทำโดยบุคคลอื่น ดังนั้น หากบุคคลที่สามนี้รู้เห็นเกี่ยวกับการกระทำความผิดบุคคลนั้นจะไม่มีสิทธิเป็นเจ้าของทรัพย์สินอย่างสุจริตได้ เป็นสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ถึงวิธีการที่บุคคลที่สามจะรู้ถึงการได้มาของทรัพย์สินนั้นไม่ว่าจากความรู้เบื้องต้น รายงานจากสื่อ คำฟ้องคดีอาญา อยู่ระหว่างพิจารณาคำสั่งศาล หรือการกระทำอื่นใดของรัฐบาล ถ้าข้อมูลที่บุคคลที่สามได้มานั้นแสดงให้เห็นว่าได้มาอย่างสุจริต บุคคลที่สามนั้นไม่สามารถอ้างสิทธิในการเป็นผู้ซื้อผู้สุจริตได้

ยกตัวอย่าง ในกรณี Bank of Credit and Commerce International (BCCI) ศาลตัดสินว่าธนาคารสหรัฐซึ่งดำเนินการทำธุรกิจกับ BCCI และต้องการผลกำไรที่เกิดจากทรัพย์สินของ BCCI หลังที่การข้อโกงของ BCCI ได้ถูกเผยแพร่ออกไป ไม่เป็นการซื้อขายทรัพย์สินที่สุจริต และต้องถูกยึดภายหลังในคดีอาญา²⁴ ซึ่งคล้ายกับเมื่อทนายผู้ต้องหาไม่สามารถอ้างถือสิทธิได้รับค่าจ้างการว่าความให้กับลูกความที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต ตาม 983(d)(3)(A) เงินจำนวนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินที่ถูกริบเนื่องจากทนายทราบดีว่าเงินจำนวนนั้นเป็นส่วนหนึ่งในเงินที่อาจจะถูกริบ ตอนที่เขารับว่าความ

การริบทรัพย์สินในทางอาญาใช้หลักเกณฑ์อย่างเดียวกันกับคดีการริบทรัพย์สินทางแพ่งตาม 983(d)(3)(A) มีข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือ เนื่องจากการริบทรัพย์สินทางแพ่งมีขอบเขตกว้างกว่าการริบทรัพย์สินทางอาญา(ไม่จำกัดอยู่เฉพาะแค่ทรัพย์สินของจำเลยเท่านั้น) ดังนั้นสิ่งที่คุณต้องแสดงเพื่อพิสูจน์ว่าคุณมีสิทธิที่จะเป็นเจ้าของทรัพย์สินยังต้องมีหลักฐานเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้นเช่นกัน ในขณะที่เดียวกัน ในคดีอาญา เป็นที่โต้เถียงได้ว่าบุคคลที่สามเพียงแค่อ้างต้องแสดงให้เห็นว่าเขาไม่รู้เห็นเกี่ยวกับการได้มาซึ่งทรัพย์สินของเจ้าของคนก่อน(จำเลย) ในคดีแพ่ง ผู้อ้างสิทธิจะต้องแสดงให้เห็นว่าไม่รู้เห็นว่ามีคนใช้ทรัพย์สินกระทำความผิด ซึ่งนั่นก็เพราะว่าในคดีริบทรัพย์สินทางแพ่ง ทรัพย์สินนั้นอาจเป็นสิ่งที่ถูกยึดเนื่องจากการกระทำความผิดของใครก็ได้ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเจ้าของคนก่อนเท่านั้นที่กระทำความผิด

ดังนั้น หากบุคคลหนึ่งซื้อรถจากพี่สาวของผู้ค้ายาเสพติด โดยรู้ว่าการซื้อขายนั้น ผู้ค้ายาเคยใช้รถในการประกอบธุรกิจค้ายาเสพติด ผู้ซื้อปัจจุบันจึงไม่ใช่ผู้ซื้อที่สุจริต พูดอีกอย่างคือ เขาไม่สามารถอ้างได้ว่าผู้ขายซึ่งเป็นพี่สาวของผู้ค้ายาเสพติดไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดทางอาญาดังกล่าว

ข. ผู้ขายที่สุจริต

ลักษณะพิเศษประการหนึ่งในมาตรา 983(d)(3)(A) ความหมายเจ้าของที่สุจริตรวมถึงผู้ซื้อหรือผู้ขาย(ทั้งสินค้าหรือการบริการ) เพื่อสิ่งตอบแทนที่มีราคา ซึ่งให้เห็นว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้ซื้อสุจริตและผู้ขายสุจริต

²⁴ Ibid.

ในคดีริบทรัพย์สิน หากทั้งผู้ซื้อและผู้ขายทำการซื้อขายกันอย่างสุจริตโดยไม่รู้ถึงการได้มาของทรัพย์สินทั้งสองอย่างไม่ว่าจะเป็นเงินหรือรถของเจ้าของคนที่แล้วว่าได้มาจากการกระทำ ความผิด ทรัพย์สินทั้งสองอย่างก็ไม่สามารถถูกริบไปได้ ยกตัวอย่างเช่น หากผู้ขายขายรถกระบะ แก่ผู้ซื้อมูลค่า 10,000 ดอลลาร์ โดยจ่ายเป็นเงินสด และรัฐต้องการยึดทั้งรถกระบะและหรือเงิน จำนวนดังกล่าว ผู้ซื้อก็สามารถอ้างได้ว่าตนเป็นผู้ซื้อที่สุจริต และผู้ขายเองก็สามารถอ้างว่าตนเป็นผู้ขายที่สุจริตได้เช่นกัน เนื่องจากทั้งสองฝ่ายมีการจ่ายค่าตอบแทนซึ่งกันและกัน (ผู้ซื้อจะมีหน้าที่จะต้องชำระราคาส่วนผู้ขายมีหน้าที่จะต้องส่งมอบรถยนต์) เพราะฉะนั้นทั้งคู่จะได้รับความคุ้มครอง จากกฎหมาย ตราบเท่าที่พวกเขาไม่รู้วาทรัพย์นั้นเป็นทรัพย์ที่จะต้องถูกริบ

ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องระบุถึงผู้ขายในบทบัญญัติเพื่อเป็นการปกป้องผู้ขายที่สุจริต และการปกป้องผู้ซื้อที่สุจริตก็เป็นการเพียงพอแล้ว การอ้างถึงผู้ขายไม่มีประโยชน์ต่อ การปกป้องเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริต เหตุผลที่ต้องมีการบัญญัติก็คือ นายจำเลยต้องการทำให้ เห็นชัดว่าเขาสามารถอ้างสิทธิในการปกป้องลูกความได้ถ้ารัฐบาลพยายามที่จะริบค่าจ้างว่าความ ของนาย เจกเช่นเดียวกับผู้ค้าอื่น ๆ นายจำเลยผู้ซึ่งขายบริการเพื่อแลกกับค่าจ้างว่าความ ดัง นั้น นายจำเลยก็สามารถอ้างสิทธิที่จะปกป้องผู้ซื้อที่สุจริตภายใต้มาตรา 983(d)(3)(A) นี้ ไม่ว่า บทบัญญัติจะมีการอ้างถึงผู้ขายหรือไม่

ปัญหาที่นายจำเลยมักพบในการปกป้องลูกความเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าจ้างว่าความใน คดีริบทรัพย์ทางอาญาไม่เกี่ยวกับความแตกต่างว่าลูกความจะเป็นผู้ซื้อหรือผู้ขาย หากเป็นเพราะ นายทราบดีถึงความจริงที่ว่าเงินค่าจ้างว่าความนั้นจะได้โดยการกระทำ ความผิด ดังนั้นนาย จำเลยดังกล่าวไม่สามารถอ้างได้ว่าไม่รู้เห็นซึ่งการได้มาของทรัพย์สินที่สุจริตนั้นอย่างเป็นทางการเป็น เหตุเป็น ผล สรุปคือ จากเงื่อนไขของมาตรา 983(d)(3)(A) นายจะมีความลำบากที่จะพิสูจน์ว่าลูกความ สุจริต

ค. การแลกเปลี่ยนเงินตราในตลาดมืดภายใต้กฎหมาย CAFRA

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ประเด็นที่จะถูกพิจารณาโดยผู้ร่างกฎหมายคือ ผู้อ้างสิทธิ จะต้องพิสูจน์ว่าทรัพย์สินนั้นได้มาอย่างสุจริต ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่รัฐบาลต้องกระทำในการพยายาม ต่อต้านการค้ายาเสพติดในตลาดมืด ในอเมริกาใต้

ในกรณีตลาดมืด ผู้ค้ายาเสพติดจะขายยาให้กับนายหน้า ซึ่งนายหน้าจะขายต่อให้แกผู้นำเข้าหรือคนที่มีฐานะดีชาวอเมริกาใต้ ที่ต้องการแลกเปลี่ยนเงินท้องถิ่นเป็นเงินดอลลาร์ ในกรณีเหล่านี้ เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายมักจะสืบหาเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดจากบัญชีธนาคารของลูกค้าในตลาดมืด ผู้ซึ่งอ้างว่ามีส่วนรู้เห็นแค่การแลกเปลี่ยนเงินตรา ดังนั้นพวกเขาไม่รู้หรือไม่สนใจว่าเงินดอลลาร์มาจากไหน ที่จริงแล้ว เป็นที่รู้ดีกันอยู่แล้วในอเมริกากลางอเมริกาใต้และแคริบเบียนอยู่แล้วว่าการค้ายาเป็นแหล่งการซื้อหาเงินดอลลาร์ที่ถูก (อัตราแลกเปลี่ยนถูกกว่า) ดังนั้นลูกค้าในตลาดมืดต้องรู้อยู่แล้วว่าเงินที่พวกเขาจะได้รับมาอาจจะถูกริบภายใต้วรรคสองของมาตรา 983(d)(3)(4) บุคคลดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นเจ้าของที่สุจริต ถึงแม้ว่าเขาจะสามารถแสดงให้เห็นว่าสินค้าหรือเงินนั้นถูกเปลี่ยนเพื่อเป็นเงินดอลลาร์ นอกเสียจากว่าเขาจะสามารถแสดงให้เห็นว่าในระหว่างการแลกเปลี่ยนเงิน เขาทำไปโดยที่หวังว่าจะสามารถขัดขวางการซื้อขายยาเสพติดได้ เหตุการณ์แวดล้อมที่เกี่ยวข้องรวมถึงความรู้เกี่ยวกับแหล่งเงินดอลลาร์ในตลาดมืดของผู้ร้องเรียน ข้อมูลและประวัติของผู้ที่ขายเงินดอลลาร์ให้เขา และรายละเอียดของการซื้อแลกเปลี่ยน รวมไปถึงอัตราแลกเปลี่ยนที่มีอยู่ในตลาดมืดที่ต่ำกว่าอัตราปกติ ไม่ว่าจะการแลกเปลี่ยนนั้นจะถูกกฎหมายภายใต้กฎหมายท้องถิ่น หรือเงินดอลลาร์ที่มีอยู่นั้นเป็นเงินสดหรือเช็คเงินเดินทาง หรือเงินดอลลาร์จะได้มาจากแหล่งที่ระบุไม่ได้ ตัวอย่างเช่น แทนที่จะไปที่ธนาคารเพื่อแลกเงินดอลลาร์ในอัตราปกติ นักธุรกิจอเมริกาใต้จะไปซื้อกับนายหน้าค่าเงินเพื่อได้อัตราที่ถูกกว่า และรับเงินมาในรูปของเงินสด หรือเช็คเดินทางที่มีหมายเลขกำกับ หรือเช็คจากบุคคลที่สาม เขาจะต้องรู้ว่าเงินนั้นมีแนวโน้มที่จะถูกริบและต้องแน่ใจว่าสามารถจะแสดงให้เห็นได้ว่าเงินที่ได้มาไม่ได้มาจากการซื้อขายยาเสพติด ถึงจะมีสิทธิครอบครองเงินจำนวนนั้นได้

ผู้นำเข้าชาวอเมริกาใต้ที่ขายเงินดอลลาร์ในตลาดมืดมักจะทำเพราะว่าพวกเขาต้องการเงินดอลลาร์เพื่อที่จะไปจ่ายให้การนำเข้าสินค้า บ่อยครั้งที่ผู้นำเข้ามักจะจ่ายเป็นเงินท้องถิ่นกับพ่อค้าเงินและจากพ่อค้าเงินผู้ส่งออกเป็นเงินดอลลาร์โดยตรง ดังนั้นในหลายกรณีจะพบว่าผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายจะสืบหากระบวนการการค้ายาไม่ใช่จากบัญชีธนาคารของผู้นำเข้า แต่เป็นของผู้ส่งออกในอเมริกา ยุโรป หรือเอเชีย โดยในกรณีดังกล่าวผู้ส่งออกได้รับเงินเป็นเอกสารใบกำกับสินค้า ไม่ใช่จากลูกค้าของเขา แต่เป็นจากบุคคลที่สามซึ่งไม่ได้ตกลงธุรกิจไว้ด้วย กรณีนี้ผู้ส่งออกที่ไม่คุ้นเคยกับธรรมชาติของตลาดมืดก็ย่อมจะรู้ว่าเป็นเงินที่อาจจะถูกยึดได้ ดังนั้นถ้ารัฐบาลนำการวิปถัยสินทางแพ่งมาใช้เพื่อมาใช้ดำเนินคดีกับบัญชีเงินของผู้ส่งออก ผู้ส่งออกก็สามารถอ้างสิทธิเป็นเจ้าของทรัพย์สินภายใต้มาตรานี้ ต่อเมื่อเขาสามารถพิสูจน์ได้ว่า เขาทำการค้าภายใต้การจ่ายเงินจากบุคคลที่สาม ซึ่งศาลอาจจะพิจารณาให้ความเป็นธรรมกับบุคคลดังกล่าวซึ่งที่จริงแล้วอาจไม่เกี่ยวข้องในการค้าข้ามชาติกับประเทศซึ่งได้ซื้อว่าเป็นแหล่งผลิตยาเสพติด

ติดอย่างอเมริกาใต้

ง. ข้อยกเว้นกรณีผู้ซื้อที่สุจริตสำหรับกรณีที่อยู่อาศัย

มีข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างบทบัญญัติในมาตรา 983(d)(3) นี้กับบทบัญญัติที่ตรงกันข้ามเกี่ยวกับการริบทรัพย์ทางอาญาซึ่งตามมาตราการริบทรัพย์ทางอาญามาตรา 853(n)(6)(B) กล่าวคือ ผู้ที่เป็นผู้ซื้อที่สุจริตมีสิทธิในทรัพย์สินนั้นในขณะที่บุคคลอื่นที่ได้มาซึ่งทรัพย์สินโดยไม่สุจริตไม่มีสิทธินั้น อย่างไรก็ตาม ในบทบัญญัติเกี่ยวกับการริบทรัพย์ทางแพ่ง ให้ข้อยกเว้นที่น้อยกว่าสำหรับทรัพย์สินที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ในกฎหมาย CAFRA รูปแบบเดิมที่เริ่มใช้ในปี 1999 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร Henry Hyde เสนอที่จะยกเว้นทายาทของผู้กระทำผิดที่ตายไปแล้วที่สุจริต ออกจากบทบัญญัติเรื่องผู้ซื้อที่สุจริต โดยมีความเข้าใจว่าจะเป็นการไม่ยุติธรรม ที่จะตัดสินให้ทายาทมาเดือดร้อนกับการกระทำในอดีตของบรรพบุรุษ ดังนั้นร่างกฎหมายนี้ได้รับการเสนอผ่านในปี 1999 ว่าเจ้าของทรัพย์สินอย่างถูกต้องอาจเป็นผู้ที่ซื้ออย่างสุจริต หรือผู้ที่ได้มาจากมรดก

ในคำให้การของพยานที่ขัดแย้งกับร่างกฎหมายที่เสนอผ่าน อัยการ Eric Holder กล่าวต่อสมาชิกสภาตุลาการว่า ข้อยกเว้นดังกล่าวเกี่ยวกับบทบัญญัติของผู้ซื้อสำหรับทายาทที่สุจริตหมายถึงถ้าผู้ค้าขายชาวโคลัมเบียถูกวิสามัญฆาตกรรมโดยตำรวจ ทายาทของเขาจะมีสิทธิในทรัพย์สินจากการค้าขาย ดังนั้นฝ่ายยุติธรรมจึงเสนอข้อโต้แย้ง ซึ่งเหมือนกับข้อเสนอนี้ในปี 1996 และ 1997 ที่ไม่มีข้อยกเว้น

ท้ายที่สุด วุฒิสภาตัดสินคดีอย่างประนีประนอมทั้งสองฝ่าย โดยใช้ทั้งร่างรัฐบัญญัติของ Mr. Hyde ที่เริ่มใช้ในปี 1997 และถูกละทิ้งไป ซึ่งมีข้อยกเว้นให้กับผู้ซื้อในกรณีเดียวคือเมื่อทรัพย์สินเป็นทรัพย์สินจริงของ เจ้าของซึ่งต้องเป็นคู่สมรสหรือบุตรผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะของบุคคลที่กระทำความผิดซึ่งจะนำไปสู่การยึดทรัพย์สิน และเจ้าของจะต้องใช้ทรัพย์สินเป็นที่อยู่อาศัย ในกรณีดังกล่าว การประนีประนอมที่นั่นคือ ข้อเรียกร้องของเจ้าของทรัพย์สินที่สุจริตจะไม่ถูกปฏิเสธเพราะว่าเจ้าของเป็นผู้ได้มาโดยการหย่าร้างหรือการฟ้องร้อง (ในกรณีของคู่สมรส) และ ผ่านมรดกตกทอดจากบิดามารดา (ในกรณีของบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ) รายงานของสมาชิกสภาในปี 1997 ได้เห็นว่า อย่างไรก็ตาม การที่จะเป็นผู้ถือครองโดยชอบ คู่สมรสหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะจะต้องมีเหตุผลที่สามารถพิสูจน์ว่าไม่รู้เห็นเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาอย่างไม่สุจริตในขณะที่ผู้กระทำผิดยังมีชีวิตอยู่

รูปแบบของการประนีประนอมที่ถูกรับโดยวุฒิสภา ในปี 2000 และในที่สุดก็ถูกนำมาเป็นกฎหมาย ภายใต้มาตรา 983(d)(3)(B) ถึงแม้ว่าจะได้รับการแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ขึ้น ก็มีเนื้อความอย่างเดียวกันกับฉบับในปี 1997 มาตรการนี้กล่าวว่า บุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินอย่างสุจริต มีสิทธิเต็มทีในทรัพย์สินถึงแม้ว่าจะได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยปราศจากสิ่งตอบแทนโดยต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- (1) ทรัพย์สินเป็นที่อยู่อาศัยหลักของผู้อ้างสิทธิ
- (2) การตัดสิทธิผู้อ้างสิทธินั้น จะต้องมีที่อยู่อาศัยอื่นมารับรองในละแวกเดียวกันแก่ผู้อ้างสิทธิและ ครอบครัว
- (3) ทรัพย์สินนั้นจะต้องหาต้นตอของแหล่งที่มาไม่ได้ และต้องไม่เป็นผลกำไรที่มีมาจากการกระทำความผิดทางอาญา และ
- (4) ผู้อ้างสิทธิจะต้องเป็นผู้ที่รับทรัพย์สินจากการสมรส หย่า หรือการแยกกันอยู่อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ในกรณีผู้อ้างสิทธิเป็นคู่สมรส หรือผู้ที่อยู่ในความอุปการะตามกฎหมาย ที่ได้รับมรดกจากผู้ตายอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

จุดประสงค์ของมาตรการนี้ก็คือที่จะผ่อนปรนให้กับผู้อ้างสิทธิ หากบุคคลนั้นอยู่ในหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดอย่างครบถ้วนก็จะถูกพิจารณาให้เป็นเจ้าของทรัพย์สินอย่างถูกต้องโดยไม่ต้องมีสิ่งมีมูลค่ามาแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สิน ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ทายาทและคู่สมรสโดยปกติจะไม่สามารถทำตามข้อบังคับได้หมดเพราะพวกเขาได้ทรัพย์สินมาโดยไม่มีสิ่งมีมูลค่าแลกเปลี่ยน ดังนั้น มาตรการนี้จึงมีจุดประสงค์ที่จะขยายขอบเขตของการได้รับสิทธิในทรัพย์สินให้กับทายาทหรือคู่สมรสในที่อยู่อาศัยหลักที่ได้มาอย่างสุจริต แน่แน่นอนว่า ดังที่ได้ถกเถียงมาก่อนแล้ว การลดข้อจำกัดของผู้ซื้อตาม 983(d)(3)(A)(ii) ไม่ได้ช่วยลดภาระให้ผู้อ้างสิทธิในการที่จะแสดงว่าเขาไม่รู้เห็นซึ่งการได้มาของทรัพย์สินนั้น

มีแง่มุมสำคัญต่อข้อยกเว้นในข้อบังคับของผู้ซื้อตาม 983(d)(3)(B) อย่างแรกคือข้อบังคับนี้ใช้หลักกรรม (ระหว่าง “ไม่รู้เห็น” กับ “ไม่ยินยอม”) ผู้อ้างสิทธิจะต้องพิสูจน์ประเด็นทั้งหมดอย่างที่สองคือมาตรการนี้ใช้ได้กับการที่ผู้อ้างสิทธิที่อยู่อาศัยในทรัพย์สินนั้นเท่านั้น ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับให้นำทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นที่พักร้อน บ้านที่สอง หรือนำไปทำธุรกิจ ข้อที่สามคือการวิบัติทรัพย์สินนั้นจะมีผลให้ผู้อ้างสิทธิไม่มีที่อยู่อาศัย หากทายาทหรือคู่สมรสของผู้ค้ายาเสพติดที่เสียชีวิตนั้นสามารถหาที่พักอาศัยของชุมชนรองรับได้แล้ว จึงจะวิบัติทรัพย์สินของบุคคลดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตาม ข้อยกเว้นจะใช้ได้ต่อเมื่อที่พักอาศัยนั้นถูกรับเนื่องจากได้ใช้สถานที่นั้นอำนวยความสะดวกใน

การกระทำความผิดแต่จะใช้ข้อยกเว้นดังกล่าวไม่ได้หากทรัพย์สินที่ถูกริบเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดการริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดจะถูกยกเลิกต่อเมื่อผู้ร้องขอเป็นผู้ซื้อที่สุจริต อย่างไรก็ตาม ข้อยกเว้นจะสามารถใช้ได้ต่อเมื่อมีการโอนสิทธิการเป็นเจ้าของซึ่งเกิดขึ้นสืบเนื่องจากการตายของเจ้าของทรัพย์สินหรือการแต่งงาน การแยกกันอยู่ หรือการหย่าร้าง

ดังนั้น หากผู้ค้ายาเสพติดตายและทิ้งสมบัติซึ่งเป็นที่พักอาศัยให้คู่สมรสหรือทายาท และมีข้ออ้างที่ใช้ได้ตามที่กล่าวมา ทายาทก็สามารถจะเรียกร้องสิทธิในการเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น หรือ ถ้าผู้หญิงคนหนึ่งแต่งงานกับผู้ค้ายาเสพติดและมีสิทธิในการเป็นเจ้าของที่พักอาศัยนั้น และมีคุณสมบัติตรงตามที่กฎหมายกำหนดก็สามารถเรียกร้องสิทธิดังกล่าวได้ถ้าผู้ค้ายาเสพติดคนนั้นหย่ากับภรรยา และมอบที่พักอาศัยนั้นให้กับภรรยา และมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด ภรรยาก็สามารถเรียกร้องสิทธิการเป็นเจ้าของทรัพย์สินได้ นอกเสียจากว่าทรัพย์สินนั้นจะโอนถ่ายไปเป็นของบุคคลอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวดังกล่าว

ในทุกกรณีที่ใช้ข้อยกเว้นใช้ได้ทายาทหรือคู่สมรสยังคงต้องเป็น "ผู้บริสุทธิ์" ตลอดช่วงเวลาการโอนสิทธิการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน ผู้อ้างสิทธิจึงยังคงเป็นผู้ไม่รู้เห็นต่อการได้มาของทรัพย์สินข้อยกเว้นนี้ไม่อนุญาตให้อาชญากรหรือผู้กระทำผิดแยกที่พักอาศัยโดยการโอนชื่อไปให้กับทายาทหรือคู่สมรสและทรัพย์สินนั้นเป็นที่รู้เห็นว่าเป็นทรัพย์สินที่มีแนวโน้มว่าจะถูกริบ อย่างเดียวกันกับการที่ทายาทของผู้ค้ายาเสพติดจะไม่มีสิทธิครอบครองที่พักอาศัยนั้นหากมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับการได้มาของทรัพย์สินดังกล่าว

ถึงแม้ว่าจะครบองค์ประกอบตามที่กฎหมายกำหนดทุกประการแล้ว ศาลก็ยังคงจำกัดการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินนั้นของผู้อ้างสิทธิ สำหรับกรณีที่เป็นที่พักอาศัยประจำเท่านั้น มาตรการดังกล่าวที่ถูกระงับเพิ่มเติมไปโดยสมาชิกวุฒิสภา เพื่อให้แน่ใจว่าเฉพาะทายาทผู้สุจริตเท่านั้นที่มีสิทธิในทรัพย์สิน ที่ดินที่เคยใช้ในการกระทำผิด ศาลอาจนำทรัพย์สินไปขายทอดตลาดและมอบเพียงเงินจำนวนหนึ่งให้กับทายาทผู้ตายในจำนวนพอเพียงต่อการหาที่พักอาศัยอื่นในชุมชนได้

อย่างไรก็ตามตามบทบัญญัติดังกล่าว เห็นได้ชัดว่าข้อยกเว้นต่อข้อบังคับของผู้ซื้อภายใต้มาตรา 983(d)(3)(B) ซึ่งจะใช้ได้ในสถานการณ์บางสถานการณ์เท่านั้น ซึ่งน้อยมาก

จ. การแยกส่วนทรัพย์สิน

ท้ายสุดนี้ มาตรา 983(d)(5)บัญญัติขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาการแบ่งทรัพย์สินซึ่งส่วนหนึ่งของทรัพย์สินที่ถูกริบต้องถูกแบ่งให้กับรัฐ อีกส่วนให้กับเจ้าของที่สุจริต กรณีนี้อาจทำให้เกิดความสับสนเล็กน้อย

ในกรณีทั่วไป หากศาลพบว่าผู้ค้ายาเสพติดใช้ที่พักหรือที่ดินเป็นแหล่งผลิต แหล่งเก็บ ยาเสพติดหรือสารที่นำไปใช้ในการผลิตยาเสพติด แต่คู่สมรสไม่มีส่วนรู้เห็นด้วย ในกรณีนี้ ขณะที่ทรัพย์สินนั้นอาจจะต้องถูกริบทั้งหมด ศาลอาจจะลดหย่อนโทษโดยคืนทรัพย์สินส่วนหนึ่งกลับให้คู่สมรสของผู้ค้ายาเสพติด

ปัญหาเกิดขึ้นเมื่อบ่อยครั้งที่ศาลจะต้องคืนทรัพย์สินที่มีแนวโน้มว่าจะถูกริบ กลับให้คู่สมรสหรือทายาทของผู้ค้ายาเสพติด หรือบุคคลที่สามอื่น ๆ ถึงแม้ว่าเขาเหล่านั้นอาจรับทราบถึงการกระทำความผิดภายในบริเวณที่นั้นๆ

วิธีที่ศาลแบ่งทรัพย์สิน ก็เพื่อให้รัฐบาลเล็งเห็นถึงประโยชน์ของส่วนที่ต้องถูกยึด รวมถึงส่วนที่ต้องคืนให้กับบุคคลที่สามที่สุจริต หากมีส่วนเป็นเจ้าของในทรัพย์สินนั้น โดยแบ่งเป็นส่วนย่อยๆ จะมีเพียงส่วนเดียวเท่านั้นที่จะถูกริบ คือส่วนของผู้ที่กระทำผิดกฎหมาย กรณีเดียวกันหากมีเจ้าของทรัพย์สินเป็นผู้อยู่อาศัย แต่ละคนมีสิทธิร่วมกันในทรัพย์สิน ศาลอาจตัดสินให้ส่วนที่เป็น ของคนกระทำผิดถูกริบโดยรัฐ ในขณะที่ผู้สุจริตคนอื่นยังสามารถเป็นเจ้าของส่วนที่เหลืออยู่ได้

ในสถานการณ์ที่กล่าวมาทั้งสองสถานการณ์นั้นเห็นได้ชัดว่ารัฐได้รับผลประโยชน์เพียงบางส่วนของทรัพย์สินทั้งหมด และยังคงเหลือไว้ซึ่งทรัพย์สินของเจ้าของร่วม นี้ไม่ใช่สถานการณ์ในอุดมคติหากทรัพย์สินดังกล่าวใช้ในการทำธุรกิจที่สกปรก เช่น บ่อนการพนัน หรือ บาร์อนาจารย์ สถานการณ์อาจยากขึ้นไปอีกหากทรัพย์สินนั้นมีคู่สมรสเป็นเจ้าของและพักอาศัยอยู่ที่นั่น ศาลบางแห่งอาจตัดสินว่าไม่สามารถยึดส่วนใดได้เลยหากสามีหรือภรรยาเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น และเป็นผู้สุจริตเพราะสิทธิในการจะได้อยู่อาศัยหรือต้องย้ายออก ขึ้นอยู่กับว่าอีกคนทำผิดซึ่งไม่ค่อยเป็นธรรมเนียม ศาลอาจเปลี่ยนจากการครอบครองฝ่ายเดียวโดยรัฐมาเป็นการที่รัฐครอบครองร่วมกับคู่สมรสที่สุจริต นั่นหมายถึงว่าศาลเหล่านั้นยังพยายามที่จะให้รัฐมีผลได้จากทรัพย์สินนี้ในอนาคตหากชีวิตคู่จบลง และคู่สมรสที่กระทำผิดมีสิทธิในทรัพย์สิน 100เปอร์เซ็นต์และรัฐ

ยังมีอำนาจป้องกันการโอนสิทธิของทรัพย์สินนั้นไปยังคู่สมรสที่สุจริตตลอดชีวิตการแต่งงานของคู่สมรสอีกด้วย

ในการบัญญัติมาตรา 983(d)(5) นี้ รัฐสภาตระหนักถึงวิธีการเดียวที่จะแก้ไขปัญหาล่าช้าได้ เมื่อการแบ่งทรัพย์สินในรูปแบบธรรมดาไม่สามารถทำได้ การมีรัฐเป็นผู้เข้าร่วมก็ไม่ใช่วิธีที่ฉลาดนัก ทางออกเดียวคือการให้อำนาจแก่ศาลในการนำทรัพย์สินขายทอดตลาดและเพื่อแยกส่วนที่ควรถูกรับกับอีกส่วนให้เจ้าของทรัพย์สิน ดังนั้น มาตรา 983(d)(5) ก็ให้สามทางเลือกแก่ศาลคือ

- 1) แบ่งทรัพย์สินคืน
- 2) ขายทรัพย์สินทอดตลาด และยึดส่วนที่ควรเป็นของรัฐ และคืนส่วนที่เหลือแก่เจ้าของผู้สุจริต
- 3) อนุญาตให้ผู้สุจริตมีอำนาจครอบครองทรัพย์สิน และให้ชดใช้ค่าเสียหายให้กับรัฐในภายหลังโดยผู้กระทำผิด

ทางเลือกแรกเหมาะสำหรับกรณีที่ทรัพย์สินสามารถถูกแบ่งแยกได้ อย่างเช่น ไร่ นา ขนาดกว้าง ทางเลือกที่สามให้อำนาจแก่ศาลที่จะโอนถ่ายสิทธิในการครอบครองทรัพย์สินให้เป็นของคู่สมรสที่สุจริตแต่เพียงผู้เดียวโดยที่ผู้กระทำผิดยังคงอยู่ในสภาพลูกหนี้ของรัฐเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเสียผลประโยชน์ของรัฐในอนาคต โดยการโอนถ่ายสิทธิในทรัพย์สินให้กับคู่สมรสที่สุจริตอย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ก็ยังคงมีสิทธิในทรัพย์สินนั้น

ทางเลือกที่ดีที่สุดในกรณีส่วนใหญ่คือทางเลือกที่สอง เพราะนอกจากจะยังช่วยรักษาสีทธิในทรัพย์สินบางส่วนของคู่สมรสที่สุจริตแล้ว ยังป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดมีสิทธิในทรัพย์สินนั้น และยังทำให้รัฐได้รับประโยชน์จากการยึดครองทรัพย์สินอีกส่วนอีกด้วย

สรุป

CAFRA ช่วยให้ผู้สุจริตซึ่งมีส่วนเป็นเจ้าของทรัพย์สินและถูกผู้กระทำผิดนำทรัพย์สินไปใช้ในการกระทำความผิดได้รับการคุ้มครอง การที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับข้อกำหนดการขายทรัพย์สินมากมายนี้เพื่อทำให้การตัดสินใจดีมีความอย่างเป็นธรรมเป็นไปได้ง่ายขึ้น ในทางกลับกันก็ยังช่วยกำจัดความคลุมเครือในการตัดสินใจของศาลภายใต้ข้อกำหนด CAFRA นั่นเอง

ว่ายังมีความคลุมเครือของภาษาบทบัญญัติของกฎหมายอยู่บ้าง แต่รัฐสภาก็ได้สร้างข้อกำหนดใหม่ที่ก่อให้เกิดการปรับปรุงในกฎหมายใหม่มาแทนที่อันเก่าแล้ว

4.4 การคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้สุจริตตาม Proceeds of Crime Act 1987 (POC) ของออสเตรเลีย

หลักการสำคัญของ การออกกฎหมายฉบับนี้ได้แถลงไว้ใน มาตรา 3 (1) (a) (b) ดังต่อไปนี้

- (1) เพื่อที่จะยึดทรัพย์ของบุคคลที่ได้มาจากการกระทำที่ผิดกฎหมาย และผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดจากการนั้น
- (2) เพื่อเอื้ออำนวยต่อการปรับสินไหมหรือยึดทรัพย์สินที่ใช้หรือเกี่ยวข้องกับ การกระทำที่ผิดกฎหมายของเครื่องจักรภาพหรือกฎหมายของรัฐต่าง ๆ ในออสเตรเลีย

1.การยอมรับสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลที่ 3 ²⁵

กฎหมาย POC ไม่ค่อยจะพิทักษ์ผลประโยชน์ของบุคคลที่สามเท่าใดนัก นอกจากที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา 50 ซึ่งผลประโยชน์ในทรัพย์สินที่ถูกยึดยังได้รับการพิทักษ์ปกป้อง โดยเปิดโอกาสให้มีการเรียกร้องสิทธิในทรัพย์สินตลอดจนยังพิทักษ์ปกป้องไปถึงทรัพย์สินที่มีได้มีการเรียกร้องสิทธิด้วย

ผู้ที่มีผลประโยชน์ในการเรียกร้องสิทธิในทรัพย์สินที่ถูกออกคำสั่งยึดยัง และผู้ที่ปรารถนาจะได้รับคำสั่งศาลให้ชดเชยหรือชดใช้ในฐานะบุคคลที่ 3 ในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากคำสั่งยึดทรัพย์สินดังกล่าว นั้น หรือจากการยึดทรัพย์โดยอัตโนมัติหรือการริบทรัพย์โดยคำสั่งศาล จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในบทบัญญัติของกฎหมายหรือข้อกำหนดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

พูดถึงการดำเนินธุรกิจของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่มีสินทรัพย์ที่เสี่ยงอันตรายสูงถึงจะมีรายงานทรัพย์สินที่เสียไปน้อย ถ้าพิจารณาจากจำนวนการซื้อขายหรือการดำเนินธุรกรรม จะเห็นว่าจำนวนทรัพย์สินที่สูญเสียนั้น (ซึ่งเกิดจากการดำเนินธุรกรรมไม่เกี่ยราย) สูงมาก และถึง

²⁵ Criminal Law (Commonwealth): Proceeds of Crime Act 1987 (Cth)[Online]. Available from :

บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์จะฟ้องร้องเรียกสินทรัพย์คืน ก็อาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก ถึงขนาดคดีก็ไม่คุ้มค่านาย

ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่ศาลริบทรัพย์จากผู้นำเข้าเฮโรอีน 700 กิโลกรัม โดยมีคำสั่งริบทรัพย์สินจำเลย หนึ่งในทรัพย์สินที่ถูกริบนั้นก็คือ รถเมอร์ซิเดสเบนซ์ ซึ่งจำเลยเข้าซื้อจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง แต่ภรรยาจำเลยซึ่งเป็นผู้ใช้รถดังกล่าวอ้างว่าเป็นสินสมรสของเธอ ภรรยาแพ้คดี บริษัทก็ได้รับการยินยอมจากหน่วยงานที่มีอำนาจอนุมัติให้ขายทอดตลาดทรัพย์สิน ให้ขายทอดตลาดรถคันดังกล่าว ถึงจะขายได้ตามราคากลางที่ศาลกำหนดไว้ แต่บริษัทก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและการดำเนินการทางศาล ซึ่งมีขั้นตอนในการประสานงานจากหน่วยงานหนึ่งไปยังอีกหน่วยงานหนึ่งใช้เวลาถึงสี่เดือน และเสียค่าดำเนินการตามกฎหมายถึง 10,000 เหรียญ

หนี้สินที่มีสถานะพิเศษดังกล่าวข้างต้นยังขาดการคุ้มครองเท่าที่ควรโดยกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทำให้ เจ้าหนี้ซึ่งเป็นผู้ครุณี ฝ่ายที่ 3 อย่างกรณีข้างต้นก็คือบริษัทไฟแนนซ์ ที่จัดไฟแนนซ์ให้ผู้ซื้อรถหรู ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมากในการฟ้องร้องทรัพย์สินที่ถูกยักยักหรือยึดคืน ถ้ากฎหมายยอมรับหรือคุ้มครองหนี้ลักษณะพิเศษดังกล่าวมากกว่านี้ เหตุการณ์เช่นนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นบุคคลที่สาม ก็ไม่เสียหายมากนัก

ได้มีการเสนอคำตอบปัญหาที่กรณีข้างต้นชี้ให้เห็นว่าจะต้องให้กฎหมายยอมรับ หนี้ในลักษณะดังกล่าวและให้มีการเรียกร้องสิทธิในทรัพย์สินที่ถูกยึดได้ โดยมีการชี้ให้เห็นว่า บทบัญญัติในกฎหมายของรัฐวิศตอเรีย นิวเซาท์เวลส์และนอร์ทเทอร์ท เทอริทอรีนั้นมีการยอมรับและคุ้มครองสิทธิ ดังกล่าว ซึ่งทำให้เห็นว่า ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ในรัฐอื่น ๆ ยังไม่เป็นการเพียงพอ เพราะผลที่เกิดขึ้นกับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ในกรณีดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นขึ้นอยู่กับความเมตตาหรือความมีน้ำใจดีของหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายเท่านั้นเอง

น่าสังเกตว่าบทบัญญัติในกฎหมายของรัฐวิศตอเรียชี้ดวงจำกัดเรื่องการคุ้มครองสิทธิในการเรียกร้องทรัพย์สินคืนอยู่แค่การจำนองเท่านั้น โดยมีได้คุ้มครองสิทธิในการเรียกร้องทรัพย์สินคืนจากการดำเนินธุรกรรมประเภทอื่น ๆ ซึ่งขัดกับนิยามศัพท์คำว่า การเรียกร้องทรัพย์สินคืนที่ว่า สิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน อันหมายรวมไปถึง ดอกเบี้ย การจำนอง และสิทธิที่มีอยู่เหนือทรัพย์สินนั้นในกรณีอื่นๆ การอ้างกรรมสิทธิ หรือการเรียกร้องในทรัพย์สินนั้น ๆ

ธนาคารเครือจักรภพ (Commonwealth Bank) วิจารณ์ว่า ถ้ามีการยอมรับหนี้ที่ไม่มั่นคง หน่วยงานของรัฐก็จะไม่มีหน้าที่แจ้งให้เจ้าหนี้ผู้มีหลักประกัน ซึ่งในที่นี้หมายถึงบริษัทเงินทุน หลักทรัพย์ หรือผู้ค้าประกันเงินกู้ไปซื้อสินค้า เช่น รถยนต์ ทราบก่อนที่จะออกคำสั่งยึดทรัพย์ และบุคคลดังกล่าวก็จะได้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการยื่นคำร้องขอพิทักษ์ทรัพย์สินต่อศาล

อย่างไรก็ตาม ธนาคารเครือจักรภพ ยอมรับว่า ในกรณีที่เจตนาในการเรียกร้องขอทรัพย์สินคือนั้นยังเป็นที่น่าเคลือบแคลงหรือถกเถียงกันว่า มีความสุจริตหรือไม่นั้นการแจ้งต่อเจ้าหนี้ที่มีส่วนร่วมในการพิทักษ์สิทธิ การขอทรัพย์สินคือนั้นยังคงเป็นสิ่งจำเป็นอยู่ต่อไปอีก นอกจากนี้ธนาคารเครือจักรภพยังได้ย้ำถึงความสำคัญของการทำให้แน่ใจได้ว่าการยอมรับทางกฎหมายในสิทธิการยื่นขอทรัพย์สินคือนั้นจะต้องไม่จำกัดอยู่เฉพาะแต่ผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่สามารถนำไปจดทะเบียนได้เท่านั้น นอกจากนี้ การยอมรับหรือรับรองผลประโยชน์ที่ไม่สามารถนำไปจดทะเบียนได้ เช่นสิทธิที่จะยึดถือหรือครอบครองที่ดินที่ใช้ค้ำประกันเงินกู้ของธนาคาร หรือที่ดินหลุดจำนอง ฯลฯ นั้นมีความสำคัญมากเนื่องจากผลประโยชน์ประเภทดังกล่าวมักจะไม่เป็นที่น่าสนใจหรือเป็นที่รับรู้ของศาลและหน่วยราชการต่าง ๆ ของเครือจักรภพ ดังนั้นจึงมักถูกมองข้ามไปในการดำเนินการยึดทรัพย์

สมาคมธนาคารออสเตรเลีย (Australian banker s' Association- ABA) แนะนำว่า จะต้องมีการรับรองรายการทรัพย์สินที่เรียกร้องคืนที่มีการลงทะเบียนไว้ต่อทางการเครือจักรภพ รัฐ และ บางอาณาบริเวณในออสเตรเลียไม่มีฐานะเป็นรัฐแต่มีการออกกฎหมายเองได้เรียกว่า Territory นอกจากนี้ ABA ยังแสดงความเห็นว่าจะต้องมีการกำหนดข้อผูกมัดไว้ในกฎหมายให้ทางการเครือจักรภพค้นหารายการที่ลงทะเบียนไว้แล้วเช่นว่านั้น และแจ้งผู้ถือประโยชน์ทราบ ดังนั้นในทัศนะของ ABA แล้ว ถ้าหากว่ามีการลงทะเบียนรายการต่าง ๆ ในคำร้องขอทรัพย์สินคือนั้นแล้วไซ้ ผู้ถือผลประโยชน์ก็จะต้องไม่มีภาระหน้าที่ในการแจ้งผลประโยชน์นั้น เพราะภาระไปตกอยู่ที่ทางการเครือจักรภพแล้ว

สิทธิของบุคคลที่ 3 จะต้องได้รับการปกป้องคุ้มครอง กฎหมายจะต้องแสดงการคุ้มครองอย่างแข็งขันในสิทธิของบุคคลดังกล่าว

2. ความเห็นของคณะกรรมการสภาของออสเตรเลีย²⁶

คณะกรรมการสภายอมรับโดยทั่ว ๆ ไป ในทัศนะที่ว่าจะต้องมีการคุ้มครองทางกฎหมาย มิให้มีการริบทรัพย์โดยพลการ การยึดทรัพย์จะต้องเป็นไปตามครรลองของกฎหมายและมีคำสั่งริบทรัพย์จากศาลเสียก่อน สิทธิของผู้ยื่นคำร้องเรียกทรัพย์สินคืนจะต้องได้รับการปกป้องคุ้มครอง และความคุ้มครองดังกล่าวจะต้องมิได้มีต่อทรัพย์สินที่ลงทะเบียนไว้แล้วเท่านั้นแต่จะต้องครอบคลุมไปถึงทรัพย์สินและผลประโยชน์ต่าง ๆ ทั้งหมด ตามที่ได้กำหนดไว้ในนิยามศัพท์คำว่า “ การเรียกทรัพย์สินคืน ” ซึ่งนิยามอย่างกว้างขวางไว้ใน POC และในกฎหมายอื่น ๆ เช่น กฎหมายของรัฐนิวเซาท์เวลส์และวิกตอเรีย

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการยอมรับและการคุ้มครองดังกล่าวจะต้องไม่ครอบคลุมไปถึงการเรียกทรัพย์สินคืนที่มีเจตนาสุจริต ฝ่ายนิติบัญญัติจะต้องพยายามออกกฎหมายที่กีดกันพวกที่ไม่มีเจตนาสุจริตออกไปจากการคุ้มครองกฎหมายนี้ ซึ่งจะต้องมีการพิสูจน์กันด้วยพยานหลักฐานกันเสียก่อน ว่ามีเจตนาสุจริตหรือนำเชื่อถือหรือไม่ ถ้าเป็นผู้ที่มีประวัติอาชญากร หรือพ่อค้ายาเสพติด ฯลฯ ก็จะต้องไม่ปกป้องคุ้มครอง

2.1 การยอมรับสิทธิของบุคคลที่สามตามความเห็นของคณะกรรมการสภาของออสเตรเลีย

POC จะพยายามกีดกันมิให้พวกที่มีเจตนาไม่สุจริตและฉวยโอกาสใช้การยอมรับหรือการคุ้มครองทางกฎหมายไปในทางที่ผิด หรือเพื่อผลประโยชน์โดยมิชอบของตน

POC จะต้องคุ้มครองสิทธิในการเรียกทรัพย์สินคืนของผู้ที่ถูกยึดทรัพย์ภายใต้มาตรา 19 หรือ มาตรา 30 ของ กฎหมายดังกล่าวตลอดจนผู้ที่ถูกฟ้องร้องตามมาตรา 50 (1) ของ POC ที่ศาลตัดสินว่าไม่มีความผิดตามที่ถูกฟ้อง

นอกจากนี้ POC จะต้องคุ้มครองสิทธิในการเรียกทรัพย์สินคืนของบุคคลที่ 3 ที่มีได้เกี่ยวข้องกับกระทำความผิดตามคำฟ้องหรือมิได้เกี่ยวข้องกับเหตุที่นำไปสู่การริบทรัพย์

²⁶ Ibid.

นั้น นอกจากนี้ กฎหมายดังกล่าวยังระบุว่าผลประโยชน์ของบุคคลที่สามที่ร้องขอทรัพย์สินคืนนั้นมิใช่สิ่งที่จะต้องนำเอาคำพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดมาพิจารณาและถ้าหากว่าผลประโยชน์ของผู้ที่เรียกร้องขอทรัพย์สินคืนนั้นได้มาโดยตรงหรือโดยอ้อมจากจำเลย ก็ให้ถือว่าบุคคลที่สามนั้นได้ผลประโยชน์มาโดยชอบในกรณีที่มีข้อโต้แย้ง ภาระก็จะต้องตกอยู่กับผู้เรียกร้องทรัพย์สินคืนในอันที่จะต้องแสดงพยานหลักฐานให้ศาลพิจารณาดูจนเป็นที่พอใจตามที่ศาลเรียกร้องต้องการ ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ของผู้ร้องขอทรัพย์สินคืนนั่นเอง POC จะกำหนดให้บุคคลที่สาม แสดงพยานหลักฐานให้เป็นที่พึงพอใจของศาลดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อที่จะกันผลประโยชน์ของบุคคลที่ 3 ที่อยู่ในข่ายที่จะถูกริบทรัพย์ออกไปโดยจะต้องเสนอพยานหลักฐานหรือเรื่องราวที่สอดคล้องต้องกันและเป็นชุดเดียวกัน มิใช่พยานหลักฐานซึ่งไม่มีน้ำหนัก นอกจากนี้ในกรณีที่ศาลตัดสินว่าจำเลยไม่มีความผิดตามฟ้อง บุคคลที่ 3 ก็มีสิทธิที่จะกันผลประโยชน์ของตนมิให้ถูกทางการยึดทรัพย์สินนั้นได้โดยบุคคลที่ 3 จะต้องยื่นคำร้องแสดงพยานหลักฐานเพื่อให้ศาลพึงพอใจและกันผลประโยชน์ของตนเองออกไปจากการถูกออกคำสั่งยึดทรัพย์หรือยับยั้งทรัพย์สินโดยแสดงให้ปรากฏต่อศาลว่า

1. บุคคลที่ 3 นั้น มิได้เกี่ยวข้องในการกระทำที่ก่อให้เกิดการออกคำสั่งยึด หรือ ยับยั้งทรัพย์สินนั้น
2. ผลประโยชน์ของบุคคลที่ 3 นั้น มิใช่สิ่งที่อยู่ภายใต้การควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพของจำเลย (หมายถึงการควบคุมที่มีผลชัดเจน)
3. บุคคลที่สามนั้นได้ผลประโยชน์มาโดยสุจริตและเสียค่าตอบแทนไม่ว่าจะได้มาโดยตรง หรือทางอ้อมจากจำเลย

คณะกรรมการสิทธิการสหภาพของออสเตรเลียเห็นว่า ฝ่ายนิติบัญญัติจะต้องกำหนดไว้ในกฎหมายว่าบุคคลที่สามจะต้องได้รับค่าชดเชยตามที่ศาลพิจารณาเห็นสมควร ถ้าหากว่าบุคคลที่ 3 นั้นแสดงให้ศาลเห็นจนเป็นที่พึงพอใจได้ว่า

1. ผลประโยชน์หรือทรัพย์สินที่ถูกยึดนั้นเป็นของบุคคลที่สามเอง หรือ
2. คำสั่งยึดทรัพย์หรือคำสั่งยับยั้งทรัพย์สินนั้น ตลอดจนข้อกล่าวหาในการดังกล่าวนั้นกระทบต่อผลประโยชน์ของบุคคลที่สาม หมายความว่าหากคำสั่งยึดหรือยับยั้งทรัพย์สินทำให้บุคคลที่ 3 ไม่อาจได้รับผลประโยชน์ใด ๆ จากทรัพย์สินนั้นอีกต่อไปได้ ศาลจะต้องพิจารณาดูตัดสินให้มีการชดเชยหรือจ่ายค่าชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นจากข้อกล่าวหา หรือคำสั่งเช่นนั้น

4.5 การคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้สุจริตตาม CUSTOMS ACT 1901 ของออสเตรเลีย²⁷

ก่อนหน้าที่จะมีการประกาศใช้ Customs Act และ Excise and Bounty Legislation Amendment Act 1995 การยึดทรัพย์สินภายใต้กฎหมายดังกล่าวกระทำได้โดยไม่ต้องมีหมายอาญา การริบสินค้า ณ ด่านศุลกากร ไม่ต้องมีหมาย กฎหมายที่แก้ไขในปี 1995 มีการบังคับให้ออกหมายอาญาหากว่ามีการจับกุมสินค้านั้นในสถานที่อื่นนอกจากด่านศุลกากร

การยึดทรัพย์สินดังกล่าว มีแบบแผนการปฏิบัติโดยขึ้นอยู่กับว่าได้แจ้งแก่เจ้าของทรัพย์สินนั้น หรือผู้ที่ครอบครองทรัพย์สินนั้น นอกจากว่าบุคคลยึดถือทรัพย์สินนั้นโดยชอบด้วยกฎหมาย ขึ้นอยู่กับว่ามีการอ้างสิทธิที่ทำให้มีการใช้บทบัญญัติยึดทรัพย์สินนั้นเกิดขึ้นที่ไหน

อย่างไรก็ตาม กระบวนการดังกล่าวมิได้มีผลกระทบต่อข้อเท็จจริงที่ว่า การยึดทรัพย์สินนั้นเกิดจากเหตุการณ์ที่สัมพันธ์กันตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ตัวอย่างเช่น ตามมาตรา 229(1)วางหลักไว้ว่า ยานพาหนะหรือสัตว์ที่ใช้ในการลักลอบขน หรือการนำเข้า หรือส่งออก หรือบรรทุกสินค้าที่ผิดกฎหมายจะต้องถูกยึดเป็นของหลวงและ มาตรา 229(2) เป็นการระบุไว้อย่างชัดเจนว่า มาตรา 229(1)ให้ปรับใช้กับเรือสินค้า เรือทั่วไปและอากาศยานทั่วไปด้วยตัวอย่างเช่น ในขณะที่มีการขนถ่ายยาเสพติดลงในยานพาหนะและมาถึง ออสเตรเลีย ให้ใช้กระบวนการตาม Customs Act โดยให้ยึดเป็นของหลวง นั่นก็คือสถานะของทรัพย์สินนั้นเท่ากับว่าถูกยึดตั้งแต่ตอนนั้นแล้วไม่ใช่ ณ เวลาที่ตรวจพบยาเสพติดในภายหลัง

ตามมาตรา 203(1)วางหลักไว้ว่า หากจะมีการยึดทรัพย์สินนั้นจะต้องมีหมายยึดด้วย โดยให้ไว้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ และให้เจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจตุลาการออกหมายยึดสินค้าบริเวณสถานที่นั้นได้ หรือหากเจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจตุลาการพอใจเพียงให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสาบานตนไว้ก็พอ แต่เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นจะต้อง

1. มีเหตุผลเพียงพอที่จะสงสัยว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ต้องถูกยึดตามกฎหมาย หรือภายใน 72 ชั่วโมงจะมีการส่งรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้านั้นมาให้เจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจตุลาการ
2. ได้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการยึดสินค้านั้น

²⁷ Ibid.

"เจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจตุลาการ" ซึ่งมีอำนาจออกหมายค้นหมายยึดรวมถึงเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง หรือผู้พิพากษาศาลแขวง หรือบุคคลอื่นที่ทำงานในศาลของรัฐหรือเขตที่มีอำนาจในการออกหมายค้น โดยมาตรา 203 (3) ได้กำหนดแนวทางเป็นข้อๆ สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจตุลาการในการตัดสินว่ากรณีใดจึงจำเป็นต้องมีการยึดแต่ในทางกลับกัน การยึดสินค้า ณ ด่านศุลกากร สามารถยึดได้โดยไม่ต้องมีหมายยึด ยานพาหนะที่ขนส่งสินค้านั้นจะไม่ถูกกักไว้เกินกว่าที่จำเป็น และมีเหตุผลเพียงพอ ทว่าสินค้าที่บรรทุกมานั้นจะต้องถูกตรวจสอบเสียก่อนและหลังจากที่ได้มีการยึด มาตรา 205 กำหนดให้ต้องมีการแจ้งแก่เจ้าของสินค้าภายใน 7 วัน หากว่าไม่สามารถระบุเจ้าของได้ ให้แจ้งแก่บุคคลที่มีเพียงสิทธิครอบครองหรือมีทรัพย์สินนั้นอยู่ในความควบคุมในขณะที่มีการยึดซึ่งตามมาตรา 205A ใบแจ้งการยึดจะต้องประกอบไปด้วย

1. ใบรายการระบุสินค้า
2. วันที่มีการยึด
3. สถานที่ที่มีการยึด
4. ข้อความแจ้งว่า หากไม่มีผู้ใดอ้างความเป็นเจ้าของในสินค้านั้นภายใน 30 วัน นับจากที่ได้มีการส่งใบแจ้งนี้แล้ว สินค้าทั้งหมดจะถูกยึดเป็นของหลวง

หากไม่มีผู้ใดมาอ้างความเป็นเจ้าของ สินค้าจะถูกยึดเป็นของหลวงภายใต้มาตรา 205C โดยห้ามมิให้มีการอุทธรณ์

Customs Act 1987 ไม่มีบทบัญญัติที่ชัดเจนในการจะคุ้มครองสิทธิของบุคคลที่สามผู้สุจริต ดังนั้นหากกรณีทรัพย์สินที่ยึดนั้นเป็นอากาศยาน ยานพาหนะ หรือเรือสินค้าที่เป็นทรัพย์สินของเจ้าของรวม หรือเป็นทรัพย์สินที่ขโมยมา ยืมมา ติดสัญญาเช่า หรือข้อตกลงซื้อขายอย่างอื่น หรือจ้างมาจากบริษัทรับเหมาและถูกนำมาใช้ในการลักลอบนำเข้าสินค้าผิดกฎหมายสิทธิของบุคคลที่สามอาจไม่ได้รับความคุ้มครองเท่าที่ควรภายใต้กฎหมายดังกล่าว แต่ก็เป็นที่เข้าใจว่าในกรณีเหล่านี้บุคคลที่สามผู้สุจริตก็จะมีสิทธิในทางแพ่งอันจะอ้างได้ กล่าวคือ หากเจ้าของเป็นผู้บริสุทธิ์จากการใช้อันผิดกฎหมาย ก็มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ที่นำทรัพย์สินไปใช้โดยไม่ถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม สิทธิดังกล่าวนี้ ถ้าเทียบกับการที่ทรัพย์สินของเขานั้นเสียหาย หรือสูญหายไปจากการที่ถูกยึดไว้เช่นนั้น ถือว่ากฎหมายยังมิได้กำหนดมาตรการในการเยียวยาสิทธิของบุคคลที่สามผู้สุจริตอย่างเพียงพอ